

The cover features a large, vibrant red sun or moon in the upper center. A dark silhouette of a person stands on a small, dark, circular island or rock in the middle of the sun. A thick, flowing stream of red liquid, resembling blood or paint, sweeps across the scene from the left, partially obscuring the sun and the figure. In the upper right corner, a dark, leafy branch extends into the frame. Several small red circles are scattered around the composition, adding to the abstract and dramatic feel.

NGÔ AN KHA

NHỮNG
NGƯỜI MƠ
Ở HÀNH TINH
DƯƠNG VÔ CÙNG

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

NHỮNG NGƯỜI MƠ Ở HÀNH TINH DƯƠNG VÔ CÙNG

Tác giả: **Ngô An Kha**

Thể loại: **Truyện dài - Tiểu thuyết, Văn học**

Nhà xuất bản: **NXB Hà Nội**

Đóng gói: **Cuibap**

Nguồn text: **Waka - 12/07/2017**

CON ĐƯỜNG ĐÁ, BAN CÔNG HOA HỒNG VÀ GIÓ CẢNG

Roma, 4 giờ 30 chiều.

L ngược nhìn lên. Lỗ hồng trên trần nhà mở to. Trần nhà hóa thành trời xanh xanh ngắt, những đám mây trắng tinh bông bênh trôi. L đưa tay ra, chơi vơi, anh muốn chạm vào một đám mây. Mọi chuyển động của L lúc này chậm rãi, chậm rãi. Những đám mây xa L quá, anh đưa tay với mãi, với mãi nhưng chẳng thể nào chạm đến được. L thu tay về, mười ngón tay dài đặt trên vầng trán cao, vuốt xuống đôi mắt lúc này đã nhắm nghiền, từ từ rà dọc cánh mũi, rồi qua miệng, đến lúc cả hai bàn tay đều yên vị trên ngực trái - nơi con tim anh vẫn uể oải, chầm chậm đập những nhịp không thành tiếng. Bỗng chốc, hình xăm bàn tay của Chúa và Adam trên lưng anh bật dậy, nổi lên thành hình thành khối, bay lơ lửng giữa không trung, bay lên miền mây trời vừa trắng vừa xanh trên cao kia. Anh vẫn chưa biết đây là mơ hay thực. Anh đang ở thế giới nào? Liệu đây đã phải là hành tinh Dương Vô Cùng chưa?

L trở mình thức dậy giữa căn phòng tối, cửa sổ mở toang. Cứ vài phút, ô tô chạy qua hắt ánh đèn vàng lên bức tường đối diện mà mắt anh đang dán vào, giờ đây đó là thứ ánh sáng duy nhất. L đã ngủ được gần bốn tiếng, có lẽ đó là bốn tiếng dài nhất cuộc đời anh. Chợt nhận ra đã cận kề với việc muộn giờ diễn, L bật dậy như sóc, nhanh chóng mặc quần áo. Anh diện quần jeans cùng chiếc áo phông cổ tròn cỡ rộng quen thuộc, tất cả đều màu đen. Từ trước đến giờ, L hiếm khi mặc màu nào khác ngoài màu đen. L vội vã chải những sóng tóc dài buông xõa quá vai với chiếc lược bằng chính

bàn tay gầy guộc của mình. Thế là xong, anh chỉ cần nhặt chiếc áo khoác da biker đen lên, và mang cây đàn guitar cùng màu trên vai là rời khỏi nhà được rồi.

Quãng đường đến quán bar L thường đàn hát cách căn xép nhỏ anh ở trọ tầm hai bến tàu, nhưng L thích đi bộ. Anh bước trên những con đường đá của Roma đến nát cả đôi boots cao bằng mắt cá chân. Ánh đèn vàng sáng lòa của khối nhà cao trung trung, của ô tô, của xe Vespa hắt lên lưng L, để lộ hình xăm bàn tay của Chúa và Adam hững hờ sau chiếc áo đen cổ rộng anh đang mặc.

Tempo là một quán bar không lớn nhưng cũng không nhỏ nằm trong một con hẻm tại thủ đô nước Ý, mà phải rồi, những quán bar kèm không gian chơi nhạc như thế có bao giờ lớn đâu chứ. L chơi nhạc ở đây cũng đã được hơn năm năm rồi. Những ca khúc indie pop của anh kén người nghe đến oải. Dẫu rằng đó là thứ âm nhạc tuyệt đẹp, trong trẻo, khát khao và đầy đam mê. Khi L cất tiếng hát, giọng anh sang sảng, những quãng ngân dài sâu hun hút, tưởng chừng như bất tận. Nỗi niềm tự sự vang lên, thủ thỉ kể từng câu chuyện nhỏ. L không giấu giếm điều gì, khi anh hát, anh bộc bạch hết lòng mình. Anh hát với cả con tim, lòng nhiệt thành và đam mê cháy bỏng.

Trái với những ca khúc đậm chất trữ tình, nội tâm mà anh sáng tác từ năm mười mấy tuổi, L là một chàng trai vui vẻ, hoạt bát, ở ngoài nói nhiều hơn nghĩ, và nghĩ nhanh hơn nói.

“Này Ông béo già, tối qua ông ngủ lại đây luôn đấy à?” L chào người bạn của mình tại Tempo, là người pha chế đã ngoài sáu mươi, anh ta luôn thích gọi ông với cái tên như vậy: Ông béo già.

“Nhóc, mắt mi đỏ hoe thế kia. Ngủ từ sáng đến giờ đó phỏng?”

“Không, trưa nay tôi ăn trưa đàng hoàng. Rồi mới đi ngủ.”

“Chuyện hiếm có khó tin. Nhưng ta tin mi. Ta luôn tin mi mà.”

“Thế nên ông mới là bạn tôi.”

“Này, ta với mi, kể ra cũng đáng tuổi cha - con đấy nhỉ? Hay là ta nhận mi làm con nuôi.”

“Ông nuôi tôi hay tôi nuôi ông?” L nhạo báng qua cái giọng xen chút mỉa mai.

“Nhóc, chẳng phải chúng ta đã nuôi nhau suốt mấy năm qua trên phương diện tinh thần đó sao?”

L đáp lại Ông béo già bằng cái nháy mắt lém lỉnh và ngón cái đưa lên.

“Bản thu của mày sao rồi? Có tin gì từ hãng đĩa chưa?”

“Lời từ chối thứ một nghìn không trăm có lẽ rồi Ông béo già ơi. Ông biết tôi không dừng lại ở đây đúng không? Nếu tôi từ bỏ, cuộc chơi còn gì thú vị nữa!”

“Nhưng mi vẫn biết là nhạc của mi khó lọt tai mà, được mấy người.”

“Tôi tin vào nhạc của mình, như tôi tin vào chính tôi, tin vào thính giả. Và tôi cũng tin vào cả thế giới. Sẽ có một ngày, tôi được công nhận.”

“Mi không bỏ cuộc, tốt quá nhóc. Mi nói thế thôi, nhưng ta biết mi không tránh khỏi những lúc tuyệt vọng. Những lúc như thế, đừng sa ngã quá nhóc. Mi không bỏ được đâu.”

L lẳng lẳng cười. Nụ cười không phát ra một âm thanh nào. Khuôn miệng khô khốc của anh vẫn cố đi tìm nguồn nước để tưới mát cho nụ cười ấy, khiến nó rạng rỡ, tươi mới, và sáng lung linh như ánh đèn đêm nơi phố xá tấp nập ngoài kia. Nụ cười chưa từng buồn đến thế.

L nhanh tay chuẩn bị cho kịp giờ diễn buổi chiều tối. Có kha khá người đã đến bar, nhưng anh đoán chắc như mọi lần, sẽ chỉ có vài người lắng nghe anh hát. Đoạn nhạc anh chơi rồi lại sẽ nhạt nhòa giữa tiếng cười nói, giữa lời chúc tụng, giữa những ồn ã xế chiều.

Cũng chính vì sự ảm đạm của tai nghe thường khách, ngài chủ quán đã bắt đầu cắt suất diễn dần, mặc dù ngài vốn là một người đam mê indie cực kỳ. Dù sao thì ngài vẫn cần nuôi sống vợ con, đàn cháu, và cả chính ngài nữa.

“Xin giới thiệu ca khúc Những cánh chim và bầu trời không rộng.” L cất tiếng sau khi cúi gập người chào toàn bộ khán giả. Anh gảy lên những giai điệu đầu tiên trong đêm diễn từ cây guitar đen tuyền của mình.

“Những cánh chim hải âu
Mà bầu trời thì hẹp
Đôi lúc
Tôi muốn kéo chim trời ngoài kia
Bay chậm lại một chút
Tại sao chúng ta hối hả
Hối hả với cuộc đời
Tại sao không chậm rãi
Ung dung và tự tại...”

Anh hát. Âm nhạc như cuộn thành dòng, chảy vào từng thớ da thớ thịt của người nghe. Điệu nhạc trôi giữa không gian, quyện vào từng lớp không khí giữa quán bar lập lòe ánh đèn ấy. L nhắm mắt vừa đàn vừa hát, đôi vai gầy guộc của anh nhún theo từng tiếng ngân dài, đắm mê đến bất tận.

Bài hát của L kết thúc. Dù không phải tất cả mọi người trong quán bar đều chăm chú lắng nghe anh hát, nhưng họ vẫn vỗ tay cho L. Đối với anh, như thế là hạnh phúc lắm rồi. L đưa mắt xuống phía khán giả, anh khẽ nhún máy bởi ánh đèn vàng sân khấu chiếu thẳng vào khuôn mặt xương xương của mình. Thoáng phút chốc, anh nghĩ, tại sao dòng đời ngoài kia vẫn luôn phải hối hả hằng ngày? Tại sao chúng ta vẫn luôn phải chạy đua, mong mỏi tìm ra và đạt được một giá trị nào đó trong cuộc sống? Đó có phải là động lực để con người tiếp tục sống, tiếp tục bước đi mỗi ngày, trên con đường đã chọn lựa hay còn đang lạc mất? Tại sao tất cả không ung dung, mỉm cười và tự tại hưởng thụ những điều tốt đẹp nhất mà cuộc sống đã ban tặng? Nếu tất cả đều sống một cuộc đời như thế, chẳng phải, thế gian này đã tốt đẹp hơn sao?

Rồi L hát khoảng ba ca khúc nữa. Tạm nghỉ, anh xuống phía quầy bar và gọi một ly daiquiri.

“Anh hát hay đó chứ.” Một vị khách già ngồi kế bên L cất lời.

“Thật vậy sao?”

“Chưa đủ giả dối trên đời hay sao mà tôi phải gạt anh?”

“Cảm ơn.” L đáp, tỏ vẻ hồ hững mà trong lòng khắp khởi.

“Anh nghĩ ta còn mấy năm trên cuộc đời này nữa?”

“Bi quan vậy ư?”

“Cuối cùng con người cũng chết đi.”

“Phải, con người rồi sẽ chết đi. Nhưng còn sống ngày nào, thì phải sống cho ra sống, đừng chỉ vì tồn tại mà lay lắt ở cõi này.”

“Anh có tin vào các đấng tối cao không?”

“Ý là...”

“Thần linh chẳng hạn?”

L phá lên cười vì câu hỏi của vị khách già. Anh lắc đầu rồi nhấp một ngụm Daiquiri.

“Vì ta thấy hình xăm trên lưng anh.”

L không trả lời. Nhưng nếu như nụ cười nhạt nhòa được tính, thì đó cũng có thể coi là hồi âm của L cho vị khách tò mò kia. Dù có hình xăm về Chúa và Adam to tướng ở lưng, nhưng L không tin vào Chúa, hay bất cứ vị thần linh nào, anh là một người không tôn giáo. Đối với L, nét mực đó chỉ là sự khắc ghi cho tâm hồn vĩnh cửu. Hình ảnh ấy là chi tiết đắt giá nhất trích từ bức tranh nổi tiếng của thiên tài Michelangelo trên trần Nhà nguyện Chapel, tại cái nôi của Thiên Chúa giáo thế giới - Vatican. Chuyện kể rằng khi Chúa tạo ra Adam, tổ tiên của loài người chúng ta, Adam chỉ mới sở hữu cơ thể, khoảnh khắc chạm tay chính là lúc Chúa thổi linh hồn vào Adam để trở thành một con người thực thụ. Khi tồn tại vĩnh cửu trên da thịt L, bàn tay của Chúa và Adam hoàn hảo đến nỗi nó đúng là một phần cơ thể anh từ khi sinh ra, in hằn vào tấm lưng anh, và to dần theo anh lớn lên cùng năm tháng.

“Tối mai sẽ lại có mặt chứ?” Vị khách kia hỏi tiếp.

“Tuần sau mới là buổi diễn tiếp của tôi.” L nháy mắt với vị khách.

Đoạn, anh lên sân khấu và hát hai bài nữa. Thực ra, trong lòng anh rất biết ơn và cảm kích về lời khen ngợi vừa rồi của vị khách lạ mặt. Nó rất có ý nghĩa đối với anh.

Khi buổi diễn kết thúc, L không nán lại tán chuyện với mấy người bạn, cũng là khách quen của Tempo hay Ông béo già mà vác cây đàn trên vai trở về liền. Anh không quên chào khán giả, trong đó có cả vị khách già ban nãy.

Lại là những con đường đá của Roma. Anh rảo bước trên đôi bốt đen tàn tạ, và hướng trở về căn xép nhỏ của mình. Lúc này lòng anh nhẹ bẫng, chẳng chứa một gánh nặng. L chợt nghĩ, hay là lại đi về phía Spanish Steps - Những bậc thang Tây Ban Nha. Đêm còn trẻ, trời còn thanh, trăng còn cao, tại sao lại không hưởng kia chứ? Không thể bỏ lỡ giây phút tuyệt đẹp của đất trời tạo hóa, anh đổi hướng sang con đường dẫn đến Những bậc thang Tây Ban Nha, quyết định ở lại với màn đêm Roma thêm chút nữa.

Thông thường, Những bậc thang Tây Ban Nha chỉ chút người, khách du lịch tứ phương lần lượt đổ về đây, ai ai cũng hòng chiếm đoạt một không gian cho riêng mình đến nỗi không khí trong lành cũng trở thành thứ vô cùng xa xỉ. Đêm đã về khuya, lúc này, người cũng thưa dần. Càng lạ thay, đêm nay, đêm mà L quyết định đến đây để băng khuâng cùng đất trời, lại hầu như chẳng có lấy một bóng người.

Anh đặt mình trên mấy bậc thang ở tầng trung, ngả người về phía sau, hướng mắt lên những vì sao lấp lánh như kim cương ở trên kia, trời đêm quả thực quá đẹp để để bỏ lỡ. Đêm càng đen, sao càng sáng. L lấy làm lạ khi nhận ra những vì sao thực ra có kích thước thật lớn, nhưng ở khoảng cách xa, chúng lại trở thành các chấm nhỏ li ti. Ngược lại, con người cũng thế, nếu nhìn từ khoảng cách của vì sao, sẽ mất hút hoàn toàn. Chúng ta đều nhỏ bé trong vũ trụ, nhìn từ thế giới bên kia. Suy cho cùng, tất cả chỉ là theo quan điểm và góc nhìn, khác nhau thì hệ lụy sẽ tách biệt.

L mỉm cười vì quyết định đúng đắn của mình. Anh nghĩ đến sự hùng vĩ của thành Roma, cảm phục và tự hào trước các kiệt tác người xưa đã gây dựng, không chỉ hơn một trăm ba mươi bậc thang trải dài xuống Fontana della Barcaccia - đài phun nước gọi tên con thuyền xấu xí, mà còn vô vàn công trình trải khắp từ Bắc xuống Nam, đã tạo nên giá trị trường tồn với thời gian của nước Ý.

Anh chợt nghĩ, giả sử anh được quay về thời kỳ đó, thế kỷ mười tám, mười chín, sống như những nghệ sĩ tự do lúc bấy giờ, tụ tập ở Những bậc thềm Tây Ban Nha và ngày ngày cùng nhau tôn vinh lối sống phóng khoáng, liệu anh có khác? Thế nhưng, có một điều L chắc chắn biết rằng, anh sẽ phải đánh đổi những thứ tốt đẹp còn lại nơi đây một khi trở về ngày xa xưa của quá khứ đó.

“Cướp!!!!!! Cướp!!!!!!!!!!!!!! Bắt lấy nó!!!!!!”

Đang trầm ngâm, L thành linh bật dậy bởi tiếng hét thất thanh từ phía dưới. Không chần chừ một giây, anh cầm đầu cầm cổ lao theo hai người đang rượt đuổi nhau kịch liệt.

Họ chạy như bay, xé đôi làn gió, phóng qua những con hẻm nhỏ. Bước chân của L dường như không chạm đất, anh lao đi với quyết tâm đuổi bằng được tên cướp kia. L vượt qua cô gái, nạn nhân tội nghiệp đang hồi hả chạy theo, rồi dần bắt kịp tên lưu manh đang cầm trên tay chiếc túi xách bằng da. Và rồi, anh cũng dồn hấn được vào góc tường, đó là một ngõ cụt chỉ có nước quay lại. Nhanh như cắt, tên cướp rút con dao bấm, chuyển sang thế tấn công. Ánh mắt dữ tợn của hấn ta chiếu thẳng vào L, hấn gằn giọng hầm hừ, phát ra những âm thanh không rõ, lúc này, hấn như con thú hoang đang muốn nuốt chửng L. Chỉ cần anh tiến thêm một bước gần hấn nữa thôi, hấn sẽ nhảy bổ vào cắn xé anh bằng những nhát dao sắc lẹm, thậm chí, móc mắt anh từ bàn tay trái cụt mất ngón út của hấn.

Nhìn vào ánh mắt hấn, L bắt đầu chao đảo, đầu óc anh mê mị, lồng ngực anh như bị dồn lại, đè nén bởi hàng tấn xi măng nặng chịch. Khung cảnh phía trước anh mờ dần, mờ dần, rồi bỗng chốc chẳng còn gì là rõ nữa. Anh không thể nào cử động lúc này. Tên cướp đưa những nhát dao loạng choạng vào không gian, hấn quờ quạng chém nát khoảng không trước mắt rồi chạy đi mất hút. L ngã xuống con hẻm đá.

A, là A phải không. Tại sao A lại ở đây? Cậu đã hứa sẽ sống tốt và không bao giờ quay lại rồi kia mà. Cậu đã chọn cách bỏ tôi mà đi rồi đúng không? Miên man những dòng suy nghĩ, nhưng lúc này L vẫn không thể cất lên một lời nào, miệng anh đóng cứng như băng.

“Này L, bọn chúng có thể lấy đi thể xác của tôi, nhưng linh hồn của tôi là mãi mãi. Tôi sẽ mãi bên cậu, và xuất hiện ở đây, ngay cạnh bên cậu khi cần.”

“Tại sao vậy? Chúng ta chỉ có một kiếp đời thôi.”

“Tôi có thể ở trong cậu, cậu cũng có thể ở trong tôi. Nhân loại ở trong nhau.”

“Chúng ta vẫn mãi mãi là bạn tốt của nhau chứ?”

“Phải rồi. Điều đó chẳng thể nào thay đổi được.”

L mở mắt. Đột ngột. Trời hừng sáng. Anh chẳng biết mình đã nằm tại đây bao lâu, trên nền đá của con hẻm nhỏ này. Trong giấc mơ, anh đã gặp A - người bạn thân nhất của mình. A đã rời xa cõi sống trong một vụ thanh toán đẫm máu của giới giang hồ, cũng trong một đêm Roma trời trong như rửa. Sự ra đi của A mãi mãi là nỗi ám ảnh, vết thương khó lành trong lòng L, mất mát đó quá lớn, bởi cuộc sống của L - chẳng có gì ngoài tiếng hát và nụ cười của những người bạn thân thuộc xung quanh anh. Anh không thể nào đối diện với bọn giang hồ dữ tợn của đất nước này thêm một lần nào nữa.

L đứng dậy, bước đi trong bộ dạng thất thế. Bất chợt, anh nhận ra mình vẫn còn để lại cây đàn guitar giữa Những bậc thềm Tây Ban Nha khi một mạch rượt đuổi tên cướp. Chẳng hề có ý niệm mình đã chạy đoạn đường dài đến mức nào, nhưng khi tới được nấc thang anh ngã lưng tối qua, mặt trời cũng đã hoàn toàn ló rạng trong thành. Dòng người bắt đầu đổ về đây ngày một đông hơn. Và... cây đàn của L cũng không còn nữa. Anh đứng trơ trọi giữa những bậc cầu thang chen chúc người. Một mình anh. Một màu đen lặng ngắt. L cảm thấy mình cô độc hơn bất cứ lúc nào. Anh vẫn ước, nếu đây là thế kỷ mười tám, có lẽ, anh đã ngoảnh sang ai đó bất kỳ bên cạnh - chắc hẳn họ thuộc chủ nghĩa tự do, để trò chuyện về những gì đã diễn ra, về vụ cướp tối qua, về A - người bạn thân thương của anh.

Trở về căn gác nhỏ của mình, L ngồi thụp xuống. Anh đưa tay vuốt mặt, những ngón tay dài gầy guộc, xanh xao ôm kín lấy gương mặt anh. Một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng L. Kỳ lạ thật, bởi từ trước đến nay, từ

khi được sinh ra trên cõi đời này, L chưa một lần có cảm giác ấy. Anh nghĩ về thế giới mà ở đó chỉ có sự ung dung, tự tại, con người tận hưởng tốt cùng từng phút giây trôi qua mà không bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc nào, dù nhỏ nhất. Ở thế giới đó, chỉ có niềm vui hiện diện, xóa nhòa mọi nỗi đau.

L tự hỏi, liệu anh có sinh ra nhầm thời không? Tuyệt nhiên, đó chỉ là câu hỏi nảy sinh trong đầu anh. L không hề bi quan về cuộc đời mình đang sống. Tài năng của L vẫn chưa được công nhận. Chắc chắn là anh buồn chứ. Anh có quan tâm đến sự nghiệp và vẫn chờ đợi cái ngày được một hãng đĩa ký hợp đồng, nhưng đó vẫn chỉ là thứ yếu. L không lấy đó làm niềm đau đeo bám anh mỗi ngày, để nó trở thành mũi tên xuyên thẳng vào anh, khiến anh lay lắt tồn tại thay vì thực sự sống. Lạc quan và đam mê có lẽ chính là hai món quà thiên phú lớn nhất dành cho anh, mặc dù, anh chẳng tin vào bất cứ “ai” ở “trên kia”. Cuộc sống của anh rộn rã tiếng đàn và tiếng cười của những người đồng cảm. Có lẽ, anh vẫn còn một mối bận tâm lớn hơn, để bỏ lại tất cả phía sau.

Paris, một chiều trong lành.

Tiếng gõ mõ vẫn phát ra từ căn phòng có ban công nhìn ra con phố thưa người. Đó là căn phòng của cô chủ nhỏ, R. Cũng giống như nhiều căn hộ khác tại Paris, nơi R sống toát lên chất lãng mạn mà người ta có thể cảm nhận trong từng hơi thở với một ban công điểm xuyết những đóa hoa hồng phớt nồng nàn, rực rỡ khoe sắc suốt cả ngày dài. Ban công của Paris chẳng giống với nơi nào trên thế giới. Dù nơi hóng gió, thưởng trà ở đâu có độc đáo, lạ lẫm, hoành tráng, lộng lẫy, phô trương, hay giản dị đến nhường nào, thì chẳng thể sánh được với nét nhẹ nhàng, thanh lịch rất đời nên thơ của từng lan can kim loại trổ hoa văn, tường cứng cỏi mà mềm mại, có diện tích nền vừa phải nhìn ra những tòa nhà cổ điển tâm trung của thủ đô nước Pháp. Điều đặc biệt hơn cả chính là những đóa hoa tinh tế, nhã nhặn ở sắc màu, dịu thoảng trong hương thơm trên từng ban công níu kéo ánh mắt người qua đường. Đó là một vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh tú, chẳng hề choáng ngợp như người ta vẫn nghĩ về “kinh đô ánh sáng”.

Trên ban công nhà mình, R, cô tiểu thư vẫn thường ngồi đọc sách, nhâm nhi tách trà chiều. Cô đưa những ngón tay dài mỏng manh chống lên một bên thái dương, khẽ nghiêng đầu dưới nắng. Đôi mắt của R tinh khôi, trong trẻo như hồ nước, sống mũi cao cùng đôi môi mỏng toát lên vẻ thanh tú, đài các của một quý cô dòng dõi.

Hạnh phúc của R là được lật giở từng trang sách, đắm chìm vào thế giới của từng con chữ, cũng vì thế, cô có một trí tưởng tượng phong phú đến

ngạc nhiên. Đó cũng chính là lý do tại sao, R luôn trân trọng văn học, và xem đó là môn nghệ thuật thiêng liêng nhất, bởi cái hay của đọc sách, là nó đưa ta đến với thế giới trong tâm trí, mỗi độc giả lại có một cách cảm nhận riêng biệt, một vùng trời khác nhau, chẳng ai giống ai. Một câu chuyện - nghìn phiên bản.

Thế nhưng, đam mê lớn nhất của R còn xa hơn thế. R là một nhà văn. Ở những năm giữa ngưỡng hai mươi của cuộc đời, R đã xuất bản cuốn sách đầu tay đột phá về doanh số thị trường lẫn đánh giá từ giới chuyên môn. Người ta gọi đó là “hiện tượng” của giới trẻ. Để hoàn thành tác phẩm đầu tay dài cả nửa nghìn trang đó, R chỉ viết vắn vẹn trong ba tháng, nhưng thực tế, đó là ba tháng R ngẫu nhiên ghi lại những con chữ - đại diện của hàng năm trời trải nghiệm, yêu và tan vỡ. Đó là những ngày R sống cùng trang văn, những đêm dài thức trắng say sưa chỉ để đặt dấu chấm cho một chương truyện. Cũng chính tại ban công hoa hồng nhà mình, R ngồi viết, cặm cụi gõ ra dòng cảm xúc tuôn trào từ tận đáy lòng. Lắm lúc, cô lại lui tới tiệm sách yêu thích hay mấy quán cà phê chật kín người nhưng không một tiếng ồn lớn nào phát ra. Gọi cho mình tách trà nhài nóng, R lại viết giữa bao người làm việc tự do xung quanh. Thi thoảng, cô chống cằm hướng ra khung cửa sổ, nhìn xa xăm về đất trời, đưa mắt theo từng khoảnh khắc Paris mùa thu thay áo, rồi đắm chiêu theo dòng người qua lại giữa lá rơi vàng ruộm cả con đường. Chỉ cần thế thôi, cái vẩn nạn “bí từ” lại được giải quyết gọn gàng, ngay tức khắc. R luôn mang theo bên mình cuốn sổ nhỏ đóng bằng giấy nâu, cô biết, não bộ con người chỉ lưu lại được một ý tưởng lóe lên trong ba giây, nếu không ghi lại ngay, có thể cô sẽ hối tiếc mãi mãi bởi không thể đưa chi tiết đó vào câu chuyện của mình. Không lúc nào là R không nghĩ về tác phẩm dang dở ấy.

Cuốn sách đầu tay của R là tiếng lòng của hàng ngàn người trẻ, chông chênh giữa con đường lắm ngã rẽ của tình yêu, đôi lúc, độc giả mừng tượng đó như một lưỡi dao, sắc bén tự nhiên mà chẳng cần mài giũa, đâm thẳng vào ruột gan, thấu hiểu từng nỗi niềm của đông đảo người đang yêu. Trong cuộc đời mỗi con người, chắc hẳn, ai cũng đã, đang và sẽ yêu, chính

vì thế, câu chuyện tình luôn có sức lay động mãnh liệt đến độc giả. R hiểu được điều đó, cô đã viết những trang văn làm rung lên nhịp đập thốn thức trong trái tim Những người yêu, thức tỉnh và nuôi dưỡng biết bao cảm xúc, hàn gắn biết bao tâm hồn tan vỡ khi yêu. Để làm được điều đó, chỉ có thể là người từng chết đi sống lại vì yêu, từng vì yêu mà tổn thương sâu sắc. Đó, không ai khác, chính là R.

Thành công với cuốn sách đầu tay, R hạnh phúc lắm chứ. Những cống hiến miệt mài của R đã được đền đáp xứng đáng. Quan trọng hơn, tháng ngày đẹp đẽ và đáng nhớ của tuổi trẻ đã được lưu giữ mãi mãi, đồng thời, truyền cảm hứng đến hàng trăm, hàng ngàn bạn trẻ ngoài kia. Sao R có thể không vui được? Hơn thế, R còn được thỏa mãn đam mê viết lách lớn nhất của cuộc đời mình. Nếu trước đó là đêm nối đêm dài thức trắng làm việc, thì khi cuốn sách ra đời, R lại mất ngủ vì hạnh phúc mỉm cười hằng đêm.

Nhưng, tháng ngày đó qua rồi... Đã hai năm trôi qua, R vẫn chưa nảy sinh được ý tưởng nào mới, bao tập tin được lưu lại đều đặn, rồi lại xóa đi, những trang giấy liên tục bị vò nát, nằm im trong xó xỉnh. Điều bây giờ R cần, không phải là một câu chuyện tình yêu giàu cảm xúc, chạm đến mọi trái tim như cuốn sách đầu tay. Kể từ ngày R thành công, nhiều nhà văn trẻ cùng thế hệ và sau đó nữa chạy đua theo hướng viết của R, lấy cảm xúc làm trọng tâm. Ai nấy đều thi nhau chiều lòng độc giả theo cách “ăn tiền” nhất, vì thế, sách của họ bán đắt như tôm tươi. Nhưng không, R không muốn lặp lại cái bão hòa và đi theo lối mòn của chính mình. Đối với R, nghệ thuật đâu thể là món hàng rẻ mạt để rao bán dễ dãi. Cô phải là người tiên phong, mà tiên phong, luôn phải bắt đầu từ chính bản thân mình. R không chịu gục ngã và đầu hàng trước phiên bản của chính cô trong quá khứ.

R nhìn xa xăm, cô đưa tay bắt lấy những tia nắng chiều muộn đang chiếu rọi vào ban công, xuyên qua chiếc bàn gỗ nhỏ có tách trà nhai nóng và cuốn Phật tại tâm. Bỗng, cô giật mình bởi tiếng gọi của người hầu gái.

“Thưa chị, đã đến giờ thiền của chị rồi.” Người hầu gái cất giọng nhỏ nhẹ và chậm rãi.

“Ừ... Chị biết rồi.”

“Vậy em có thể lui chứ?”

R vẫn thế, vẫn luôn cần một người nhắc nhở, kể cả thiền - công việc mà cô làm mỗi ngày. Là một người con của Paris, sống giữa văn hóa Âu châu hoàng tộc, nhưng R lại tôn thờ Phật giáo, hiểu rõ và trân trọng mục đích của sự xóa bỏ tham lam, sân hận, si mê và vô minh. Trong lúc này đây, khi lòng đang dậy sóng vì hụt hẫng cảm xúc, cạn kiệt ý tưởng, R hiểu được rằng những giáo lý của đạo Phật lại giúp cô vững vàng, tĩnh yên và lắng đọng tâm khảm.

Bất động vì nghĩ suy hồi lâu, R cũng đã đáp lại động thái cúi gằm của người hầu gái vẫn đang kiên nhẫn đợi chờ.

“Khoan đã... Em đến đây.”

Lúc này, người hầu gái mới ngẩng đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm, lễ phép tiến lại gần ban công.

“Em ngồi xuống đây.”

“Dạ.”

“Uống trà đi.”

Như lời R nói, cô hầu gái cẩn trọng rót trà vào ly của R trước, rồi mới đến chén của mình. Hương nhài tỏa ra ngào ngạt.

“Chị lại vừa xóa đi một chương viết dở.”

“Điều đó thật tiếc.”

“Em lại quên rồi. Lúc uống trà với chị, em không còn là em của hăng ngày nữa. Em không phải là một người giúp việc trong gia đình, hãy trò chuyện với chị như một người bạn.”

“Em nhớ rồi.” Cô hầu gái vẫn chưa chịu bộc lộ chút cảm xúc nào trên gương mặt, dù lúc này, chỉ cái nhếch mép cười cũng đủ giúp cô thoát khỏi bộ dạng tượng sáp.

“Đã lâu rồi, chị chưa có một cuộc hội thoại gây cảm hứng cùng bất kỳ ai.”

“Nhưng tại sao chị lại xóa chương đó đi? Biết đâu, nó sẽ giúp ích cho chị khi đã thực sự có cảm hứng.”

R cười không thành tiếng, khuôn miệng của cô đóng chặt. Điều cười của R khiến đối phương khiếp sợ, họ có thể sẽ nghĩ R mang tâm hồn thật sắt đá và lạnh lùng.

“Em nghĩ chị thực sự có tài, hay chỉ tỏa sáng một lần rồi vụt tắt?” R hỏi.

“Chị có tài năng thiên phú. Và vạn vật để chín đều cần tu luyện.”

“Chà, ai mà nghĩ một nàng hầu gái lại có thể phát ngôn được như thế chứ.” R nói rồi uống một ngụm trà, “Thôi, em ra đi, chị sẽ thiền bây giờ.”

“Dạ vâng”, cô hầu gái cúi chào, để lại R trong căn phòng nơi tiếng gõ mõ vẫn vang lên đều đều.

Chẳng cần đợi lâu, R khép toàn bộ cửa của căn phòng lại, lúc này, không gian đã thực sự yên tĩnh. Tiến đến giữa căn phòng, R ngồi xuống với tư thế kiết già, bàn chân trái đặt lên đùi phải, còn bàn chân phải đặt lên đùi trái, hai bàn tay xếp thành hình bầu dục, để yên trên gót chân. Thân thể cô tạo nên dáng hình của một tòa sen.

Đôi mắt R từ từ khép hờ, miệng ngậm lại, cô đặt lưỡi sát lên hàm trên, đây là lúc R chuẩn bị cho tâm hồn cô được vô thức, trí óc cô sẽ không vướng bận một suy nghĩ nào. R chọn điểm giữa bụng làm trọng tâm, cô bắt đầu thở vào thở ra, theo cử động ra - vào tương ứng của bụng, đồng nghĩa khi thở vào bụng nhô ra, khi thở ra bụng hóp vào. Luồng khí trong cơ thể R dần dần luân chuyển, lưu thông nhịp nhàng, hòa quyện với không gian. Từng tế bào nhỏ nhất trong cơ thể R và không gian quanh căn phòng được trộn lẫn với nhau, nhập lại thành một vật thể không tách rời. Các mạch máu theo hơi thở của R chảy khắp từ chân lên đầu rồi ngược lại. R cảm nhận được từng dòng máu dịch chuyển trong mạch của mình, những chuyển động rất từ tốn.

Toàn bộ cơ thể R trở nên nhẹ nhàng hơn, với một nhịp độ rất chậm, R trong tư thế tòa sen từ từ dịch chuyển, thoát lên khỏi sàn nhà rồi lơ lửng giữa không trung. Phần đầu R dường như nặng hơn, lúc bấy giờ, cô tập trung vào tâm trí, ngay ở giữa hai con mắt mà vẫn duy trì thở đều đặn. Và. Một khu rừng xanh mướt hiện ra. Giữa cây lá muôn trùng điệp, có tiếng suối chảy róc rách qua từng khóm dương xỉ hình răng cưa. Ngược lên

trên, cả một khoảng tán lá khổng lồ từ những cây thân gỗ xuất hiện, điểm tuyết với nền trời, tạo thành bức hoa văn đặc sắc và choáng ngợp. Những tia nắng thi nhau chiếu rọi ngọt lịm qua bàn tay R, cô khẽ đón lấy vầng sáng của thiên tạo. R mãi chạy qua từng phiến đá xanh rêu, rồi đặt mình, gối đầu trên một tảng đá lớn, ngay trước dòng thác trắng xóa đang ào ạt đổ xuống mát rượi. Không gian giờ đây mới trong lành làm sao, R như được tắm mát trong dòng chảy của khí trời. Đắm chìm trong từng cơn gió mơn man da thịt, cô dịu dàng nhắm mắt tận hưởng giây phút yên bình của Mẹ thiên nhiên. Bỗng, đâu đây nghe tiếng chim ríu rít, R chợt mở mắt, ngạc nhiên thay, trước mắt cô không chỉ là những chú chim tíu tít, mà còn ngập tràn muôn thú. Gấu, khỉ, hổ, ếch, sóc... đến bên, vây quanh cô. Lạ thay, con lớn, con bé, tất cả đều hiền lành, từ tốn như muốn nâng niu, bảo vệ cô.

R tự hỏi, liệu cô có phải là một thực thể trong bức tranh thiên nhiên đó, bức tranh diệu kỳ cô đang được chứng kiến lúc này đây. Liệu cô có thuộc về nơi này? Cô có được sinh ra, lớn lên và chết đi tại đây? Hoặc nếu điều đó không có thực, phải chăng cô có thể ở lại? Miên man với những dòng suy nghĩ chông chênh, R nhận ra khung cảnh trước mắt, muôn thú, tán cây, dòng thác, con suối, đều đã biến chuyển, khoác lên mình nghìn lớp màu sắc rực rỡ. Chúng hòa quyện vào nhau, chao đảo, quay tròn, tựa như thế giới của kính vạn hoa. Bất chợt, từ đâu, một cơn mưa lớn ào ào đổ xuống, xối xả đến ngập thở.

R đột ngột mở mắt. Trước mặt cô là căn phòng quen thuộc, ngay tại đây, chính giữa Paris hào hoa, tráng lệ. Rồi chưa kịp định thần, R buông tay, cô thả lỏng người, đứng dậy, mở cánh cửa chính hướng ra ban công hoa hồng. Paris đã lên đèn, ánh điện lung linh từ muôn nẻo đường, con phố đã thắp sáng cả Paris tự lúc nào.

R không rõ mình đang ở đâu. Có thể, cơ thể cô đang ở Paris, nhưng tâm hồn cô chắc chắn đã thuộc về một nơi khác. Đột nhiên, R nghĩ về cuốn tiểu thuyết số hai của mình, cô nhớ lại tiếng nói của Phật về ngũ giới: tránh sát sinh, tránh trộm cướp, tránh tà dâm, tránh gian dối, tránh nghiện ngập, đó chính là bí quyết của hạnh phúc xuất phát từ an yên nơi tâm hồn. Nếu vậy,

một khi thoát khỏi những cảm dỗ trần tục, những nghĩ suy vương bận kia, liệu R có tìm thấy hạnh phúc đích thực? Mỗi con người sinh ra và lớn lên cho đến khi có nhận thức, đều ước mong có một cuộc sống tốt đẹp hơn, cõi đời với hình hài hoàn hảo, vật chất, đủ đầy, được yêu thương, có tài năng, trí lực là cõi đời tươi đẹp, ai mà chẳng muốn như thế kia chứ? Ngược lại, khi đánh đổi những “phù du”, ta có được yên bình? Thế nhưng, yên bình ấy, có chẳng hiện hữu ở nơi R đang sống, hay thuộc về một thế giới khác mất rồi? Chuỗi câu hỏi đó như phép tu từ, chẳng phải vì không có câu trả lời, mà ở khía cạnh R chưa thể trả lời được, ít ra là vào lúc này.

Tận đáy lòng, R lại dấy lên nỗi băn khoăn: Phải chăng mình đã mất hết đam mê? Đam mê với văn học, đam mê với nghệ thuật. Những tháng ngày sống và viết, miệt mài cùng cây bút đến mất ngủ, say sưa cháy cùng cảm xúc có lẽ nào chẳng thể lặp lại? Đó mới là khoảnh khắc cô thực sự sống, thay vì lay lắt tồn tại trên cõi đời này. Tuyệt nhiên, R viết không phải vì tiền. Sinh ra và lớn lên trong một gia đình dòng dõi, bố là nhà bất động sản khét tiếng, mẹ gốc gác hoàng tộc, cô chỉ cần thỏa mãn đam mê và ước mơ của mình, ước mơ của tuổi trẻ. Mặt khác, R hiểu cô cũng cần trải nghiệm, tác phẩm đầu tay là đúc kết của hàng năm trời yêu và tan vỡ kia mà. Ấy vậy, cô không thể nhìn tuổi trẻ trôi qua một cách hờ hững và phũ phàng như thế. Cô không cam tâm đối xử tàn nhẫn với tuổi trẻ của mình, để nó chết dần chết mòn cùng năm tháng trôi qua.

Ánh mắt R xa xăm như kiếm tìm, nhưng giờ đây không phải vì cô đang bí từ, hay vì cô muốn đón cảm hứng qua cái nhìn vu vơ nữa. Mùa thu sẽ chẳng còn như trước nếu R mất hết đam mê, mất đi con người cô vẫn thầm tự hào. “Phải đi ra ngoài thôi!”, R tự nói với lòng mình. Bởi nếu cứ mãi như thế, cô sẽ ngày một bế tắc, chẳng mấy chốc, rồi cô sẽ tự đào hố chôn mình trong cái tù túng, ngột ngạt của tâm trí đang cạn kiệt ý tưởng và nhiệt huyết. Khi đó, R sẽ chẳng thể nào thoát ra được, cô sẽ “chết” ở những năm tháng đẹp nhất của tuổi trẻ.

R bước xuống con phố dưới nhà, hướng về phía tiệm sách cô vẫn thường lui tới. Cô diện chiếc đầm Dior hồng nhạt tinh khôi, xỏ đôi cao gót cùng

tông, mang theo chiếc túi xách Chanel cổ điển, cặp kính râm gọng trắng cùng chiếc vòng cổ ánh kim to bản đã hoàn thành nhiệm vụ tạo hình cho quý cô thời thượng, ngời ngời khí chất sang trọng. Trong ánh điện lung linh của phố đêm Paris, R không hề mờ nhạt. Gương mặt cô vừa kiêu sa lại thánh thiện, đặc biệt, sống mũi cao thanh tú của R có thể khiến bất cứ gã trai nào ngang qua chùn bước.

Từ dưới phố, R ngược lên nhìn những đóa hồng ngoài ban công nhà mình, cô mỉm cười nhẹ như gió thoảng. Có thể, cô chưa cần tìm cảm hứng sáng tác bây giờ, R chỉ phải đi ra ngoài để tuổi trẻ không phí hoài vượt qua trước mắt mà thôi. Cô nghĩ về hình ảnh của khu rừng xanh mát mình bắt gặp ban nãy, cô khao khát được sống trong thế giới đó, thế giới thiên tâm yên bình, tĩnh lặng, nơi tâm hồn không ồn ào như những nhịp sóng ngoài khơi xa mà chỉ là dòng suối nhỏ chảy róc rách giữa khóm cây rừng. Dù sao thì, luôn có một sự lựa chọn tốt hơn vào ngày mai!

Barcelona, bãi biển Barceloneta chiều lộng gió.

“Tôi không thể cố được nữa rồi, chúng ta chia tay đi.”

“Em muốn như vậy thật sao?”

“Vì Chúa, hãy giải thoát cho tôi đi.”

“Đó chưa bao giờ là ý muốn của Chúa!!!” Người đàn ông thét lên.

“Vậy bất kể là ai, anh hãy buông tha tôi đi.” Cô gái cũng bắt đầu to tiếng.

“Anh... vẫn còn yêu em nhiều lắm. Xin em...”

“Làm ơn, đừng biến tôi thành con rối của anh. Tôi sẽ không bao giờ khiến anh hài lòng cả.”

Cả hai đều im lặng. Cảnh vật trước mắt họ, dòng người qua lại, đuổi bắt nhau, nô đùa cùng những con sóng biển, tắm mình trong ánh nắng Địa Trung Hải, dường như chỉ là một bộ phim câm được đặt về chế độ chuyển động chậm. Cô gái bật dậy, quay bước đi về hướng cảng Port Vell. Người đàn ông vẫn ngồi đó và dõi theo. Ánh mắt anh đưa theo từng bước chân ngày một nhanh của nàng, cho đến khi hình ảnh cô gái mờ dần, mờ dần rồi mất hút giữa đám đông xa lạ.

F bình tĩnh. Vẫn là bờ cát vàng trải dài, đàn hải âu thi nhau chao lượn trên bầu trời xanh xanh ngắt, xa xa vẫn là tòa nhà cánh buồm W nổi tiếng, làn gió biển từ khơi xa thổi vào, tấp lên mặt anh, để F biết rằng anh vẫn đang ở thực tại - thực tại chỉ có một mình anh giữa thế gian này. Thế đấy, ký ức về cái ngày chia xa người con gái yêu thương chợt quay về trong anh.

Họ đã chia tay đến mười lăm lần rồi còn gì, xa lìa nhau, rồi lại trở về bên nhau. Vậy mà, kể từ khoảnh khắc nàng lẳng lặng bước về phía cảng Barcelona, F biết anh đã mất nàng mãi mãi. Anh không thể cứu vãn được mối tình đó nữa rồi, kể cả tình yêu của anh dành cho nàng cũng không thể làm được như vậy. Mỗi lúc nghĩ về nàng, F lại sửng sờ, bàng hoàng, những câu “giá mà” liên tiếp buột ra từ miệng anh, cay đắng xen lẫn sự tủi hờn. Anh nghĩ về bao tháng ngày tươi đẹp bên nàng, tháng ngày của hạnh phúc. Đó là lúc anh được say sưa yêu. Anh yêu bằng mọi giác quan, từng tế bào trong anh bừng tỉnh, sục sôi vì yêu. Anh yêu trong nồng nàn của hơi thở, ngọt lịm và cháy bỏng của đôi môi. Anh như chết đi rồi sống lại vì yêu. Hai năm bên nhau, quãng thời gian không quá dài, nhưng cũng chẳng hề ngắn. Hai năm, hai lễ kỷ niệm ngày yêu nhau, bốn cái sinh nhật, bảy chuyến du lịch, một chú cún con cùng nuôi, bốn mươi sáu bộ phim cùng xem, một trăm sáu mươi ba bữa tiệc, hai trăm linh tám bữa tối, một nghìn không trăm chín mươi nụ hôn, hai nghìn bảy trăm chín mươi hai tin nhắn, ba nghìn năm trăm bốn mươi chín bức ảnh... Anh và nàng đã có một tình yêu ngập tràn kỷ niệm. Thế còn, số lần cãi vã thì sao? Cả hai đều không thể nào đếm xuể, bởi chúng nằm ở vô hạn. Hoặc nếu có thể, loài người cần phát minh ra một đơn vị đo lường hợp lý hơn những con số, để dễ dàng thống kê chính xác tổng lần to tiếng giữa họ.

Nàng là duy nhất đại diện cho tên gọi “tình cảm” - thứ mà F luôn thiếu thốn trên cõi đời này. Khi nàng trở thành tên gọi “quá khứ”, F cũng đã chính thức là người cô độc nhất thế gian. Một mình ăn, một mình ngủ, một mình đi, một mình làm, một mình chơi, một mình sống, một mình vui, một mình buồn, một mình cười, một mình khóc, một mình nhớ, một mình thương, một mình... tất cả mọi thứ, chỉ có một mình anh thôi. Suốt những năm tháng một mình của cuộc đời, F cảm nhận mọi khung cảnh xung quanh luôn chuyển động thật chậm và nhòa đi trước mắt. Trước đây, khi bên nàng, F hạnh phúc bao nhiêu, thì giờ đây anh lại càng bẽ bàng bấy nhiêu. Trong quãng thời gian dài thật dài, anh đã sống như vậy, không người thân, không bạn bè, không người yêu. Thứ duy nhất còn níu kéo anh

tồn tại, đó là công việc, nói đúng ra, là một sự nghiệp lầy lùnh. May mắn thay, sự nghiệp ấy còn níu kéo anh ở lại với cuộc đời này.

F là một kiến trúc sư trẻ tài năng. Sự sáng tạo tuyệt đối của anh đã thổi hồn cho những bản vẽ, tạo nên hàng loạt thiết kế “điên rồ” đến khó tin. Giới chuyên môn đã lằm lức lắc đầu về các tác phẩm của F, để rồi sau cùng ai nấy cũng phải thán phục khi chúng biến thành sự thật trong hình hài bê tông, cốt thép, hiển hiện “bằng da bằng thịt”. Sinh ra và lớn lên tại Barcelona, là một người con xứ Catalan xinh đẹp, F như được thừa hưởng dòng máu của Gaudí - bậc thầy kiến trúc lừng danh mọi thời đại. Những công trình Gaudí để lại cho xứ sở Barcelona quả thực là vô giá, bởi hiếm nơi đâu trên thế giới có lối kiến trúc sánh được cái lạ lẫm, vẻ độc đáo thích thú, lạ kỳ, lẫn sự xa hoa, tinh xảo đến từng chi tiết trong từng tòa nhà mang tên ông. Là người “sinh sau đẻ muộn”, F đã tiếp bước Gaudí tạo nên vẻ khác biệt, không thể trộn lẫn của Barcelona thời hiện đại giữa hàng trăm thành phố khác của châu Âu luôn không ngừng phát triển.

Bản tính của gã F này là không bằng lòng với thực tại. Dẫu đạt được thành công rực rỡ trong sự nghiệp, F vẫn băn khoăn về sự lựa chọn này. Phải chăng đây là một sự lựa chọn đúng đắn? Yêu nghề đấy, đam mê đấy, nhưng hằng ngày đến văn phòng, quay cuồng trong guồng công việc rồi cuộc sẽ mang lại cho gã những gì? Bởi đến cuối ngày, tiền bạc là thứ có thể kiếm được, nhưng tuổi trẻ phí hoài liệu có lấy lại được hay chẳng? Sự nghiệp lầy lùnh còn nghĩa lý gì, nếu không có ai ở bên, sẻ chia, và vui cùng từng phút giây cuộc đời?

F chìm sâu trong dòng suy nghĩ, trời cũng đã nhá nhem tối. Những con sóng biển chậm chạp, uể oải vỗ vào bờ. Người người thì vẫn cứ vui thôi. Biết rằng cảnh sắc này chẳng thể khiến tâm trạng khá hơn, F nhắc mình khỏi thăm cát vàng, quyết định trở về nhà.

Anh bước đi trên con đường ven cảng. Dù chẳng có lấy một người thân thích, một dáng hình quen thuộc, anh vẫn yêu thành phố này. Barcelona tuổi trẻ giăng từng ngõ phố. Bước qua tượng đài Colombus lừng lững hướng ra bến cảng Port Vell, chẳng mấy chốc, anh đã hòa vào dòng người

tập nập trên đại lộ La Rambla, khu phố đi bộ nổi tiếng nơi đây. Những nghệ sĩ đường phố tươi cười chơi đàn guitar, họ từng bừng hát lên những khúc ca ngợi ca cuộc đời. Đoàn vũ nữ mặc váy xòe màu đỏ, đôi chân thoăn thoắt trong điệu nhảy Flamenco điêu luyện, họ hóp hồn người qua đường theo từng bước chân uyển chuyển mà dứt khoát. Đoàn người nối đuôi nhau, tút tút bên các gian hàng bày bán sản phẩm thủ công đậm màu sắc Tây Ban Nha. Còn F, trong lòng vẫn canh cánh nỗi cô đơn. Giữa ngược xuôi phố xá, anh chẳng thể nắm lấy bàn tay ai, chẳng thể cất tiếng nói rồi nhẹ nhàng mỉm cười để thấy cuộc đời đẹp xinh. Anh vẫn hiu quạnh như thế. Dầu vậy, nếu được hỏi có muốn gắn bó với Barcelona hay không, F vẫn sẽ bắn khoăn về câu trả lời “không” hay “có”. Liệu anh muốn ở lại xứ này đến trọn đời, hay trốn thoát khỏi nó càng nhanh càng tốt. Đôi lúc, anh cảm thấy nhớ Barcelona ngay cả khi đang hòa mình trong hơi thở của thành phố. Chắc có lẽ, F lo sợ rồi một ngày anh sẽ phải rời xa nơi đây. Đó là cảm giác chưa xa đã nhớ, nhớ thực tại ngay cả khi ở trong thực tại. Suy nghĩ ấy mang lại cho anh một cảm giác bất an đến nao lòng.

F vẫn thường tự đối thoại với chính mình, bằng hai âm ngữ khác nhau. Và như mọi lần, khi đang rảo bộ trên những con phố của Barcelona, anh lại bắt đầu cuộc trò chuyện kỳ quặc.

“Vài năm nữa, mày sẽ như thế nào hả F?” Anh nói với chính mình.

“Mày sẽ vẫn ở đây.” Rồi chính anh đáp lại bằng âm sắc khác trong giọng nói.

“Chỉ có mày, hay cùng với ai khác?”

“Vài năm nữa, năm năm, mười năm, hay hai mươi năm nữa, mày vẫn sẽ ở đây. Vẫn sẽ một mình. Vẫn vui mình vào cô đơn.”

“Thế thì cuộc sống thật đáng chán nhỉ?”

“Cuộc sống. Ý nghĩa của nó là gì? Theo mày?”

“Là vui và hạnh phúc.”

“Vui và hạnh phúc. Mày có tự tạo ra được không?”

“Tao cần ai đó trong đời để khiến bản thân mình cảm thấy có giá trị.”

“Đâu nhất thiết phải có người khác nhỉ? Hãy tự tạo ra niềm vui cho chính mình.”

“... Ừ... Phải đấy. Vậy là chỉ bản thân tao, tao cũng có thể hạnh phúc đúng không?”

“Cảm xúc của mình, thì mình tự hưởng, đừng để ai bước vào miền riêng của mình.”

Hằng lại chốc lát, dừng chân giữa con phố tấp nập. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi của thời gian, F dõi theo dòng người giữa đại lộ La Rambla, người người nối nhau chuyển động theo từng khung hình xoẹt ngang trước mắt anh. Lúc này, ở lại với bản ngã của mình, F chợt nghĩ việc không tìm được sự giống nhau giữa những con người ngoài kia nữa, anh tưởng rằng đã tệ, thế mà nó cũng chẳng tệ bằng việc không có một ai trên thế gian đủ hiểu, đủ tin để trái lòng. Anh thấy mình thật sự lạc lõng giữa hành tinh này. Mà, liệu điều đó có cần thiết không? Hay cứ đập lên, sống với đế chế của mỗi người thôi, không ai được bước vào cảm xúc của một ai, cảm xúc của mình, mình tự hưởng. Xét cho cùng, tận sâu thẳm anh vẫn là một con người hèn nhát. Anh bị phụ thuộc, mỗi lúc yếu lòng, anh lại phải kiếm tìm bóng hình nào đó mang cho anh niềm vui. Thế thì khác gì tự giết chết bản thân mình? Bởi thứ mà anh phụ thuộc, một ngày nào đó sẽ không còn tồn tại nữa, nó sẽ rời bỏ anh, anh sẽ tiếp tục sống thế nào? Nên có đúng không khi anh phải sống tự chủ, đúng quá chứ! Có vài khoảnh khắc của thời gian, anh lại muốn đồng cảm, sẻ chia thật nhiều với những tâm hồn mong manh, bởi anh nghĩ, họ sẽ buồn mà, sẽ tủi thân, lạc lõng mà. Nhưng giờ, anh nghĩ lại, việc gì họ phải buồn, phải tủi thân, thay vì thế sao không sống độc lập, trở thành một tượng đài riêng mình, không ai có thể đập đổ? Rốt cuộc, anh có xứng đáng để sống cuộc đời như thế không?

Những bước chân đưa anh trở về căn nhà quen thuộc. Anh sống trong một studio ngay giữa trung tâm thành phố. Đó là không gian rộng mở, khoáng đạt bởi chẳng hề có bức tường nào ngăn cách giữa gian khách, ngăn làm việc, căn bếp hay phòng ngủ và buồng tắm, tất cả đều do bàn tay khéo léo của anh thiết kế. Sàn gỗ màu nâu trầm mang đến hơi thở của thiên

nhien giữa phố thị. Bốn bức tường chính được để nguyên trong bộ dạng của lớp gạch nguyên thủy mà không hề được trát thêm bất kỳ lớp sơn nào. Tấm cửa kính chính diện bàn làm việc hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đưa những tia nắng chiếu sáng khắp không gian thênh thang của căn nhà vào ban ngày, còn khi đêm đến, F lại có thể ngắm nhìn Barcelona tắm mình trong ánh điện vàng rực rỡ. Các chụp đèn đơn tái chế được khéo léo nối liền bằng hệ thống ống nước màu đen, kéo dài từ đầu đến cuối căn nhà. Điểm nhấn của căn nhà chính là chiếc cầu thang kính trong suốt dẫn lên tầng lửng, nơi F dùng làm phòng đọc sách. Tủ sách được anh thiết kế áp vào tường, uốn theo hình dạng nửa vòng cung của tầng lửng. Hàng trăm cuốn sách được xếp trật tự đầu vào đáy, theo đúng gam màu từ nóng đến lạnh tạo nên một bức tranh đẹp mắt, chúng chủ yếu là những đầu sách về kiến trúc. Và không chỉ riêng tủ sách này, mọi đồ vật trong nhà dù được tối giản hóa đến mức cao độ, đều được bài trí theo cách gọn gàng, ngăn nắp nhất có thể.

F tháo giày, đặt ngay ngắn vào tủ quần áo được ẩn phía trong tường. Giống như mọi món đồ khác trong studio, quần áo của anh không thể nào là mới hồn độn, lộn xộn đến nhức nhối được. Hầu như bất cứ mọi lúc, khi đi làm hay có dịp cần ra ngoài, F luôn phối đồ theo công thức quần âu, áo sơ mi, blazer khoác ngoài, kèm theo đôi brogue kiểu hoa văn đục lỗ truyền thống, tất cả bốn món, đều phải có màu sắc tương phản nhau.

F nhìn mình trong gương. Hình ảnh người đàn ông chừng chạc hiện ra qua chiếc gương vuông khá lớn đặt cạnh tủ quần áo. Ở góc nghiêng, khuôn mặt anh lộ rõ đường xương quai hàm quyến rũ, đôi mắt Tây Ban Nha xanh biếc, lấp lánh như ánh nắng phản chiếu xuống đại dương sâu thẳm, một vẻ điển trai khó cưỡng. Nét bảnh bao, gọn ghẽ cùng dáng hình vạm vỡ, cao lớn với từng đường cơ chắc nịch của F dường như có thể khiến bất kỳ cô gái nào xiêu lòng từ cái liếc nhìn đầu tiên. Nhưng, bản tính cầu kỳ của anh ngay cả trong tình yêu đã bắt anh chịu đựng hình phạt của kẻ độc thân: nỗi cô đơn thường trực. Có lẽ khi trở về nhà, anh mới thấm thía hết việc không có một ai đồng hành cùng mình trên cõi đời. Lúc này, F hiểu sâu sắc nhất sự cay đắng của hình phạt nghiệt ngã đó.

Đêm nay hãy còn dài, F chẳng buồn ăn gì cho bữa tối nữa. Anh quyết định ngồi vào bàn làm việc, bầu bạn với bản thiết kế còn dang dở. F đặt bút xuống, dùng thước eke, anh vẽ lên đường nét đầu tiên của buổi tối. Bàn tay anh từ tốn, cẩn trọng trong từng nét bút đưa trên giấy can.

“Thế này đã chuẩn chưa F?” Anh lại bắt đầu đối thoại với chính bản thân mình.

Bằng một giọng điệu khác, F đáp lại: “Diện tích đổ về bên trái thêm chút nữa, sẽ hoàn chỉnh hơn.”

“Như vậy hả?”

“Nửa đi, một tí nữa.”

“Thế này thì sao?”

“Chuẩn rồi.”

F nghiêng đầu, ngắm nhìn phần vừa xong trong tổng thể thiết kế. Anh nhú mào, bắn khoản về các nét vẽ mình vừa hoàn thiện. Liệu chúng đã chuẩn chưa, đã hợp lý chưa, quan trọng là, đã đẹp chưa, đã sắc sảo chưa?

Tòa nhà anh đang thiết kế lấy cảm hứng từ sóng biển Barcelona. Mái nhà uốn lượn tựa như những đợt sóng lúc cuộn trào, khi thanh thoi ôm ấp bờ cát vàng. F lấy compa, uyển chuyển đưa tay quay thành đường cong mềm mại trên bản vẽ. Cửa kính mở toang, làn gió mát rượi thổi vào căn phòng, mang theo vị mặn mòi của biển cả. Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn, chúng tới tấp ập đến rồi thổi tung những bản vẽ của F lên khắp khoảng không rộng lớn của gian nhà. Từng lớp giấy bay lượn, chao đảo, tạo thành vòng tròn xung quanh F. Anh nhìn khắp căn nhà, tự bao giờ, sóng biển đã cuộn trong không gian, sóng nhích từng chút, từng chút một, trào lên rồi đổ ra mặt sàn, chúng chậm đến nỗi F có thể luồn tay vào những con sóng. Anh đánh rơi cây bút xuống sàn nhà, lúc này, đã ngập tràn các đợt sóng. Anh nhắm mắt, để mặc mình hòa quyện, cuốn vào thế giới của đại dương.

Giữa con sóng thối bọt trắng xóa của biển xanh, nàng lấp ló hiển hiện. Đúng rồi. Đúng là nàng, người con gái yêu thương anh đánh mất. F đưa tay ra, chơi vơi, anh khao khát đón lấy bàn tay nàng. Khoảng cách của nàng rất gần, nhưng dường như cũng thật xa, xa nghìn vạn dặm. Anh với mãi, với

mãi, mà chẳng thể nào chạm đến nàng. F bất lực. Anh sợ sệt không dám đấu tranh vì nàng, giờ đây, kể cả tiếng lòng của anh cũng không giúp gì được nữa. Ánh mắt anh đảo dác kiếm tìm bản ngã kia của chính mình, nhưng hăn hoàn toàn không xuất hiện. Anh không dám cố sức thêm nữa. F thả lỏng cơ thể, trôi giữa lưng chừng rồi... từ bỏ nàng. Cũng đã đến lúc, anh cần gạt bỏ hình ảnh người con gái ấy ra khỏi đầu để đi tìm tình yêu mới.

Điều quan trọng là, bằng niềm tin tuyệt đối vào Chúa, F hiểu rằng mỗi việc xảy ra ở thời điểm nào, không gian nào cũng đều là sự sắp đặt của đấng tối cao, cuối cùng, chúng đều vì những mục đích tốt, dẫu cho hệ lụy của nó là tươi đẹp, hay khổ đau đến cùng.

NHỮNG NGƯỜI MƠ

Một ngày mới lại đến. Ánh mặt trời chiếu qua tấm rèm cửa, những tia nắng ban mai lung linh, thấp sáng và sưởi ấm cả không gian bé nhỏ. Sau cuộc rượt đuổi hôm trước, L ngủ nguyên ngày dài. Tỉnh dậy giữa căn xép nhỏ, L vươn vai rồi cười một cái rõ tươi để đón chào ngày mới. Bụng anh sôi lên sùng sục, đói meo. Đã lâu lắm rồi, L chưa được cái gì bỏ bụng. Anh xuống gian bếp chung của căn nhà thuê cùng sáu người khác, lấy hai lát bánh mì đã quá đât từ hôm qua, phết chút mứt dâu tây ăn cầm hơi.

Đoạn, L trở về căn xép nhỏ của mình, anh vén hờ tấm rèm nhìn ra phố xá. Đó là một sớm mai đầy nắng, những chiếc xe ô tô “nhỏ con” vẫn dập dìu qua lại trên đường đá Roma. Xa kia, ở góc cà phê ven đường, cụ già bắt chân ngồi đọc báo. Tốp mấy cô gái trẻ tuổi chừng đôi mươi tươi cười ríu rít bên nhau rảo bộ. Thi thoảng, chiếc Vespa giao pizza phóng vút qua trước mắt. Thực sự, L ước có được một lát pizza Margherita nóng hổi và thơm lừng ngay lúc này, nó sẽ là chiến binh đơn độc nhưng đủ sức mạnh hạ gục cơn đói đang réo rắt trong dạ dày anh.

L ngồi bệt xuống sàn nhà rồi nhắc cây guitar đen tuyền quen thuộc lên, ôm trọn vào lòng. L đưa tay lướt dọc các dây đàn. Anh vớ lấy cây bút, tệp giấy rách mép giữa sàn nhà, ghi lại những giai điệu trầm bổng vừa được phát ra từ chiếc guitar. Tiếng đàn của anh nhỏ giọt, lúc nào cũng đưa người ta vào miền sâu thẳm thẳm, đẩy lên nỗi ám ảnh sâu sắc. Ngay cả chính bản thân L, khi viết nên những nốt nhạc ấy, anh cũng tự xoáy chìm vào khoảng không hun hút, nó cuốn anh rồi đưa anh đi mãi, đi mãi, xung quanh là màn

đêm đen kịt mà L khó lòng thoát ra được. Khi bên tai vẫn vang lên những âm điệu nhịp nhàng ấy, L miên man nghĩ về sự tồn tại của anh trên cõi đời. Những năm tháng sống hết mình chẳng đoái hoài đến ngày mai của anh đã qua thật rồi. Đó là tháng ngày sống đúng nghĩa nhất, vui cười bên những người bạn, rong ruổi trên những tuyến đường, ôm guitar đàn hát, hết mình vì nhau. L yêu cuộc sống ấy vô ngần.

Thực tế thì, cuộc sống hiện tại của anh vẫn vầy thôi, vẫn phóng khoáng và tự do như thế, chỉ có điều bên anh vắng bóng A, người bạn thân thiết, còn mỗi lo cơm áo gạo tiền vẫn canh cánh, đuổi theo anh không một mảy.

Tuổi trẻ của anh đã từng rất đẹp, cho đến khi anh thực sự bước vào cuộc đời hối hả, vật lộn kiếm tiền mưu sinh. Anh chỉ mong mình không còn chạy đua theo đồng tiền nữa. Điều đó khó quá nhỉ? Khi nào còn là nô lệ của đồng tiền, khi ấy ta vẫn chưa thành thoi. Anh ước rằng, sẽ không phải làm tên nô lệ đó nữa, nghĩa là, một: tiền tiêu không bao giờ hết, hai: mất đi nhu cầu tiêu tiền. Tuổi trẻ, L chỉ muốn được vui, được trải nghiệm, chỉ muốn lắng nghe con tim mình mà không để lý trí quyết định. Tuổi trẻ anh chẳng nuối tiếc điều gì, bởi đã sống hết mình những ngày tháng qua. Đôi khi, anh ngoảnh lại để xem chứ chẳng ngoảnh lại để tiếc. Thế mà dường như, những gì đẹp đẽ nhất đang trôi dần đi chẳng thể nào níu giữ... Anh sợ rằng, đến một ngày, vì tiền mà anh có thể mất đi mọi thứ trên cuộc đời này, từ bạn bè, gia đình... đến sự nghiệp. Anh muốn bơi trong đại dương nghệ thuật, sáng tác mỗi ngày, hát mỗi ngày, nhưng đồng thời, anh cũng cần kiếm tiền để trang trải cuộc sống. Tiền, là mối quan tâm lớn nhất của anh ở thì hiện tại.

Suy cho cùng, cuộc đời vẫn đẹp khi còn mục tiêu để hướng tới. Hạnh phúc và thành công, do mình tự tạo ra, giữ hay mất, cũng là do chính mình. Anh vẫn phải quyết tâm hết mình cho sự nghiệp phía trước. Nhất định rồi, cứ tiếp tục sáng tác, tiếp tục hát đi, cuộc đời sẽ đối xử tốt và không phụ lòng anh đâu. Rồi một ngày, anh sẽ được một hãng đĩa ký tên. Âm nhạc của anh sẽ chính thức được đưa ra ánh sáng. Anh sẽ bước lên sân khấu đó, trước hàng nghìn, hàng vạn thính giả, đàn hát cho họ nghe những giai điệu bất tận, những ca khúc chính tay anh viết về tình yêu, ước mơ và tuổi trẻ.

Lúc này, anh nghĩ mình phải viết ngay về tuổi trẻ. Và giữa tiếng guitar ngân nga, anh cất lên lời ca tuyệt đẹp về thanh xuân. Vừa hát, anh vừa đặt bút chép lại từng nốt nhạc miệt mài, say mê.

L cúi đầu, nghiêng nghiêng mái tóc, anh nheo mắt sắp xếp các nốt nhạc sao cho chuẩn xác nhất để khơi gợi cảm xúc ở người nghe. Anh đưa tay vuốt mặt, những ngón tay dài gầy guộc, xanh xao ôm kín gương mặt anh. Trong đầu anh vang lên âm thanh của guitar, cello, và mandolin. Anh thầm nghĩ, nếu chúng - những nhạc cụ mộc được kết hợp với nhau trong khúc ca anh đang viết, đó sẽ là bản hòa tấu tuyệt vời.

“Đến bên tôi

Hãy đến bên tôi

Thoát khỏi đêm dài lang thang nhức nhối

Chết đi sống lại ta có hay ở đời

Ước mơ rồi ai cũng một thời...”

Thời gian trôi đi nhanh hơn chớp mắt, trời cũng đã nhá nhem tối từ lúc nào. Hôm nay anh không có buổi diễn ở Tempo. L quyết dành trọn cả ngày để sáng tác. Chợt nhận ra mình chưa có gì lấp đầy cái dạ dày trống hoác suốt hàng giờ đồng hồ ôm đàn viết nhạc, quên ăn, quên cả mệt mỏi, L vươn vai đứng dậy tiến về phía ô cửa sổ. Anh búi mái tóc dài của mình sau đỉnh đầu, bắt treo tay, nghiêng đầu dựa mình vào tường rồi vén rèm ngắm nhìn phố xá qua ô cửa ngăn xếp nhỏ.

Bầu trời dần dần tối hẳn, nhường chỗ cho bóng đêm và con phố lên đèn. Màn đêm buông xuống giăng từng lối phố, ngõ nhỏ, ánh điện Roma chiếu sáng rực cả con đường. Ánh đèn vàng hắt lên bức tường Phục Hưng cổ đại, tôn lên vẻ già cỗi, trầm mặc lẫn hùng vĩ của thành Roma. Người ta lê chân trên những con đường đá trải suốt góc ngách đan chéo nhau. Từng nhịp xe chạy qua hắt bóng lên bức tường đối diện ô cửa sổ. “Liệu có nên đến Tempo làm vài shot tequila không nhỉ?” L lưỡng lự với suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu. “Hay là một lựa chọn khác?” Anh còn hai ngày nghỉ nữa. Đã rất lâu rồi anh chưa về thăm nhà...

Thế rồi, L thay quần áo. Anh khoác lên mình “cây đen” thường lệ, lần này kết hợp thêm chiếc mũ đen, kiểu mũ phớt rộng vành. Anh buông xõa tóc tạo nên dáng vẻ lãng tử hoàn hảo. L xách guitar lên và bước ra khỏi nhà.

Anh sai chân trong đôi bốt đen da lộn cao ngang mắt cá, đưa anh về hướng bến tàu Roma Termini. Nhà ga trung tâm của Roma bao giờ cũng nhộn nhịp người qua lại, bất kể ngày hay đêm. Từ du khách thập phương đến dân bản địa, từ gã bán hàng rong đến kẻ không nhà không cửa, họ lang thang xí chỗ qua đêm la liệt trước sảnh.

“Một vé về Eboli, làm ơn.” L nói với người phụ nữ trực quầy bán vé.

“Eboli, để tôi xem nào... Ừm, ồ, xin lỗi anh. Tôi rất tiếc nhưng chuyến tàu muộn nhất về Eboli xuất phát cách đây một tiếng trước rồi.”

“Thật ư? Bà có thể kiểm tra lại không?” L nhú mào.

Người bán vé huơ tay lia lịa trên bàn phím, trong khi mắt vẫn chăm chăm dán vào máy vi tính, đôi mắt mở to để lộ hai con ngươi thô lỗ, không hề chớp lấy một giây như muốn nhảy bổ vào cả màn hình.

“May mắn cho anh đấy, chàng trai. Còn một chuyến nữa, nhưng anh sẽ phải đổi chặng, hơi xa chút, năm tiếng đồng hồ, xuất phát trong ba mươi phút nữa.”

“Giá vé bao nhiêu? Loại phổ thông ấy?”

“Hai mươi một euro, cao hơn giá rẻ nhất ba euro.”

“... Cũng được. Cho tôi một vé đấy, nhớ là loại phổ thông.” L chần chừ một lát rồi đáp lời.

“Sẽ có ngay cho anh.”

L nhận vé từ người phụ nữ ở quầy, sau khi được dặn dò cẩn thận kiểm tra hết mọi thông tin in trên vé.

“Chuyến duy nhất rồi thì giá nào cũng chọn thôi đúng không?” Bà ta nói với anh. Kèm theo nụ cười tươi rói, đó hoàn toàn không phải là câu nói mỉa mai mà chỉ là lời tạm biệt đầy thiện chí.

L bước về phía cổng vào số ba, đón chuyến tàu của mình. Anh không quên nở nụ cười và nói lời cảm ơn. “Bà ấy tưởng mình là người có tiền lắm thì phải?”, trong lòng anh nghĩ suy.

Tàu xình xịch lăn bánh. Chuyến tàu đêm đưa anh trở về miền quê yêu dấu, nơi anh sinh ra, lớn lên và trưởng thành cho đến năm mười tám tuổi. Khi đã đủ lông đủ cánh, như bao thanh niên giàu đam mê và khát vọng khác, anh tìm về chốn phồn hoa đô thị, theo đuổi ước mơ của mình với quyết tâm biến nó thành hiện thực. Từ khi chuyển đến Roma, L đã trải qua bao nhiêu công việc để tồn tại giữa thủ đô giàu ánh sáng nhưng cũng đầy khắc nghiệt. Rửa bát, phụ bếp, giao pizza, cò mồi nhà đất, anh đều đã làm qua. Duy chỉ có một điều, dù làm bất cứ công việc nào, anh cũng không quên ưu tiên hàng đầu của mình: sáng tác nhạc và hát. Đồng lương ít ỏi, chỉ đủ sống qua ngày đoạn tháng, L cũng ít khi quay lại thăm quê nhà. Khi kiếm được chút tiền, L bắt tàu về quê hai lần một năm, nhưng có lúc, hai năm anh cũng chưa một lần trở về.

Roma hấp dẫn lắm, cám dỗ lắm, niềm vui thênh thang đón chào, thế mà, chưa bao giờ nổi nhớ quê hương người ngoại trong anh. Tất nhiên, trong cuộc sống thường ngày, tính cách và con người của L không cho phép cố hương thường trực trong lòng. Chỉ khi vô tình bắt gặp một cảnh vật, một hình dáng gợi nhắc đến vùng đất nông nghiệp bạt ngàn cây ô liu ấy, anh lại ước mình được có mặt ở Eboli ngay lập tức.

L đeo tai nghe, trầm ngâm thưởng thức ca khúc chính anh viết và thu âm. Con tàu chuyển động nhịp nhàng, lướt êm ru trên dọc đường ray xuôi về miền Nam nước Ý. Anh nhìn ra khung cửa sổ, L chẳng biết con tàu đã đưa anh đến vùng miền nào, chỉ thấy khung cảnh lướt qua trước mắt toàn màu đen, thi thoảng lóe lên ánh sáng vàng vọt. Giữa chuyến tàu muộn ấy, trong anh bỗng dâng lên nỗi tò mò, hiếu kỳ muốn khám phá vùng đất bất chợt giữa đêm vắng. Nếu có thể, anh sẽ cho dừng tàu lại, bước xuống giữa cỏ cây, băng qua những ngôi nhà đổ, bởi mớ từng mét vuông không gian đất trời. Và rồi, tiếng guitar điện tử hòa cùng giọng hát âm vang đưa anh vào

giấc ngủ sâu lúc nào không hay. L thiếp đi giữa bọn bề, mông lung suy nghĩ.

“Điểm dừng tiếp theo là nhà ga Eboli... Điểm dừng tiếp theo là nhà ga Eboli... Xin quý khách vui lòng kiểm tra tư trang, hành lý trước khi rời tàu...”, giọng người phụ nữ trên loa phát thanh oang oang đánh thức L. Anh cau có bật dậy và thăm nguyên rửa cái loa lẫn người đàn bà đáng ghét kia vì tội phá giấc ngủ của anh tan tành mây khói, đúng là hai kẻ phá đám đích thực mà.

L bước xuống tàu, khoác cây đàn trên vai. Anh không quên vươn vai hết cỡ, ngẩng mặt lên trời, hít căng lồng ngực bầu không khí dịu dàng của quê hương. L cười mãn nguyện. Trong màn đêm tĩnh mịch, L bước trên con đường đèo ngoằn ngoèo, uốn lượn của Eboli. Giờ này, chắc Roma vẫn đang vui cùng ánh đèn điện lấp lánh, phố xá vẫn dập dìu xe cộ cùng tốp người đi chơi khuya lẫn mùi hương nồng nàn phố thị. Eboli của L lại khác, lặng lẽ và yên bình, gió đưa xào xạc qua từng khóm cây ô liu tỏa hương thơm phức. Mùi đất trời, mùi cỏ cây khiến anh muốn ôm trọn cả thị trấn nhỏ vào lòng, nâng niu như một đứa con xa cách lâu ngày gặp lại.

Cũng giống như nhiều căn nhà khác tại Eboli, thị trấn nhỏ nằm trên rìa phía nam ngọn đồi nhìn ra thung lũng bên dòng sông Sele, ngôi nhà của L giản dị với mái ngói gạch nung, bức tường trát đồng gam, nằm nép trong ngõ nhỏ. Hai dây phơi quần áo được chằng trước nhà, dưới ô cửa sổ gỗ sơn xanh lá cây đậm, chúng lắc lư, chòng chành như sắp sửa chạm vào cột đèn thấp tí hi bên cạnh, tạo nên một dáng hình “rất Ý”. Khi đứng trước cánh cửa quen thuộc với vài ba chậu hoa nhỏ đặt trước thềm, L chỉ muốn mở tung và chạy ulla vào, để được chạm từng góc ngách thân thương sau tháng ngày dài đằng đẵng. Nhưng, biết rằng đêm đã khuya, anh không được làm mẹ tỉnh giấc, L rón rén bước vào nhà. Anh nhắc chân bước từng bước, hẩn như một tên trộm lén lút, rình mò trong bóng đêm. L cố gắng đặt cây guitar xuống khe khẽ và nhẹ nhàng nhất có thể.

“Ai?... Ai đấy?...” Giọng nói yếu ớt phát ra từ buồng trong, kèm theo tràng ho không dứt. Vậy là nỗ lực “giữ trật tự” của L đã thất bại.

“Mẹ! Là con đây!”

“L... con về ư...?” Người phụ nữ nhọc nhằn vì những tiếng ho nghẹn ứ trong cổ họng giờ đây xen lẫn sự ngạc nhiên, khẽ khàng thẳng thốt.

“Con của mẹ đây. Con làm mẹ thức giấc rồi. Xin lỗi mẹ.” L vừa nói, vừa tiến đến bên giường mẹ.

Bà cố nhắc mình dậy, với tay bật chiếc công tắc đèn bé tí, thả lên ánh vàng lờ nhờ chỉ đủ chiếu sáng một góc phòng.

“Mẹ, mẹ cứ nằm xuống đi.” L vội vàng đỡ mẹ nằm xuống rồi ngồi bên, lặng lẽ quan sát. Mẹ anh già và yếu hơn trước nhiều quá rồi. Khuôn mặt bà hốc hác, phờ phạc, cánh tay khẳng khiu chậm chạp đưa lên vuốt ngực vì cơn ho.

“Mẹ nhớ con quá!”

L sà vào lòng mẹ. Dù đã đi xa hàng năm trời, bươn chải, tự lập một mình giữa chốn phồn hoa, anh vẫn thấy mình thật bé nhỏ mỗi khi được trở về bên mẹ. Anh nhớ bà da diết, ước mơ được ở gần bên gia đình luôn thường trực trong lòng. Anh vòng tay qua ôm mẹ rồi thiếp đi tự lúc nào không hay.

Những tia nắng ban mai rót thẳng vào căn buồng. Tiếng chim hót rộn ràng, líu lo, luồng khí trong lành lan tỏa khắp mọi nơi, một ngày mới đã đến trên mảnh đất Eboli. L trở mình thức giấc.

“Sao về mà không báo trước vậy?” Tiếng nói từ gian khách vọng vào.

L tươi cười, chạy ra ôm chầm lấy chị gái.

“Chị khỏe chứ?”

“Cậu cứ nhìn chị là biết khỏe hay không.”

“Khỏe! Mọi việc ổn chứ? Anh rể em đâu rồi?”

“Lại đi. Đi mãi thôi. Đàn ông nhà này cứ toàn đi đâu, để mấy mụ già nường tựa vào nhau.”

“Làm ăn mà.”

“Cậu xem cậu làm được gì rồi?”

“Thôi... đừng... đừng bắt đầu nữa.” Tiếng ho lụ khụ của mẹ anh lại vang lên.

“Mẹ dậy rồi à?”

“Ừ.” Bà ho sù sụ, nhiều hơn, dài hơn. Những cơn ho kéo dài khiến bà rộc cả người.

“Để con lấy đồ ăn sáng cho mẹ, có bánh táo con vừa làm.” Nói rồi chị gái L vào bếp bê nguyên khay bánh táo thơm phức, nóng hổi mới ra lò.

Ba mẹ con ngồi bên nhau quanh chiếc bàn trải khăn caro đỏ - trắng. Nếu như được đóng khung hình ảnh ấy, thì từ xa nhìn lại, đó là cảnh ba con người trong góc bếp, người cười, người nói, người đăm chiêu nhìn về xa xăm. Dù sao thì, họ cũng hạnh phúc vì L đã trở về, bất kể không báo trước, bất kể khoảnh khắc đoàn tụ ngắn ngủi.

Ngày hôm đó trôi qua thật êm đềm. Chẳng còn mấy lời căn nhắc của chị gái L nữa. Ba mẹ con cứ thế quây quần đến tối. L giúp mẹ và chị đóng lại khung cửa gỗ, căng lại hai hàng dây phơi cho chắc chắn, tưới vài chậu hoa trước hiên nhà. Trong lúc chị mài miết làm bánh còn mẹ tựa lưng trên chiếc ghế mây dài nghỉ ngơi, L đàn hát cho họ nghe. Anh say sưa ca những bài nhạc cũ lẫn mới toanh anh vừa sáng tác. Nhìn về phía L, mẹ anh khẽ cười, nụ cười hiền từ và nhân hậu. Bà không chớp mắt, như thể muốn lưu giữ khoảnh khắc yên bình, tuyệt đẹp này mãi mãi trong tâm trí. Khi quãng ngân vang dài của bài hát vừa ngắt, bà liền vỗ tay khen ngợi anh, đôi mắt ánh lên niềm tự hào lấp lánh.

“Nếu không ai nghe cậu hát nữa, cậu cứ về đây. Yên tâm có mẹ và chị nghe.” Chị L tán thưởng cho màn trình diễn vừa rồi của anh.

L tiến đến ngồi kề bên mẹ, nhẹ nhàng bóp tay cho bà.

“Con trai của mẹ...” Mẹ L vừa cất tiếng thì những cơn ho cũng ập đến. Bà không thể nào trốn thoát khỏi chúng.

“Mẹ uống nước đi đã.” L vội đỡ cốc nước lên rồi xoa lưng cho mẹ.

“Mẹ... mẹ không bao giờ phản đối quyết định của con... Nhưng chọn lựa nào... nhất định con cũng phải thành công.” Bà nghỉ lấy hơi rồi nói tiếp: “Nhất định... không được bẽ tắc. Và cũng chớ nóng vội... ở đời... không thể đốt cháy giai đoạn được...”

“Con biết rồi mà mẹ.”

“Mẹ tin con... con trai.”

“Có thể bây giờ, con chưa làm mẹ vui. Nhưng đến một ngày, mẹ sẽ tự hào về con. Mẹ hãy chờ con.”

Mẹ L lại ho, từng cơn ho gay gắt thi nhau cuộn trào từ lồng ngực lên đến cuống họng. Bà gồng người lên để ho, thân hình mong manh, yếu đuối của bà khó lòng mà trụ vững, chống chọi trước tràng ho tai ác ấy.

“Mẹ ơi, mẹ nghỉ một lát đi.” L nhìn bà đầy xót xa. Anh ở bên mẹ đầm bộp, dỗ dành cho đến khi bà chìm vào giấc ngủ sâu.

Hai ngày trôi qua thật nhanh, rồi cũng đến lúc L phải rời xa Eboli. Anh lên đường quay lại Roma trong quyến luyến, bịn rịn.

“Mẹ giữ gìn sức khỏe mẹ nhé. Cả chị nữa, cố gắng lên.”

“Lần sau cậu về nhớ báo trước...”

Trao cho L một cái ôm thật chặt, rồi mẹ nắm lấy tay anh như chẳng muốn xa rời. L bước đi trong xế chiều miền quê, ánh hoàng hôn đỏ rực mà tím ngắt chiếu qua từng nếp nhà. Từ phía bậc thềm ngôi nhà sơn màu đất nung, mẹ và chị anh vẫn dõi theo, mãi cho đến khi bóng anh khuất dần sau con đường ngoằn ngoèo, chông chênh của triền núi.

L sải bước tiến về phía ga tàu. Anh băng qua cánh đồng ô liu bên sườn đồi, bao quanh thị trấn. Chợt, L muốn nán lại đây thêm chút nữa. Anh quyết ngồi xuống, rồi đưa mắt nhìn về phía thung lũng trước khi chìm vào dòng suy tư. Miền khoáng đạt và rộng lớn mở ra trước mắt anh, từ đây, anh có thể quan sát gần như toàn bộ Eboli. Xa kia, dãy núi trùng điệp ôm trọn thị trấn nhỏ bé của anh, bầu trời cao xanh, điểm xuyết vài đám mây trắng lững lờ trôi trước cơn gió đưa nhẹ nhẹ. Tất cả mang đến hơi thở thanh bình, yên ả đến lạ kỳ.

Chỉ vài tiếng nữa, anh sẽ trở về với cuộc sống thường nhật của chính anh, về với những hồi hã, tấp nập ngược xuôi. Anh lại chạy đua theo xa hoa phố thị cùng đam mê và sự nghiệp dở dang. Tận sâu đáy lòng, phần nào L thanh thản vì đã dành thời gian cho gia đình. Mặt khác, anh lại cảm thấy một chút tội lỗi. Khi con người ta lớn lên, không gì bằng sự sống, sức khỏe của cha mẹ. Nhìn những người yêu thương ngày một già yếu là điều đau

lòng nhất. Dẫu sao, quy luật khắc nghiệt của cuộc sống vẫn chẳng thể nào chối bỏ, nó sẽ theo đuổi ta đến cùng, dù ta có trốn biệt vào hang vào hốc. Cuộc sống tựa như con báo đói rảo riết săn mồi, còn ta chỉ là chú hươu tội nghiệp mà thôi.

L chẳng biết bố anh là ai, mẹ anh sống trong ốm đau lay lắt, thu nhập chỉ dựa vào vài đồng trợ cấp và nghề nông ít ỏi cùng chị gái. Nhớ lại những cơn ho không dứt của mẹ, anh đau nhói từng khúc ruột, anh chỉ ước có phép nhiệm màu giúp anh thay mẹ chịu đựng chúng mà thôi. Khát khao kiếm tiền để chữa bệnh cho mẹ dâng trào trong anh. Anh phải quyết tâm thôi, rồi anh sẽ làm được. Sự nghiệp của anh sẽ tỏa sáng, anh sẽ giàu có, sẽ giúp mẹ khỏe hơn, chị anh chắc chắn không còn phải vất vả nhiều nữa. Tiền. Chỉ có tiền mới là liều thuốc an thần xoa dịu tất cả. Đến lúc vững vàng về kinh tế, phiền muộn nào cũng sẽ được xóa nhòa, tâm hồn nào cũng sẽ được an ủi. Ở thời điểm này của cuộc đời, đối với L, tiền nhất định song song với hạnh phúc.

Sự sống này mong manh lắm. Chỉ thoáng chốc vừa thấy nhau, vừa cười với nhau, cạn cùng nhau chén rượu, thế mà, trong tích tắc có thể đã lìa xa nhau mãi mãi rồi. Vậy nhưng trong vòng quay hối hả ngoài kia, người ta vẫn mãi miết đi tìm, mãi miết làm lung, bận dối hờn, bận trách cứ, bận đặt nặng lòng nhau... liệu có lỡ làng những khoảnh khắc? Cũng chính tại nơi này, thuở niên thiếu, anh đã ngồi cạnh A - người bạn thân thiết và cùng nhìn về thị trấn. Nghĩ về A, anh đau quặn thắt. Con người ta, chỉ đến khi đánh mất nhau mới hối tiếc vô ngần. Đứng dậy nào, bước tiếp thôi. L tự nhủ với lòng mình. Rồi đôi boots đen lại lê theo những con đường, đưa anh kịp chuyển tàu về thủ đô.

Về đến Roma, anh tới thẳng Tempo.

“Bạn ta ời, mất tăm đâu hai ngày trời vậy?” Vừa đến, Ông béo già đã niềm nở chào đón anh.

“Ông biết tôi không trưng mặt cả ngày ở chốn này mà. Cho tôi một shot tequila đi.”

“Đây, của anh đây, đồng chí.” Cách xưng hô “đồng chí” của Ông béo già đối với anh, nghe thật gần gũi và thân thương.

L nốc một hơi cạn chén tequila, miệng anh vẫn còn vị tê tê, chua chua lẫn xót xót của chanh và muối trắng.

“Ông già, ông có sợ cái chết không?”

“Gì vậy??? L đây sao? Già ta không hiểu.”

“Thì trả lời tôi đi.”

“Là anh hỏi thật ta đấy hả, anh bạn. Không giống anh thường ngày gì cả.”

L đáp lại bằng mấy cái gật đầu lia lịa.

“Ừm, nói một cách nghiêm túc thì... ta không.” Ông béo già tuôn ra tràng cười sung sướng như được mùa thu hoạch.

“Tại sao?”

“Sinh ra trên đời, đến rồi đi. Dù sao cũng chỉ là một cõi, một đời người.”

“Tôi thì không tin. Tôi nghĩ, một thân phận có nhiều kiếp đời.”

“Nhà người bắt đầu theo đuổi mấy thứ này từ lúc nào vậy?”

“Tôi không theo đạo, thâm tâm tôi vẫn luôn nghĩ vậy. Đáng sợ hơn là đến một lúc người ta không bị ám ảnh bởi cái chết nữa. Tôi bắt đầu nghĩ về ý nghĩa của cuộc sống này.”

“Là vui, là trải nghiệm. Đơn giản như đan rổ.”

“Là bước ra ngoài, uống chút rượu, ‘chơi’ vài đĩa, chẳng nghĩ cái gì trong đầu. À, thêm chút nhạc nhẽo nữa?”

“Phải rồi, con trai.”

“Những cuộc vui chớp nhoáng, đời du mục nay đây mai đó, lang thang khắp nơi, lấy tiếng hát là nguồn sống, có phí hoài không Ông béo?”

“Đó là tùy cách nghĩ của anh, bạn trẻ à. Anh muốn thế, nó sẽ như thế. Nếu anh không muốn, thì tuyệt nhiên sẽ không. Nhưng cuộc đời không vui thì không đáng. Còn nữa, khi anh sống khỏe, anh sẽ bắt đầu nhớ sống vui.”

L xoay xoay chén tequila vừa nốc cạn, đắm chiêu dán mắt vào vòng tròn miệng chén. Khúc ca indie vang lên từ trong quán.

“Tôi thích bài này quá.”

“Hay thật nhỉ? Già này cũng mê.”

“Nghe bài này thật hợp với không khí sống rồi chơi rồi vui rồi cười, chẳng cần gì nhiều, chỉ cần tình người là đủ. Nay ông già, khi tôi ra khỏi đây, có chuyện gì bất trắc, chẳng hạn như đám côn đồ nào đánh chết, thì ông nhớ làm như trong lời bài hát nhé, nhớ mời tôi ly rượu này thôi.”

“Già ta sẵn sàng. Hết mình đi, đừng hối tiếc điều gì.”

“Điều duy nhất tôi hận là không đến Tempo sớm hơn, uống ở cái quán đối diện chán òm từ hồi mười tám, phí mất vài tháng rượu ngon.”

Đoàng! Đoàng! Đoàng! L vừa dứt lời, ba tiếng súng liên tiếp vang lên, hàng loạt ly thủy tinh nổ tung, mảnh vỡ bắn tung tóe khắp nơi tạo nên một cảnh tượng hỗn độn, tan tành. Tất cả đều hoảng hốt la hét, người người tán loạn tản đi tứ phía. L tái mặt, lẹ cúi người xuống. Anh nhanh chóng bò về phía cửa sau của Tempo. Đưa bàn tay thoăn thoắt, anh kịp kéo cửa rồi chạy một mạch ra lối sau. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây? L ngồi thụp xuống bên chiếc thùng rác to, thở hỗn hển, kinh hồn bạt vía.

Có thể, có thể đó là bọn giang hồ. Tại sao chúng lại tấn công Tempo? Có mối hiềm khích nào, có ai đó chúng muốn thanh toán ư? Nhưng tâm trạng rối bời xen lẫn nỗi sợ hãi khủng khiếp chẳng cho anh cơ hội nghĩ thêm được điều gì trong bộ não nữa. Tim L đập liên hồi, đánh trống trong lồng ngực, hơi thở càng lúc càng dồn dập khiến anh muốn nổ tung.

“Đứng im! Giơ hai tay lên!”

Một gã bịt mặt chạy đến đối diện anh, chĩa súng thẳng vào L. Anh bật dậy và ngay lập tức làm theo lời hắn nói.

“Vòng tay qua đầu!” Hắn ra lệnh, nòng súng vẫn chĩa thẳng vào L.

Tia hồi quang quá khứ lóe lên trong đầu anh, vẽ ra khung cảnh quen thuộc đầy ám ảnh. Đó là ngày A bị lũ giang hồ - những tên bịt mặt thăm sát. Anh còn nhớ, nòng súng oan nghiệt cũng chĩa thẳng về A, như nó chĩa vào anh ngay lúc này đây. Thực ra, vốn dĩ nó hướng đến L, sẵn sàng cướp đi sinh mạng của anh vào lúc đó. Trong tích tắc, A đã lao ra đỡ đạn cho L ngay khi cò được kéo. Phải rồi, A đã bỏ mạng vì anh. Anh là kẻ tội đồ gây

nên cái chết của bạn mình. Anh mãi mãi phải chịu trách nhiệm cho sự ra đi đầy đau đớn của người bạn. Anh xứng đáng để thần chết đến và cướp anh đi.

L nhắm mắt, phó mặc thân mình cho tên bịt mặt kia.

... Tách. Tiếng kéo cò vang lên. Nhưng, không có viên đạn nào bay ra. Tách. Tách... Tách. À thì ra, chẳng còn viên đạn nào trong cái nòng súng ấy.

L mở to mắt. Không chần chừ một giây phút nào, anh ba chân bốn cẳng co giò thực mạng chạy. Gã bịt mặt nhanh chóng đuổi theo anh. Gần lắm. Gần lắm. Rồi hăn tóm được áo anh, tương cho một cú khiến anh ngã nhào. Thêm một cú đấm nữa, máu từ miệng L tung tóe. L cố gắng chống cự, anh tung ra những cú đòn vung về và đều bị đỡ lại một cách gọn gàng, kịp thời từ gã bịt mặt. Hăn khỏe hơn cái thân hình gầy gò xương xẩu của anh gấp nhiều lần.

Hăn rút ra con dao sắc lẹm kẹp từ đôi ủng, siết chặt anh lại. Hăn nhìn vào mắt anh. L cũng mở to mắt, miệng thoát ra những hơi thở phì phò. Cả hai trân trân nhìn thẳng vào nhau. L cũng chẳng còn đủ sức mà chống cự nữa...

“AAAAAAAAA!!” L thét lên. Khô khốc. Tên bịt mặt rạch một đường ngọt lịm ngang đùi anh, máu trào ra tươi rói.

Hăn buông L ra, đút con dao lại vào ủng rồi bỏ đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

L đau nhói. Đường cắt rất chạy ngang đùi anh, nhức nhối lên tận thân trên. Anh ôm lấy đùi, co người, cắn chặt răng. Môi anh mím lại, hơi thở hỗn hển phát ra liên tiếp, anh nhăn mặt vì đau. Con dao sắc lẹm đưa lát cắt bất ngờ khiến toàn thân anh tê dại.

L nằm sõng soài giữa con hẻm đá, ngửa mặt lên trời. Roma là như vậy sao? Cuộc sống này là như vậy sao? Nó tấn công anh, muốn đẩy anh vào đường cùng ư? L còn lại gì? Một mẹ già đau ốm, một sự nghiệp dở dang, một ước mơ chưa thành, một cõi đời bươn chải giữa nơi xa lạ, một tội lỗi giày vò mãi chẳng dứt? Làm gì đây để thoát khỏi chúng? Anh muốn thoát khỏi chúng. Anh muốn buông bỏ tất cả rồi. Làm sao đây? Làm sao bây giờ?

Chỉ có một cách duy nhất. Đó là tìm đến hành tinh Dương Vô Cùng. Anh là Người Mơ, tuyệt đối không phải là kẻ mơ mộng, mà là một Người Mơ. Anh đã sẵn sàng để đến hành tinh Dương Vô Cùng.

Ánh mắt đắm chiêu nhìn về xa xăm, đôi bàn tay khẽ đưa ra, vuốt ve nụ hồng chớm nở, R tựa đầu trên thành lan can sắt từ ban công căn phòng quen thuộc của mình. Cô nhấp ngụm trà nhài tỏa hương ngào ngạt từ chiếc tách sứ chạm hoa văn tinh xảo.

Cộc, cộc, cộc. Ba tiếng gõ phát ra từ tốn theo đúng nhịp phía cửa chính. Là người hầu gái. Vẫn bằng giọng nhỏ nhẹ, rụt rè như mọi lần, cô ta dò hỏi:

“Dạ thưa chị, em mang bữa tối cho chị ạ. Chị đã muốn dùng chưa?”

“Cứ để đấy cho chị.”

Người hầu gái nhún chân, cúi đầu, tỏ vẻ tán thành, mặc dù R chẳng buồn liếc nhìn cô ta lấy một giây gọi là đáp trả cho lịch thiệp. Rồi ngay tắp lự, người hầu gái đặt xuống khay thức ăn bằng bạc sáng loáng với bánh sừng bò, mứt việt quất, bơ, cà phê và một ấm trà nhài. Cô biết R sẽ không đụng đến cà phê nhưng vẫn xếp lên khay lấy lệ, thà có còn hơn, bởi nếu thiếu đi, dễ mà cô sẽ ăn trọn một trận mắng đủ để kéo chùng cả ngày dài của cô u tối.

“Em mang bình tưới lại đây.” R uể oải ra lệnh cho người hầu gái, giọng nói như hết hơi, tố cáo việc trở mình nhắc tẩm thân đài các của cô là nhiệm vụ bất khả thi ở thì hiện tại.

“Dạ của chị đây ạ.” Người hầu gái ngoan ngoãn vâng lời.

Cuối cùng R cũng chịu đứng dậy. Nàng đón lấy bình nước tí hon từ người hầu gái, tưới cho hàng hoa hồng vẫn miệt mài khoe sắc trên ban công

lặng mạn đậm chất Paris.

“Ngày hôm qua chị đã đi ra ngoài, nhưng hình như chị còn thê thảm hơn.” R hồi tưởng về chuyến “vi hành” tối qua. Mọi việc diễn ra không mấy suôn sẻ.

Người hầu gái không đáp lại gì mà chỉ cúi đầu lắng nghe. Cô tự ý thức được rằng lúc này, im lặng là câu trả lời lý tưởng nhất.

“Chắc có lẽ, chị phải chôn chân ở cái ban công đẹp đẽ tù túng này mãi thôi.”

“Hôm qua chị đã không vui ă?”

“Chị đã cố.” R thở dài đánh thượt một cái rồi giữ nguyên bộ mặt ủ rũ. “Chị đã cố mà chị không làm được. Chị đã quyết đẹp đẽ, quyết phẫn chấn đi ra ngoài hít thở khí trời. Nhưng tâm chị vẫn tù lăm.”

“Hôm nay chị thử đi tiếp nhé? Em sẽ chuẩn bị đồ cho chị ạ.”

“Thôi. Không cần. Em có thể lui.”

R xua tay như một bà hoàng, người hầu gái cũng chẳng dám nói gì thêm mà chỉ biết làm theo mệnh lệnh của cô chủ.

Tối qua, R đã khoác lên mình bộ cánh đẹp nhất trong tủ đồ, xức lên mùi nước hoa nhẹ như gió thoảng nhưng cũng đủ hạ gục gã đàn ông nào vừa lướt thoáng qua. Paris về đêm đẹp cổ điển và kiêu hãnh với loạt công trình kiến trúc hào hoa, tráng lệ, ngập tràn ánh sáng. R thả mình trong ánh điện lung linh của phố xá, cảm thấy chính bản thân cô cũng là một thực thể đài các hòa vào tuyệt tác mang tên Paris. Nhạc giao hưởng vang lên du dương khắp các con phố cô băng qua, tiếng violin kéo mượt mà quyện lẫn với saxophone âm vang mang đến một hơi thở châu Âu cổ kính, như muốn níu chân người nghe nán lại thêm chút nữa, thủ thủ vào tai người ta rằng: “Đừng vội đi”. Thực khách nhâm nhi bữa tối tại các nhà hàng có mái che bên vỉa hè, cô cá là họ đã ở đây ít nhất hai tiếng đồng hồ, vừa dùng bữa vừa say sưa chuyện trò theo đúng thói quen của người Pháp. Các cặp tình nhân đan tay vào nhau thả bước ung dung, họ trao nhau ánh mắt trìu mến. Thi thoảng, R bắt gặp vài cô gái khẽ ngả đầu vào người đàn ông của mình, rồi chẳng mấy chốc, họ đã đắm chìm trong nụ hôn thật chặt. Dù sinh ra và lớn

lên tại Paris, khung cảnh lãng mạn ấy chẳng còn gì lạ lẫm, R vẫn thấy mình như đang lạc vào một thế giới đậm chất điện ảnh.

Mải ngắm nhìn cảnh sống, cuối cùng, R cũng đến được nơi mình cần đến: hiệu sách Shakespeare and Company. Ngay từ lần đầu gặp mặt khi còn là một cô gái nhỏ ham đọc sách, R đã phải lòng cửa hiệu này, cho đến nay, đó cũng là hiệu sách cô yêu thích nhất ở Paris. Trong ký ức của cô, Shakespeare and Company là nơi chốn tưởng không đặc biệt mà rất đặc biệt.

Đây rồi khung cửa gỗ sơn xanh đã mòn theo năm tháng, đây rồi biển hiệu quen thuộc, mấy giá sách còn được kê ra ngay trước cửa tiệm cho người yêu văn chăm chú, mải mê dán mắt vào hoặc thậm chí cúi gập người xuống chọn lựa.

R bước chậm và khẽ, lướt đi trong cái dáng điệu kiêu sa vốn có, tiến vào cửa chính của tiệm sách cổ. Khi thấy những cuốn sách, cũ có, mới có, được bày la liệt ra trước mắt, nguồn sống như bừng tỉnh trong R, mãnh liệt và nhanh chóng trỗi dậy như nhành hoa ủ rũ nay lại được đón nguồn nước mát lạnh. Cô thầm nhủ lòng mình: “À, thì ra Trời Phật không phụ lòng những ý định tốt đẹp đâu.”

Mùi hạnh nhân của những trang giấy từ kho tàng sách tỏa ra thơm phức, hương thơm dễ chịu, nhẹ nhàng nhưng thật quyến rũ. Thật lòng, R chỉ muốn quỳn mình chẳng dứt trong mùi hương ấy. Giữa những giá gỗ chất đầy sách, xếp ngang dọc, R rút lấy tuyển tập truyện ngắn Dubliners của James Joyce, hít hà mùi thơm in đậm trên trang giấy đã ngả màu ố vàng. Khi xem sách, R lúc nào cũng nâng niu theo cách ân cần nhất có thể, bởi cô cho rằng mỗi cuốn sách là một báu vật, chẳng gì quý giá bằng hiện thân của tri thức. Đứng trước những cái tên như James Joyce, Ernest Hemingway, hay F. Scott Fitzgerald - một thế hệ lỗi lạc, R lại cảm thấy mình thật bé nhỏ. Nơi đây cũng đã từng là điểm hò hẹn của các đại văn hào, họ đến với tình yêu và niềm đam mê dành cho văn chương, cho ra đời những tác phẩm để đời, sống mãi cùng nhân loại. Đến bao giờ đây, R mới có thể tạo ra được kiệt tác như vậy? Cô phải vượt qua cái bóng của tác phẩm đầu tiên. Tác

phẩm lần này nhất định sẽ phải thật dữ dội, câu chữ viết ra có thể xé tan cõi lòng của nhân loại, ghi tên cô vào sử xanh, tạo nên tiếng vang lưu giữ trong thế giới văn học đến mãi mai này.

R đưa mắt nhìn xung quanh, cô chợt nhận ra, mình yêu mến mỗi điều nhỏ bé giản dị của hiệu sách này đến mức nào. Cô yêu mấy chùm đèn thấp ngang đỉnh đầu, tỏa ra ánh vàng ấm áp. Cô yêu chiếc thang gỗ nhỏ xinh giúp người ta lấy sách mà không cần chới với. Cô yêu muôn màu muôn vẻ của hàng trăm, hàng nghìn đầu sách lớn nhỏ nơi đây. Cô yêu đồng ghi chú chằng chịt dán lên tường và cả những tấm biển chỉ dẫn thủ công thật độc đáo, dễ thương.

R bước trên chiếc cầu thang gỗ sơn đỏ đã mòn lổ giữa dẫn lên tầng hai của cửa hiệu, mắt vẫn dán vào dọc gáy sách sờn theo năm tháng. Chiếc bàn gỗ được kê sau ô cửa chính diện của tầng hai hiệu sách, nhìn ra Notre Dame - Nhà thờ Đức bà Paris, trên bàn đặt một chiếc máy chữ cổ điển. R mãi mê ngắm nhìn những đóa hoa li ti bên bậu cửa sơn trắng, nâng bởi khung sắt hoa văn mềm mại. Mùi cũ kỹ của những cuốn sách sờn gáy chất kín tường xộc thẳng vào mũi cô.

“Đây, ngay ở đoạn này... Anh nghĩ em cần cho nhịp độ chậm lại một chút.”

“Anh có nghĩ sẽ quá dài dòng lê thê không?”

“Theo anh, như vậy câu chuyện mới có chiều sâu nhất định.”

“Em lại không muốn giải thích quá nhiều, cứ chớp nhoáng để người đọc tự hiểu cơ.”

R vô tình nghe được cuộc hội thoại của hai người trẻ, trạc đôi mươi, mái tóc đều vàng hoe óng ánh. Cô dám chắc họ là hai trong số nhiều văn sĩ nơi đây. Đúng vậy, cửa hiệu này không chỉ là nơi bày bán và lưu trữ sách, đó còn là “cái nôi” văn chương giữa lòng Paris, nuôi dưỡng theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng tài năng trẻ từ khắp nơi. Những nhà văn nghiệp dư cần một nơi trú ngụ thường quy tụ về đây, họ sáng tác, đọc thơ, truyền cảm hứng, kể cho nhau nghe chuyện văn chương, chuyện đời, vừa viết vừa nghỉ lại trên mấy chiếc giường bé cón con. Đổi lại, họ trông coi và dọn dẹp cửa hàng

giúp người chủ. Trên gác hai, R bắt gặp nhiều cây viết trẻ khác, họ ngồi lạch cạch gõ máy tính một cách miệt mài. Người chống cằm, người trầm tư, người tươi cười căng tràn sức sống, có vẻ dù tác phẩm của họ chưa được ra đời, nhưng đó là quãng thời gian vô cùng đẹp để khi họ được sống trong thế giới của đam mê. Có thể nói, Shakespeare and Company là ngôi nhà thứ hai của giới văn sĩ.

Trong phút chốc, R băn khoăn không biết có nên tham gia vào cuộc hội thoại kia không. Một mặt, R tò mò muốn đọc thử đoạn văn ấy, để nếu có thể, cô sẽ góp ý, mặt khác, cô sợ bị đánh giá là kẻ tọc mạch, điều không xứng với vẻ ngoài hiện tại của cô.

“Xin lỗi đã chen ngang, nhưng tôi có thể xem qua được không? Nó. Đoạn văn đó.” R đã chọn làm kẻ “nhiều chuyện”.

Chàng trai trẻ ngược nhìn R, anh sững lại giây lát. Ngay sau đó, anh chàng niềng nở.

“Ồ được, được chứ. Đôi lúc, ý kiến từ người đọc là rất tốt mà.”

R đáp, nhếch mép cười: “Thú thực, tôi cũng là một nhà văn”, vẫn là điệu cười nửa miệng ấy. Đôi lúc, chính bản thân cô cũng sợ điệu cười lạnh lùng của mình. Nhưng, công bằng mà nói, đó có thể là tấm bia nguy trang của cô, nụ cười nửa miệng đóng vai trò xuất sắc trong việc bao bọc cho tâm hồn không mấy mặn mà với cuộc sống thực tại. Chính ra, R là một kẻ mong manh, sự yếu đuối đã thuộc về bản chất sâu thẳm bên trong. Mà người yếu đuối thường có hai dạng: một là, trong ngoài như quả bóng nước, chỉ cần lấy kim châm phát thì thôi, vỡ tan; thứ hai, đích thị là bọn nhím xù lông, luôn giương vây giương vây, nhưng tận đáy lòng, chúng cũng dễ vỡ không kém.

“Anh trai, anh nói như vậy là sai lầm, hoàn toàn sai lầm. Đúng là nghiệp dư mà”, cô gái tóc vàng bên cạnh nhanh nhẩu. “Chị R, tác giả cuốn Những người yêu phải không ạ?”

Chàng trai bật dậy, nhanh như cắt. “R! Trời ơi!!! Chị! Đúng rồi. Chị R. Tôi mê cuốn Những người yêu của chị lắm lắm.”

Khỏi phải nói, điệu bộ vò đầu bứt tai, ngứa tay ngứa chân cũng đủ cho thấy chàng trai xấu hổ đến mức nào, đã thế, mặt anh ta còn đỏ bừng.

“Đúng rồi, là tôi, R.” R cười đáp lại, tỏ ra là con người lịch thiệp.

“Xin lỗi vì tôi chưa kịp nhận ra chị. Chị... chị có thể ngồi xuống đây với chúng tôi không? Được chị góp ý thì còn gì hơn.”

Trong lòng R bùng lên chút hồ hởi, cũng đã lâu rồi, cô mới có được cảm giác người khác mến mộ mình đại khờ, đáng yêu đến thế. Mười giờ tối, còn tiếng nữa quán mới đóng cửa. Thoải mái, không vội vã, R quyết định ngồi xuống cùng hai bạn trẻ.

“Tôi có thể bắt đầu từ đâu? Mà hai bạn là anh em à?”

“Vâng, chúng tôi là anh em, mới đến đây viết được gần tuần nay.” Cô gái trả lời và chuyển tập giấy cho R. “Là đoạn này, xin lỗi vì nó bị gạch bỏ nham nhở.”

- Em yêu!

- Có em.

- Đi biển chứ?

- Đi!

Anh vừa dứt lời, tôi với lấy băng đô buộc đầu, buông xõa mái tóc xoắn đen nhánh, sẵn sàng lên đường. Tôi và anh vẫn luôn là hai kẻ yêu ngẫu hứng. Đi đâu, ăn gì, làm gì, ở đâu, đều là quyết định bất chợt. Cứ thế hỏi, cứ thế đồng ý, rồi cứ thế đi. Chẳng toan tính mà luôn ngập tràn niềm vui. Và như mọi lần, anh đưa tôi hướng ra ngoại thành, về với biển. Tôi vòng tay, ôm lấy anh từ phía sau thật chặt, khẽ tựa đầu lên bờ vai anh. Bình yên là thế. Đến biển, chúng tôi nằm trên cát tới tận khi những vì sao thi nhau lấp lánh, chiếu sáng cả bầu trời. Bên tôi, anh thầm thì:

- Nếu thế giới này là không thật, anh sẽ chọn sống trong những bức vẽ của mình. Trong bức vẽ đó có em, cả một con thuyền nhỏ nữa, chúng ta sẽ đi khắp thế giới.

Nghiền ngẫm từng câu từng chữ, R sững lại. Ngập ngừng, cô chống cằm suy nghĩ hồi lâu. Ánh mắt hai bạn trẻ đều đang tập trung hướng về cô

không chớp.

“Anh trai em nói đúng. Ở đây, sau đoạn “... bình yên là thế”, em nên chêm xen cảm xúc của cô gái, hoặc miêu tả quãng đường dẫn ra biển, hai người vui đùa thế nào... để toát lên niềm hạnh phúc trong tình yêu của đôi tình nhân này.”

Hai anh em gật gù đáp lại, từ tốn nhưng nhịp nhàng như được đóng khuôn sẵn trong dây chuyền sản xuất. Hẳn là họ rất tâm đắc.

“Cách xây dựng không gian truyện của em rất có hồn.” R tiếp lời.

Thực lòng, R nghĩ đó là đoạn văn tốt. Thậm chí, đối với một người viết không chuyên, thì nó quá hay. R thầm ghen tị với cô gái trẻ. Biết làm sao đây để cô lấy lại cảm xúc tươi mới, biết làm sao đây để cô dồi dào trải nghiệm yêu, biết làm sao đây để cô viết thành những câu từ thăng hoa nơi con tim, chân thật không gượng ép? Hơn nữa, hai người bọn họ đều là văn nhân nghèo, còn chật vật với nghề viết. Họ hoàn toàn không phải là người sống đủ đầy như cô. Người ta có thể làm được điều như thế, trong khi, cô lại không. Mặt khác, suy nghĩ “giàu cũng đâu có sướng” lại ích kỷ “khởi nghĩa”, bao bọc lấy cả bộ não lẫn con tim R.

“Cảm ơn chị thật nhiều. Chắc là, em sẽ thêm khung cảnh lúc hai kẻ đang yêu này phóng xe lao ra biển.”

“Cố gắng lên.”

“Chị có kinh nghiệm nào nữa không, nếu tiện thì có thể chia sẻ cho bọn em?” Anh trai chêm xen.

“Chị à? Chị thì có kinh nghiệm gì cơ chứ?” R lại nhếch môi cười.

“Ấy. Anh trai em thật vô ý tứ. Chị là nhà văn nổi tiếng, đâu thể chia sẻ hết kinh nghiệm cho tụi em được.”

Cả ba người không nói gì nữa. R thấy mình có trách nhiệm trong việc phá tan tảng băng của không gian, thời gian lúc này. Cô lên tiếng:

“Các em nghĩ, tương lai sẽ thế nào?”

“Ý chị là...”

“Ý của chị, là em có định viết mãi không?” R ngoảnh sang phía cô em gái.

“Có chứ ạ. Em biết là chẳng đủ sống, nhưng em cứ viết thôi. Còn đam mê, còn chiến”, cô nàng vừa nói vừa xoắn lọn tóc vàng óng của mình.

“Bọn em không đến từ Paris. Hai anh em dự định sẽ ở đây tạm một thời gian, vẫn sẽ viết, rồi sẽ đi tìm việc.” Anh trai tiếp lời em.

“Việc gì cơ?” R hỏi.

“Phụ bếp, bồi bàn... tất cả những việc kiếm ra tiền nhanh ạ.”

“Kể cả sau này, xuất bản được sách. Em vẫn sẽ làm song song việc khác, bởi em không thể từ bỏ tình yêu này được. Bọn em cũng không thể viết nhiều lên.”

“Tại sao vậy?” R nhướn mày.

“Nếu muốn kiếm sống bằng nghề văn, hãy viết mười lăm cuốn sách mỗi năm. Nhưng nếu viết mười lăm cuốn sách một năm, bạn chẳng còn là nhà văn nữa.”

R lặng người. Cô như tê cứng trước hai bạn trẻ. Và rồi, đôi mắt trong trẻo, tinh khôi của cô ngân ngấn nước.

“Chị ổn không ạ?”

“Không, không sao cả.”

R đứng dậy, với lấy túi, quệt nước mắt, chạy một mạch ra khỏi hiệu sách. Nước mắt cô rơi lã chã, cô òa khóc. R không nghĩ mình yếu đuối đến thế, nhưng đó là sự thật. Cô cảm thấy tủi nhục và xấu hổ cho bản thân. Câu nói của anh văn sĩ trẻ nghèo mới chính là nhát dao xuyên thẳng vào ngực cô, chứ không phải là kiệt tác nào cô sắp sửa xuất bản. Cảm giác bế tắc khi nhìn vào hai tài năng trẻ, dồi dào nhiệt huyết, nhựa sống và đam mê với nghiệp văn như cú đòn giáng mạnh vào sự huyễn hoặc của cô. Cả hai anh em đều có thể bất chấp để sống với nghề, tại sao cô chưa làm được? Hơn bao giờ hết, R thấy mình như kẻ hèn nhát chui lủi, rúc vào ngõ ngách, tìm cách chạy trốn khỏi thời cuộc, thay vì đối mặt đúng nghĩa với nó.

R hoảng loạn chạy. Chẳng biết phương hướng nào trước mắt, cô không lựa chọn một con đường, chỉ biết chạy trong vô định. Cô khóc, nhòa đi trong dòng nước mắt tủi hờn, hèn nhát.

Phía xa xa, tháp Eiffel hiện ra như một cột sáng khổng lồ gắn hàng triệu viên kim cương lấp lánh, không ngừng thả sáng cho cả Paris. Có lẽ chỉ khi tận mắt chứng kiến Eiffel trong đêm, người ta mới ngỡ ngàng và thấm thía sự lộng lẫy, xa hoa của kinh đô ánh sáng.

Khi Eiffel khuất khỏi tầm mắt, R tự đưa mình đến một hộp đêm nằm trong ngõ nhỏ. Cô khụy xuống, thở dốc vì kiệt sức, đôi chân như muốn rã ra trên đôi giày cao gót lênh khênh. Tim cô đập nhanh dồn dập, chực bật ra khỏi lồng ngực để tung tăng chạy vào nhảy nhót cùng đám đông trong hộp đêm. Và thế rồi, R quyết định theo ý muốn của con tim, đẩy cửa bước vào.

Tiếng nhạc đập liên hồi choán lấy mọi giác quan của R ngay khi đặt chân vào không gian lập lờ ấy. Đó là một hộp đêm cũ kỹ, đúng ra là nhà máy cơ khí được người ta tận dụng làm chốn vui chơi về khuya, ống nước, cột thép còn chằng chịt, đu bám khắp tường và trần nhà, giao nhau ở những điểm hẹn ngẫu hứng. R trân trân đưa mắt khắp mọi góc ngách, bối rối chẳng biết đây có phải là lựa chọn sáng suốt không? Sự ngần ngại đang chiếm đoạt tâm trí ra lệnh cho đôi chân cô chững lại. Mặt khác, R thực sự muốn nói lòng mình chút ít, cô muốn tuổi trẻ bung ra, bật ra, vương khắp trên sàn nhảy bùng cháy ấy.

R gọi cốc bia tươi và tiến đến đám đông xa lạ. Bộ dạng của cô lúc này thu hút bao nhiêu ánh nhìn của đám người xung quanh, bởi dáng vẻ sang chảnh với đồng hàng hiệu từ đầu đến chân kia chẳng lấy gì làm phù hợp với nét tồi tàn, xưa cũ của hộp đêm này. Cô như kẻ lạc điệu đòi dẫn thân vui chơi giữa bày đàn.

Nhịp điệu dồn dập của tiếng nhạc điện tử như nổ bên tai dần dà được khéo léo dẫn sang sự dịu ngọt của chillout. Âm thanh lạnh lút, réo rắt mà lênh đênh vang lên dập dềnh. Làn khói trắng tỏa ra, thổi hơi mát lạnh từ sau gáy. Đèn điện xanh dương đặc quánh pha lẫn dải màu hồng phấn tạo thành một hỗn hợp ánh sáng hoàn hảo, nhịp nhàng lướt qua từng mảng cơ thể. R

nhắm mắt lại, đung đưa, tự thả hồn mình lơ lửng hòa vào dòng người. Giây phút đó, cô được quên đi bản thân mình, quên đi cuộc đời cùng mọi ý niệm về nó. Thế mà, hạnh phúc nhỏ nhoi ấy chẳng kéo dài. R nốc cạn bia rồi bóp nát chiếc cốc giấy. Cô ném nó xuống sàn, thô bạo giẫm nát tươm, như thể bao tức giận, nhục nhã, tủi hờn, cô dồn vào chiếc cốc giấy rồi xử lý nó cho xong, để không bao giờ còn thấy sự xuất hiện của chúng trên thế gian này nữa. R lại khóc. R nức nở giữa đám người vẫn say sưa nhảy nhót, không mảy may ngừng lại. Giờ thì chẳng ai màng đến cô nữa rồi, tất cả đều bận say mê, hưởng trọn niềm hân hoan của mỗi người trên sàn nhảy đông đúc.

R lại chạy. Cô lao ra như một động cơ được vận hết công suất. R thực mạng chạy, vút lại đôi cao gót hồng nhạt yêu thích. Lần này, cô chân đất tiến thẳng về nhà.

Một mạch, cô leo lên chiếc giường êm ái trong căn phòng quen thuộc. Dù biết, đây là chốn yên bình nhất cho tâm hồn của cô lúc bấy giờ, R vẫn không kiềm chế được những giọt nước mắt rơi lã chã. Đôi vai cô rung lên bần bật theo từng cơn nấc. R muốn được thiền. Ngược lại, suy nghĩ đi nhảy nhót về và lại ngồi thiền, hai hành động đối nhau chan chát khiến R cắn rứt lương tâm. R có nghĩ xa quá không? Đi nhảy và về tụng kinh? Tụng kinh xong rồi đi nhảy? Thực lòng mà nói, chẳng có chút liên quan nào giữa hai khái niệm này. Không một ai hay phép lý đạo đức nào cấm đoán điều đó cả. Hai phạm trù ấy hoàn toàn tách biệt, chẳng mảy may va chạm nhau, như hai đường thẳng song song cách nhau cả nghìn mét. Mà đã chạy song song, thì dù có ở sát sìn sít, biết khi nào gặp được nhau đâu? Dù gì thì, R cũng không khiến thời gian quay trở lại để làm khác đi được. Lắm lúc cô thầm nghĩ, sinh ra và lớn lên giữa Paris, tại sao cô lại chọn đi theo con đường Phật giáo? R cũng chẳng biết tự bao giờ, cô đã bắt đầu tụng kinh, niệm chú, thiền định... Cô là một trong hơn một triệu người châu Âu đặc biệt.

R cố gượng ngồi dậy. Cô đóng toàn bộ cửa, từ cửa chính, hai ô cửa sổ đến cánh cửa dẫn ra ban công. Cô đưa mình về ngay ngắn trong tư thế tòa sen quen thuộc với đôi bàn tay yên vị trên gót chân. R khép mắt lại, giờ đây, cô sẽ giải phóng mọi suy nghĩ vướng bận trong tâm trí mình, bước vào

thế giới thiên định. R trôi lơ lửng trong khoảng không yên bình cho đến khi dư vị của cái ngày đằng đằng khép lại. Đêm qua, cô đã ngủ một giấc thật dài và sâu đến tận trưa.

Và giờ, R đang ngồi đây, quay về với căn phòng của cô, bốn bức tường hắt ngày cô vẫn giam mình trong đó. Sau những chông chênh của đêm hôm qua, cô đã trở lại với cuộc sống này, hiện thực này. R nhấp thêm một ngụm trà nhài nữa. Cô cảm thấy tù túng và ngột ngạt biết nhường nào mỗi khi nhìn xung quanh căn phòng với nội thất sáng loáng, được thiết kế dành riêng cho cô. Ở đây, tiện nghi đủ đầy không thiếu một món, mà dù có thiếu, chỉ cần cô phẩy nhẹ tay một cái, kẻ hầu người hạ của gia đình cô lại cuống cuồng lên mang về cho bằng được, dù đó là thứ khan hiếm đến mức nào đi chăng nữa. Cuộc sống đủ đầy, sung túc đến thế, nhưng nỗi buồn tẻ vẫn không ngừng giày vò cô, cộng thêm cảm hứng cạn kiệt, cô thấy mình đã chết tự lúc nào.

Một ngày của R bắt đầu với bữa sáng được dọn sẵn, chỉ đợi cô gật đầu là sẽ được hầu hạ, săn sóc tận miệng, đến nơi đến chốn. Và cứ thế trong suốt thời gian còn lại của ngày, cô chỉ việc ăn, ngủ, làm đẹp, dạo vườn, ngắm hoa, dạ tiệc, cười cười nói nói giữa đám người thượng lưu. Cô chẳng phải nhấc chân, động tay làm bất cứ một việc gì từ nhẹ đến nặng trong nhà, hay nói đúng hơn là tòa lâu đài giữa thế kỷ XXI. Có thể đối với nhiều người, cuộc sống ăn chơi nhàn hạ, tiền tiêu chẳng hết đó mới lý tưởng làm sao, nhưng với R, đó thực sự là địa ngục trần gian. Kể từ khi cô mất đi cảm hứng sáng tác từ thành công đầu tay, mỗi ngày trôi qua thật vô nghĩa. Viết là động lực sống mạnh mẽ của cô, giúp cô vươn vai đón nhận nguồn sống mỗi ngày. Suốt từ thời ấu thơ đến lúc trưởng thành, R khó có được một kỷ niệm êm đềm và đẹp đẽ bên gia đình. Bố mẹ cô luôn bận rộn với cơ ngơi của họ, vòng xoáy kim tiền cuốn họ trôi đi, chao đảo giữa những mối quan hệ, những vụ thầu lớn, những mảnh khoe nơi thương trường. Cũng vòng xoáy đó đã đẩy họ ra xa đứa con gái duy nhất của mình, khiến cô sống những năm tháng thiếu thốn tình yêu thương và sự chăm sóc của bố mẹ như bao đứa trẻ khác. Khoảnh khắc họ gặp nhau trong ngày chỉ đếm trên đầu

ngón tay, có khi, hàng tuần liền, R chẳng thấy bóng dáng của bố mẹ. Những lúc ấy, cô chỉ biết vùi trong dòng nước mắt nức nở, rồi lại ngẫu nhiên viết. Cô ước sẽ luôn có bố mẹ ở ngay cạnh đây, yêu thương và săn sóc cô bằng chính vòng tay của họ chứ không phải bằng các tài khoản nhiều con số vẫn luôn được vun đầy. Chính vì thế, tắm mình trong dòng tiền, trong cuộc sống vương giả nhưng R chẳng lấy gì làm hạnh phúc, cô chỉ thấy mình bị giam lỏng như nàng công chúa cấm cung.

Khi được ai đó hỏi rằng cô có hạnh phúc không, R thường đáp lại, “Tôi mệt”. Cô mệt, mệt mỏi bởi chính cuộc sống này, mệt mỏi giữa những đấu tranh trong xúc cảm và cách sống, chúng giằng xé nhau mãi không dứt, đẩy cô vào một khoảng không lơ lửng chẳng biết đâu là lối thoát, chẳng biết ngã rẽ nào để giải phóng cho chính bản thân cô. Chân lý đích thực của cuộc đời là gì? Là sống với đam mê? Nhưng tại sao ta không chạm tới?

Tối qua, mặc dù R đã quyết tâm trưng diện xuống phố, mang theo nụ cười tươi tắn nhất để không cảm thấy có lỗi với cuộc đời, thế mà, cô lại càng bế tắc hơn. Cô đã quyết tâm sống tốt, sống đẹp, sống tràn đầy năng lượng thay vì nã nễ, bế tắc, cô tự nói với lòng mình: “Sao phải xoắn, hãy đi đi, và ngày mai sẽ tươi mới.” Nhưng cuộc đời nở đối xử với cô tệ như vậy đấy.

Đôi lúc R tự hỏi tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình lại được sinh ra trên Trái Đất? Tại sao mình là con người, chứ không phải là vật thể khác, cây cối, đồ đạc, một con vi trùng bé xíu? Điều này cô chưa từng tâm sự với ai, dù là bố mẹ, bạn bè hay cả người hầu gái. Có đôi chút hổ thẹn ngăn cản cô với suy nghĩ sợ bị cho rằng cô là kẻ kỳ quặc, ngốc nghếch.

R chán cuộc sống này lắm rồi. Cô chẳng mặn mà gì với nó nữa. Đây không phải là nơi cô thuộc về, cô đang dần đánh mất chính mình. Paris không chiều lòng cô, và cả hành tinh này cũng thế. R nghĩ, cô phải làm lại cuộc đời của mình thôi, không thể để trái tim chết khi tuổi đời còn trẻ được, hãy đi tìm sự giải thoát cho hoài bão của cô thay vì để nó nhờn nhờ chết trong tù túng. R muốn mơ về những điều đẹp đẽ, bởi lẽ cô là một Người Mơ, việc của cô là tìm con đường đến hành tinh Dương Vô Cùng.

F đứng trước La Sagrada Família. Anh không rõ tự bao giờ tính từ khi công trình đồ sộ này được xây dựng hơn một trăm ba mươi năm trước và vẫn còn tiếp diễn, Vương cung Thánh đường Sagrada Família đã trở thành niềm tự hào của Barcelona nói riêng và Tây Ban Nha nói chung. Dù đã ghé không biết bao nhiêu lần, F vẫn sửng sốt trước khung cảnh choáng ngợp đến khó tin của kiệt tác nhà thờ Công giáo ấy. Mỗi lần Sagrada Família từ từ hiện ra, từng chân lông trên cơ thể anh co thắt cực độ, để lại những nốt sần sùi trên da thịt, F đã có một đợt nổi gai ốc thuộc hàng cực độ.

Sagrada Família to lớn đến nỗi con người chỉ còn là những chấm nhỏ khi đối diện khối kiến trúc nâu khổng lồ ấy. Tổng thể Sagrada Família là một cấu trúc phức tạp gồm nhiều phần mà điển hình là tám tòa tháp hình con suốt quay tờ sừng sững trên tổng thể mười tám tòa tháp dự định được xây dựng. Các tòa tháp này đại diện Đức Chúa, Đức Mẹ, bốn thánh sử và mười hai tông đồ của Chúa. Vương cung Thánh đường có ba mặt tiền, mỗi mặt tiền đều khác biệt, đa dạng với hàng loạt biểu tượng, ký tự, thánh ngữ, các tác phẩm điêu khắc tinh xảo kể câu chuyện cuộc đời Chúa. Bông lúa, bánh thánh, chén lễ, chùm nho, cây thánh giá, cho đến thiên thần có cánh, phượng hoàng, sư tử, con gà... hay ký tự alpha và omega, chữ cái đầu và cuối trong bảng chữ cái Hy Lạp dùng để chỉ danh hiệu Chúa, tất cả đều được chạm khắc tỉ mỉ, tạo nên tổ hợp độc đáo không thể trộn lẫn. Có thể nói, Sagrada Família là kiệt tác dành riêng cho Chúa, thay cho tiếng nói của niềm tin, hy vọng và tình yêu xuyên suốt cuộc đời Ngài.

Trong ba mặt tiền, hướng về phía đông là mặt tiền hiến dâng cho sự giáng sinh của Chúa, với vô số hình ảnh thiên nhiên mang ý nghĩa biểu trưng. Chẳng hạn nếu hình rùa gợi nhắc sự vĩnh cửu của đất liền và biển cả thì tắc kè ở hai bên tượng trưng cho sự biến thiên. Mặt tiền phía tây chính là sự khổ ải của Chúa. Đường nét giản đơn, khắc khổ, được xây bằng đá trần, hiện thân cho nỗi thống khổ khi Chúa bị đóng đinh, cùng tội lỗi của con người hướng về phía mặt trời lặn. Sáu cột lớn và nghiêng được xây lên trong hình hài của thân cây sequoia, loài cây khổng lồ sống lâu nhất hành tinh, dường như vĩnh cửu. Mặt tiền hướng về phía nam có tên gọi Vinh quang, cho đến nay vẫn đang được xây dựng. Đây là hướng đi vào gian giữa, tượng trưng cho con đường của Cái chết, Sự phán quyết cuối cùng và Vinh quang.

Lối kiến trúc của Sagrada Família kết hợp phong cách Gothic và Tân nghệ thuật thời kỳ cuối thế kỷ XIX - đầu thế kỷ XX, tôn vinh đường uốn lượn quanh co. Gaudí, bậc thầy của sự sáng tạo, người con của xứ Catalan đã từng bị xem là “gã điên” khi nhào nặn tác phẩm đồ sộ này. Một kiệt tác mệnh mang ý tưởng và không giới hạn về kiến trúc.

Mười giờ sáng. F phải xếp hàng dài khoảng hai tiếng nữa mới đến lượt vào, nhưng anh vẫn kiên trì chờ đợi. Anh phải tìm đến Chúa, nhờ Chúa tiếp thêm sức mạnh để vững tin trong cuộc đời.

“Kỳ dị thật, xù xì như tổ quạ vậy!”

“Ừ toàn cần cầu thôi, chẳng có gì mà xem.”

F vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai lữ khách vừa bước qua. F cảm thấy nực cười, chỉ một công trình, có người trầm trồ mẩn mộ, người lại buông lời chê bai, âu cũng là do tâm tư lẫn cái mắt nhìn khác nhau. Đối với anh, chính những chiếc cần cầu chọc trời, giàn giáo, công nhân vẫn ngày đêm miệt mài thi công mới mang lại giá trị bất diệt cho kiệt tác này, Sagrada Família đã lớn lên, trường tồn cùng thời gian như thế đấy.

Hai tiếng rồi cũng nhanh chóng trôi qua. Đối với F, con đường đến với Chúa chẳng bao giờ là dài lâu cả. F đặt chân vào bên trong tòa Thánh đường. Một lần nữa anh lại thần thờ trước đường nét quá đổi tinh xảo,

trước tầm vóc lớn lao của bậc thiên tài Gaudí. Nội thất nhà thờ được thiết kế như một khu rừng mà những cột trụ cao vút hướng thẳng lên trần nhà, tựa như hàng cây cổ thụ vươn cao rồi tỏa tán lá rộng lớn, rực rỡ. Ánh sáng tinh tế xuyên qua trần nhà và những ô kính tạo nên vô số mảng màu lung linh, huyền bí. Trần nhà như bức tranh hoa văn bừng sáng mà độ sắc sảo, tỉ mỉ lên tới đỉnh điểm, dễ khiến ta liên tưởng đến ảo ảnh chong chóng của kính vạn hoa. Kỳ lạ thay, khu rừng ấy lại được xây dựng dựa trên những kết cấu hình học phức tạp, bằng tính toán chuẩn xác của Gaudí. Càng trầm trồ bao nhiêu khi ngắm nhìn Sagrada Família từ bên ngoài, người ta lại càng ngả mũ kính phục khi chiêm ngưỡng kiệt tác ấy từ phía trong.

F lặng im cầu nguyện cho sự yên bình, yêu thương và niềm tin dành cho cuộc đời. Đôi mắt anh nhắm chặt để mọi tâm tư đều hướng về Người. Chúa là người dẫn đường vĩ đại. Kết tinh cốt lõi của Chúa là tình yêu thương nhân loại và niềm tin bất diệt. Anh cảm tạ Người về phước lành Người đã ban cho mọi thứ anh có trong cuộc sống này. Đứng tại công trình kỳ vĩ có một không hai, mang ý nghĩa tinh thần lớn lao về Chúa, F mãi nguyện vì anh đã đi đúng theo sự dẫn lối chỉ đường của Người. F làm dấu Thánh và miệng khẽ gọi, “Amen”.

Anh cuốc bộ khi ra khỏi nhà thờ. Người ta dễ lầm tưởng bởi từng bước chân chậm rãi của anh hiện hữu dáng vẻ của con người khoan thai, ung dung đúng nghĩa, nhưng thực ra F đang uể oải lê trên phố, đeo nặng cả núi chông chênh nặng cõi lòng. Phố xá Barcelona bao giờ cũng thênh thang, cộng với cái nắng, cái gió chan hòa, chiếu rọi và xào xạc qua từng hàng cây khiến ta thấy tuổi trẻ phơi phới nơi ấy. F, một người trẻ sinh ra tại đây lại không hề nghĩ thế. Không khí dù tươi mới và rực rỡ đến bao nhiêu cũng khó mà cứu vãn nỗi lòng người.

Lúc này đã là hai giờ chiều, anh cảm thấy mình hơi đói và muốn chút gì bỏ bụng. F khựng lại giây lát, rồi quyết định vào La Cúpula phía bên đường, thiết đãi cái dạ dày mồm meo của mình.

“Xin hỏi anh đi mấy người ạ?” Người phục vụ tiến đến gần anh, tươi cười niềm nở.

“À, chỉ một thôi.” F gấp gáp trả lời, tiếng anh vừa nhanh vừa lí nhí trong cổ họng như hít phải tấn khí heli, đến mức người phục vụ chẳng thể xác định được “bầu đoàn tùy tùng” của F cho đến khi anh miễn cưỡng giơ ngón trỏ thẳng lên ra hiệu, tựa như có điều gì đó kỳ thú lắm trên trần nhà. Thực ra, hôm nay F mới chịu khó mở lời. Suốt mấy năm nay, mỗi khi bước vào nhà hàng dù bình dân hay sang trọng, anh đều miễn cưỡng giơ một ngón trỏ lên cho người ta tự hiểu.

Người bồi bàn ân cần dẫn anh lại chiếc bàn đôi, nơi anh có thể quan sát chiếc xe Hispano-Suiza cổ điển chính hiệu. Ở nhà hàng, thứ gì cũng sáng loáng và bóng lộn, từ sàn nhà đến chiếc đèn trần, từ bộ bàn ăn đến bát đĩa, nó mang đến cho F cảm giác anh đang thiết đãi bản thân mình đúng nghĩa.

Khi nhận ra anh đã đặt thực đơn xuống sau một hồi ngó nghiêng, người phục vụ tiến đến bàn của F và lại tươi cười.

“Anh đã sẵn sàng gọi món chưa?”

Thực ra, F vẫn chưa chọn được, đúng hơn là đầu óc anh chẳng biết gọi gì giữa hàng chục món ăn Địa Trung Hải hảo hạng. Anh vẫn thường rất kém khi phải đối đầu với các chọn lựa.

“Ở đây có paella không?”

“Vâng, chúng tôi có paella. Và là loại đặc biệt, tại La Cúpula, khác với paella truyền thống.”

“Có loại hải sản như thường không?”

“Có, thưa anh.” Người phục vụ trả lời, nụ cười luôn trên môi.

“Tôi dùng loại đó là được... À, suất một người nhé.”

“Vâng. Và anh có muốn dùng đồ uống gì không?”

“Cho tôi một canya.”

“Một paella hải sản... và một bia tươi. Ok, cảm ơn anh.” Người phục vụ cứ ngân nga líu lo như chim hót. F tự hỏi liệu anh ta có thể cười cả ngày với hàng trăm thực khách được không? Nếu là F, chắc anh không làm nổi rồi.

Khi người phục vụ đã rời đi, F kéo ghế đứng dậy và vào thẳng toilet. Anh mở nước, chà đi chà lại hai bàn tay của mình. Cảm thấy đã đủ sạch sau hàng chục lần kỳ cọ, F cẩn thận vẩy nước vào bồn rửa, lấy giấy khô lau tay rồi sấy bằng máy, lần lượt theo đúng từng công đoạn. Anh nhìn mình trong gương rồi nhú mào bản khoản. Chẳng hiểu giữa nhà hàng sang trọng với hàng loạt cao lương mỹ vị này, F lại không chọn cho bữa trưa lúc đầu giờ chiều một món ăn nào ngoài paella hải sản, món ẩm thực truyền thống mà anh có thể tìm thấy ở bất kỳ quán bình dân nào tại Tây Ban Nha. Có lẽ, bởi vì món cơm rang thập cẩm trộn hải sản được bày trong chảo lớn này gợi nhắc anh về một điều xưa cũ. Nàng. Mỗi lần đi ăn cùng nhau, nàng vẫn thường gọi paella hải sản cho cả hai, món nàng yêu thích nhất. Tối qua, khi chơi với đống lấy nàng trong ảo ảnh nhưng chẳng thể nào chạm được, anh đã hạ quyết tâm cực độ sẽ xếp gọn ghề hình ảnh của nàng trong ngăn sâu thẳm nhất của ký ức, hay xem đó là kỷ niệm đẹp để mà anh có thể vo tròn, nhét vào trong chai, đóng chặt nắp và ném xuống biển sâu, không bao giờ gặp lại. Ấy vậy mà, trong khoảnh khắc bối rối ban này, anh đành phải lựa chọn nàng. F tự nhủ: chỉ lần này nữa thôi, rồi anh sẽ quên nàng mãi mãi.

F quay trở về bàn của mình. Chốc lát sau, chảo paella nóng hổi, thơm nức mũi đã được dọn ra. Trên phần cơm chiên vàng ruộm là ngọn ngọn tầng tôm hùm, mực, nghêu, sò điệp còn nguyên vỏ, điểm xuyết ớt chuông bùi bùi và cả tá miếng chanh tươi mát lạnh, tạo nên bức tranh ẩm thực rực rỡ màu sắc, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ làm bất cứ ai thòm thèm nhỏ dãi. Thì ra xài đồ sang cũng có cái lý của nó, tôm ở đây to bự hơn hẳn những nhà hàng bình dân khác, hải sản thì đầy ắp. Chúa chẳng bao giờ bắt ta lựa chọn sai, F thầm nghĩ. Đúng là mọi việc xảy ra đều là ý định và sự sắp xếp của Chúa. F chắp tay, nhắm mắt, cúi đầu xuống, nói lời cảm tạ Chúa trước khi ăn. Miệng anh rì rầm: “Cảm tạ Đức Chúa Trời đã ban cho chúng con lương thực này. Xin Chúa ban phước lành cho lương thực này và cho chúng con, cùng những người nghèo đói và sẽ chia cơm áo với họ. Xin Chúa ban phước lành cho chúng con sống để phục vụ Ngài. Nhân danh Chúa Jesus. Amen.”

Paella trông ngon là thế, nhưng F vẫn chưa muốn đụng vào. Anh cúi gằm mặt xuống bàn, dán mắt vào thức ăn. Từ góc nghiêng, đường xương quai hàm của anh lộ ra, đôi mắt xanh đờm buồn, bờ vai chùng xuống, anh lặng lẽ bồn thần. Có vẻ như chảo paella này quá lớn so với khẩu phần dành cho một người thì phải. Không mời mà đến, cảm giác nhớ nhung lại ủa về trong anh. Anh ước có nàng ở đây, cả hai sẽ cùng chia sẻ phần paella tuyệt hảo này, vừa thưởng thức vừa kể chuyện, để rồi cười tít mắt quên cả đất trời. Anh khát khao sự xuất hiện của nàng, ở chiếc ghế đối diện. Rồi anh sẽ ngăm nhìn nàng, bờ môi mỏng manh, nụ cười hiền từ mà rạng rỡ át cả nắng Barcelona. Anh nhớ nàng man dại. Thực ra, trong suốt những năm tháng rời xa nàng, không phải F chưa từng cố gắng hẹn hò hay rung động trước một ai. Nhưng chẳng cô gái nào có thể thay thế được nàng. F không mất đi cảm xúc thổn thức của con tim, mà con tim anh vẫn mãi thổn thức vì nàng. Chẳng còn ai khiến anh có thể làm tất cả và đấu tranh đến cùng để chiếm được họ, chẳng còn ai như người xưa. Ký ức về nàng quá mãnh liệt. Đến mức dù đã từ bỏ ý định sẽ theo đuổi hình ảnh quá khứ về nàng, nhưng nàng đối với anh vẫn không thể là dĩ vãng. Tình yêu của anh quá lớn. Anh không thể nào quên được nàng, loại bỏ hình ảnh của nàng trong tâm trí. Nỗi nhớ nàng vẫn quện vào trong từng hơi thở của anh. Sâu thẳm trong trái tim, anh vẫn ao ước được nghe một tiếng hỏi thăm, một lời động viên thật ngọt ngào từ nàng. Anh thêm cảm giác được quan tâm, săn sóc.

Đám người trong nhà hàng vẫn cười nói, chiếc bàn đôi, ba, hay tư vẫn lấp đầy người, chỉ có anh lẻ loi. F cứ ngỡ mình là người duy nhất sót lại trên Trái Đất. Anh ăn, nhưng chẳng hết được nửa phần. Anh uống nốt ngụm bia, gọi thanh toán rồi nhanh chóng trở về nhà, không quên để lại mười euro tiền boa cho người phục vụ.

Như mọi lần, khi về đến căn studio một gian thông từ đầu chí cuối của mình, F tháo giày cẩn thận đặt vào đúng ngăn trong tủ quần áo. Buổi chiều, anh sẽ ở nhà hoàn thiện nốt bản vẽ thay vì tới văn phòng, bởi tối nay, một sự kiện quan trọng đang chờ đón anh.

Anh liếc nhìn mình qua chiếc gương vuông rồi nhanh chóng tiến tới bàn làm việc.

F soạn “đồ nghề” bút thước ra và để ngay hàng thẳng lối hai bên. Anh xếp các trang nháp gọn ghẽ sát mép bàn, rồi tiếp tục với bản vẽ dang dở. Ánh mắt anh cẩn trọng đưa theo từng đường nét, hình hài được tỉ mỉ nhào nặn trên trang giấy. Đôi tay anh chắc nịch cho ra đời những nét bút hoàn hảo, chuẩn xác nhất.

Bỗng, trời ào ạt đổ cơn mưa. Cơn nổi cơn xối xả trút xuống không hện trước. Từ ô kính studio, F chỉ còn thấy ngoài kia nhạt nhòa một màu trắng xóa. Anh đặt bút xuống. Cả thân thể như đông cứng lại. Một kẻ còn nặng lòng nổi tương tư như anh, thì chắc hẳn không thể nào khỏi thốn thức khi mưa xuống. F trút tiếng thở dài, nặng nề như chính tâm trạng hiện thời của anh vậy. F nào đâu muốn nàng rời xa anh. Có điều, nàng không thể chịu đựng nổi anh nữa. Cảm giác là người duy nhất muốn níu kéo và cố gắng khiến anh buồn thật nhiều, bởi người con gái quý giá nhất, anh đâu bao giờ muốn cô ấy rời đi. Quay về lúc mối quan hệ của hai người trên bờ vực thẳm, F đã cố làm mọi thứ để giữ nàng ở lại, cố kể vài ba câu chuyện cười, cố gợi nhắc kỷ niệm đẹp đẽ của cả hai. Nhưng sự xa lánh của nàng lại khiến anh lặng lẽ, để mọi thứ dần trôi. Anh cũng muốn ở trong thế giới của riêng mình lắm chứ, để tĩnh tâm, để chiêm nghiệm, nhưng đôi lúc cô đơn thật nhiều, anh sợ mình bị lãng quên.

F tiến đến chiếc gương vuông, anh ngồi xuống và ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của mình. F cất tiếng, bằng âm ngữ khác hẳn và bắt đầu cuộc hội thoại lạ kỳ.

“F, nàng xử sự như vậy với mày có công bằng hay không?”

“Không.”

“Biết rằng mày là người cầu kỳ đến khó chịu, nhưng sau tất cả, mày không đáng bị đối xử như thế.”

Đúng vậy, trong mối quan hệ này, nàng không còn muốn giữ gìn và khiến tình trạng của nó tốt lên nhưng anh thì có. F là người trân trọng tình cảm của cả hai từ sâu thẳm trái tim mình. Đã có lúc, cả hai quyết định

không gặp nhau trong một thời gian, để nhận ra tầm quan trọng của người kia đối với mình. Nực cười thay, sau quãng không chạm mặt đó, anh và nàng nhận ra rằng nàng chẳng còn cần anh nữa, nhưng anh thì ngược lại. Và rồi, anh lại phải cố gắng nhiều thật nhiều để khiến nàng yêu anh trở lại... như lúc ban đầu.

Khi nàng, người duy nhất còn ý nghĩa trên thế gian đã rời xa, anh biết đến bên ai đây? F sợ rằng sẽ mất tất cả. Sáng sáng thức dậy, anh lại cảm thấy một nhào lặn lo âu, không phải vì áp lực, nhọc nhằn từ công việc, mà vì quờ quạng mãi cũng chẳng tìm được một vòng tay yêu thương. Anh sợ viễn cảnh sẽ chỉ còn lại một mình mãi mãi về sau, mãi mãi sống với trái tim tan vỡ tội nghiệp. Nghĩ đến việc phải sống mấy thập kỷ nữa mà F lại mỗi một, hoảng sợ. Mặt khác, anh ngưỡng mộ những con người đã đi qua và đi gần hết cuộc đời, ném trái tất thảy thăng trầm, ngọt bùi, rất dài và rất lâu. Anh sợ nhất phút giây phải đối diện với chính mình. Hạnh phúc là gì? Đã rất lâu rồi anh không cảm nhận được nó. Hình hài, màu sắc, mùi vị của hạnh phúc ra sao, F chẳng còn nhớ nữa, dù đã cố căng hết mọi giác quan. Hạnh phúc đâu đến khi ta vẫn mang trong mình một trái tim chưa lành.

Điện thoại anh rung lên. Tiếng gầm gừ theo hồi phát ra khi cái “cục” công nghệ thu nhỏ cọ sát với mặt bàn cắt đứt dòng suy nghĩ trong anh, nhắc anh đã đến giờ chuẩn bị cho lễ trao giải Kiến trúc sư của năm tối nay rồi.

F đứng dậy, tiến lại tủ quần áo của mình. Ngoài kia, cơn mưa vẫn chưa dứt. Anh chọn bộ tuxedo đen được là thẳng thớm từ trước và treo ngay ngắn ở riêng một góc. Tối nay, anh sẽ diện nó, xuất hiện trước đông đảo đồng nghiệp, sếp của anh, các nhà phê bình và những người có máu mặt trong giới kiến trúc toàn Tây Ban Nha. F nằm trong bộ tứ nhận được đề cử giải thưởng quan trọng: Kiến trúc sư trẻ của năm mang tên huyền thoại Gaudí. F bồn chồn, hồi hộp và lo lắng, tất nhiên, như bao người trẻ khác, anh cũng mong muốn mình được bước lên bục vinh quang này.

Sáu giờ ba mươi phút tối. Chiếc Jaguar XJ đẳng cấp đỗ dưới căn hộ của anh. F biết giờ phút ấy đã cận kề. Anh kiểm tra lại mọi thứ thêm lần nữa, xem chiếc nơ áo thắt đã cân đối chưa. Chuẩn rồi, lời phát biểu anh cũng đã

nhớ mang theo, điện thoại đã để về chế độ im lặng. Anh yên tâm nhanh chóng di chuyển xuống xe. Lúc này, cơn mưa cũng đã dứt. Người lái xe lễ phép cúi đầu chào rồi mở cửa cho anh. F bước vào xe, trút một hơi thở mạnh và không quên nói lời cảm ơn.

Chiếc Jaguar lướt nhẹ như mây đưa anh tới Museu Nacional d'Art de Catalunya, Bảo tàng nghệ thuật xứ Catalan, tọa lạc trên ngọn đồi Montjuïc. Những cái tên nổi bật của ngành kiến trúc trong năm qua sẽ được vinh danh tại đây tối nay. Toàn bộ khách mời cần di chuyển bằng hai cầu thang lớn để tiến lên Palau Nacional, tòa nhà mặt tiền dẫn vào bảo tàng. Đêm nay, tâm hồn của đồi Montjuïc được tắm mình trong ánh sáng. Những bậc thang dài và nhiều đến nỗi người ta cứ đi một lúc lại cần dừng chân nghỉ ngơi. Ở đoạn giữa của con đường, F dừng lại, ngược mắt nhìn lên Palau Nacional. Công trình mái vòm được lấy cảm hứng từ thành Roma cổ đại, hiện lên lộng lẫy, nguy nga, với chín cột sáng tụ từ phía sau, tỏa ra hên ngang chiếu thẳng lên trời. Anh thầm tự hào vì thành phố quê hương, Barcelona, xứ sở của văn hóa và nghệ thuật.

Và rồi, anh cũng tiến tới đài phun nước trên cùng, nơi chỉ còn ít bước nữa thôi, anh sẽ đến được điểm cao nhất của bảo tàng. Dòng sáng chảy ra lung linh theo các tầng nước gập ghềnh. Hai bên, cây cối uốn mình kiêu hãnh, đứng trong vườn thượng uyển. Có lẽ đến đêm, Museu Nacional d'Art de Catalunya mới tỏa sáng rực rỡ nhất.

Bốn... ba... hai... một bước nữa..., F đã đặt chân trước sảnh chính của Palau Nacional. Đường vào tòa nhà trải thảm đỏ. Ánh điện đan xen nhau, chiếu sáng lung linh. Các vị khách dập dìu qua lại, tươi cười lịch thiệp, khoác lên mình toàn những bộ cánh dạ tiệc. F đã nghe thấy bản giao hưởng vang lên du dương, êm đềm. Khung cảnh này đây, đã sẵn sàng để con người tỏa sáng.

Trước thành lan can lớn của Museu Nacional d'Art de Catalunya, F nhìn xuống dưới chân đồi. Bốn cột trụ lớn hiện ra sừng sững, uy nghi như bức tường thành bảo vệ cho bảo tàng, cho các giá trị nghệ thuật bền lâu. Xa xa, Đài phun nước ma thuật mà tiếng Catalan gọi là Font màgica de Montjuïc,

mang đến màn trình diễn ánh sáng đẹp mắt. Rồi anh đưa mắt hướng về phía thành phố. Barcelona về đêm rực rỡ, lấp lánh trong cả miền ánh sáng của những ô vuông bàn cờ. Cơn gió lướt qua mặt anh, thổi tràn trề. F nhắm mắt tận hưởng trọn giây phút này.

“F! Chào mừng anh đã đến. Xin chúc mừng!”

F ngoái lại, nhận ra sếp của anh đang hồ hởi chào đón. F bắt tay sếp và rụt rè lên tiếng.

“Anh đến lâu chưa? Tôi chưa nhận giải mà, anh chúc mừng gì chứ.”

“Về đề cử của anh. Kể cả đêm nay anh không được xưng tên, đề cử đó cũng đã là dấu son trong sự nghiệp rồi. Gần đến giờ rồi đấy, cùng đi vào thôi nào.”

Để sếp đích thân ra đón như vậy, F cũng có chút ái ngại. Anh bước vào khán phòng trong bộ dạng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng. Nhiều bản thiết kế của Gaudí được trưng bày ngay lối vào, quả thực, tất cả đều thuộc hàng của hiếm. Tất cả mái vòm phía trong được vẽ lên tinh xảo. Ở trần cao nhất, F nhìn thấy hình ảnh Chúa treo trên cây thánh giá, anh nhắm mắt, hướng về Ngài và cầu nguyện cho tối nay.

Một tiếng đầu của lễ trao giải trôi qua, F ngồi chăm chú theo dõi không rời mắt. Anh đưa tay chống cằm, ngón trỏ vuốt ve đường xương quai hàm. Cũng có phần, anh nóng lòng chờ đến giải thưởng của mình. F dường như đã thấm mệt...

“Và tiếp theo, lên sân khấu công bố Giải thưởng Antonia Gaudí dành cho Kiến trúc sư trẻ của năm. Xin trân trọng kính mời...” Giọng người dẫn chương trình vang lên sau cánh gà.

Khung cảnh hiện ra trước mắt F như một cuốn phim quay chậm không tiếng mà tất cả hình ảnh đều trôi qua từ từ, từ từ. Thời gian đang trình diễn màn chuyển động chậm đúng nghĩa. Loáng thoáng bên tai anh là từng câu đứt quãng vọng lại từ phía sân khấu xuống đến khán đài:

“Giải thưởng Antonia Gaudí... Kiến trúc sư trẻ của năm... thuộc về... F.”

F dờ dẫm ra một lúc.

“Tên của mày đúng không F?”

“Đúng rồi. Là mày. Mày đã chiến thắng rồi”, không ai khác ngoài “cái thằng F kia” nói với anh.

F đứng dậy. Chẳng một ai đến ôm chầm lấy anh như những người vừa được vinh danh khác. Sếp anh cũng đã bỏ đi đâu mất. Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía F. Tò mò và chăm chú. Cả khán phòng không một tiếng động. Anh đứng như trời trồng. Rồi, vài ba tiếng vỗ tay vang lên, khô khốc, tiếp sau đó là rào rào những tràng pháo tay vang dội.

F tiến lên sân khấu. Anh đón lấy chiếc cúp từ tay người trao giải. Gương mặt F không chút cảm xúc, trông anh chẳng hề giống một người vừa được nhận giải thưởng Antonia Gaudí, vinh dự lớn lao mà bất cứ kiến trúc sư nào cũng mong muốn nhận được trong sự nghiệp của mình. F rút trong túi quần trang giấy ghi lời phát biểu đã soạn sẵn ở nhà. Từ sân khấu, nhìn về khán đài, anh đứng đực ra như tượng phải đến mười giây. Cả khán phòng ai nấy đều hồi hộp theo dõi, họ lại dán mắt về anh, chẳng ai hiểu chuyện gì đang và sẽ xảy ra đây. Thế rồi, F vò nát tờ giấy trong tay, nghiền chặt nó trong nắm đấm chắc nịch. Anh cộc lốc “Cảm ơn” rồi rút lui thẳng vào cánh gà.

Trong suốt quãng đường sự nghiệp của mình, anh đã gặt hái nhiều thành công, tài năng và những cống hiến đều được ghi nhận xứng đáng. Thế nhưng, giải thưởng mang tên Antonia Gaudí là điều anh mong muốn hơn cả, đó là minh chứng rõ ràng nhất cho sự tỏa sáng ở thế hệ anh. Anh đã từng mong ước thành công để được bù đắp cho sự thiếu thốn tình cảm, khi có trong tay danh vọng, anh sẽ không phải cô đơn, phải buồn nhiều nữa. F đã nhầm. Ở giây phút của đỉnh vinh quang ấy, anh không có một ai cận kề để sẻ chia. Anh bẽ bàng nhìn xung quanh nhưng đó chỉ là những gương mặt xa lạ, những tràng pháo tay chúc tụng của kẻ không quen. F nhận ra không chỉ thiếu đi bóng hình yêu thương, anh còn chẳng có lấy một người bạn, chẳng còn bố mẹ ủng hộ anh.

Anh cầm theo chiếc cúp rồi bỏ chạy. F lao ra khỏi tòa nhà, cầm đầu cầm cổ xuyên vào những lùm cây của ngọn đồi Montjuïc. Anh chạy mà chẳng hề biết phía trước mình là gì. Để rồi, F vấp ngã và lăn lông lốc xuống

quãng mông lung vô tận. Xung quanh anh là cây cỏ bao la, bát ngát. Anh ngồi quỳ xuống, bộ tuxedo lấm lem đất, rách rưới, cả gương mặt và đầu tóc rối bời của anh cũng vậy. Chiếc cúp Kiến trúc sư trẻ của năm vẫn ở trong tay. F nhìn chăm chăm vào nó. Ánh mắt xanh biếc của anh chuyển sắc, ngọt lịm như một nhát dao, anh gieo vào chiếc cúp cái nhìn đầy căm hờn. Đây có phải là cuộc sống mà anh hằng mong ước hay không? Có phải là cuộc đời đáng sống không? Những câu hỏi cuộn trào, quấn thắt trong lòng F. Anh đã đánh đổi tất cả để giành lấy cuộc sống bận rộn, để rồi bước lên bục vinh quang và không có ai ở bên. Ánh hào quang này, anh biết chia sẻ cùng ai đây? Anh đau quá, trái tim như tan ra hàng trăm mảnh. F có thể cảm nhận lồng ngực anh đang vỡ vụn, anh buông lỏng tay chân, chẳng thiết tha và màng đến điều gì trên cuộc đời nữa.

Cuối cùng, kiến trúc có phải là niềm đam mê và mục tiêu thực thụ của anh? Anh sẽ phải lựa chọn con đường nào? Anh không chắc đâu là điều anh thực sự muốn. Cuộc đời anh như bước vào nhà hàng và gọi món theo kiểu: “Cho tôi một lon coke, loại cho người ăn kiêng, và một chiếc pizza ngoại cỡ nhiều thịt.” Rốt cuộc, anh chỉ là tên hèn nhát mà thôi, anh sợ sệt và không dám đấu tranh cho điều gì. Việc dang dở giữa những ước mơ còn tệ hơn không có ước mơ, mất đi đam mê hay không đủ điều kiện để biến ước mơ thành sự thật. Những gì gây ra cho mình khổ đau, thì hãy rời bỏ chúng để đón lấy cuộc sống thanh thản và an yên, bởi níu kéo là khổ đau. Chúa vẫn thường nói với anh như vậy trong những cuộc hội thoại đêm khuya. Còn anh, anh như tên ngốc vẫn đau đáu nỗi nhớ về nàng. Anh là kẻ yếu mềm bị đánh gục bởi tình yêu. Bỏ lại sau nỗi nhớ nhung đó, anh nhận ra một điều: nàng chẳng hề mấy may quan tâm đến anh, dù chỉ là trong tích tắc. Cuối cùng, anh đã chịu thừa nhận sự thật đó, để đúc kết rằng, đời người, ta không trải qua chỉ một mà nhiều lần trái tim tan vỡ, rồi sau cùng tìm đến hạnh phúc đích thực, chỉ cần tốt và chân thành thì chắc chắn, sẽ không bị phụ lòng. Nhớ mãi về quá khứ không chứng minh được gì ngoài hai điều: thứ nhất, không biết thích nghi với môi trường mới; thứ hai, không thành công ở thời điểm hiện tại.

Hai tay anh cầm gọn chiếc cúp, giương lên cao. F lấy hết sức lực, mím chặt môi, gồng mình giáng một đòn ra trò xuống tảng đá bên cạnh. Chiếc cúp vỡ tan. Anh đã quyết định bước tới hành tinh Dương Vô Cùng, hành tinh không có sự xuất hiện của nỗi đau, nhưng để đến được đó, phải từ bỏ tất cả mọi thứ ở cuộc sống hiện tại: gia đình, bạn bè, người thân, tài sản, sự nghiệp... Đó là chốn dành cho Người Mơ. Nhưng, đến được bằng cách nào, thì còn cả chặng đường dài phía trước.

NHỮNG CUỘC HỘI NGỘ

F mở mắt. Anh thấy khung cảnh bị xoay ngang, má anh áp sát mặt đường. Mát lạnh. Anh đang ở đâu đây?

Từ từ, F cử động, nhắc mình bò dậy. Bộ tuxedo anh diện tới tả những đường rách. Tay, chân, khuôn mặt anh nhem nhuốc, y như kẻ bị chôn sống lâu ngày dưới hầm mộ. Toàn thân thể F rã rời. Anh nhồm người, loạng choạng bước trên con đường đá.

“Này, anh bạn, anh có ổn không vậy?” Một bóng hình cao gầy đến bên F và cất tiếng, thứ tiếng không quen thuộc.

F ngược nhìn người đàn ông xa lạ, anh vẫn chưa định thần ra mình đang ở đâu.

“Xin lỗi, anh nói tiếng Anh không?” Giọng F thều thào, uể oải.

“Anh không đến từ đây ư? Tôi hỏi anh có ổn không?”

“Tôi nghĩ là tôi không ổn. Tôi đang ở đâu thế?” Lúc này F mới nhìn rõ chàng trai trong cây đồ đen, mái tóc búi cao sau đầu.

“Roma, Ý.”

“... Roma?”

Chàng trai gật đầu, kèm theo cái nhướn mày, tỏ ý vừa tán thành vừa nghi ngại. Trong khi đó, F chới với đứng không vững, khụy xuống như thể sắp ngã đi.

“Wow, woww... Ngồi xuống đây nghỉ tí đi.” Chàng trai kia đã kịp đỡ F, giúp F dựa vào bức tường cũ kỹ trong hẻm đá, mặc dù chân anh ta cũng

đang đi cà nhắc, việc di chuyển cũng chẳng dễ dàng gì.

Lát sau, F định thần lại được chút, dù hơi thở vẫn còn chậm chạp lắm. Anh cất giọng yếu ớt.

“Không hiểu sao tôi lại ở đây nữa?”

“Anh đến từ đâu?”

“Barcelona.”

“Barca. Ồ.”

“...”

“Anh có người thân ở Roma không? Chắc anh cần thay đồ và ăn chút gì đó.”

“Không.”

“Cũng được. Tùy anh thôi.”

“Anh là người ở đây à?”

“Đúng vậy.”

“Trông tôi và anh này. Đều mặc vest, mà lại ở trong bộ dạng thật khác nhau.”

Chàng trai nhìn sang F, nụ cười mỉm của anh ta khiến F trầm tư chẳng biết đó là sự mỉa mai hay cảm thông dành cho mình.

“Thường thì tôi không mặc thế này đâu. Là do hôm nay có công chuyện.”

F dỏng tai lắng nghe.

“Tôi vừa trở về từ tang lễ của một người bạn.”

“... Tôi rất tiếc.”

“Ông bạn già của tôi đã ra đi rồi. Một vụ thanh toán đẫm máu. Hai phát đạn. Hàng ngàn mảnh vỡ.” Anh chàng ngậm ngùi. Nói rồi, anh ta cúi đầu xuống, trầm mặc.

Cả anh và F đều lặng thinh, trả lại cho không gian tĩnh mịch đến gai người.

Thế là, trong buổi chiều không nắng của thành Roma, L đã tiễn đưa người đồng chí của anh, người dựa dẫm về tinh thần, người bartender vui

tính, hay cười tại Tempo, Ông béo già. Hai phát đạn, một vào ngực, một thẳng đầu của toán giang hồ trong vụ tấn công lần trước tại Tempo khiến người bạn già không thể qua nổi. So với Ông béo già, L có phần may mắn hơn khi chỉ lĩnh nhát dao vào đùi.

Những người bạn trong cuộc đời anh cứ thay nhau và tiếp nối rời đi, bỏ lại anh trong nỗi bàng hoàng, hụt hẫng tột độ. Giờ đây, bằng lòng quyết tâm chắc nịch, L đã chọn tìm đến hành tinh Dương Vô Cùng. Chẳng lâu sau quyết định ấy, tại Roma, anh đã hội ngộ F, cũng là một Người Mơ - người được chọn tham gia hành trình đến Dương Vô Cùng. Dương Vô Cùng là hành tinh mà ở đó, nỗi đau không tồn tại, người ta sẽ không bao giờ cảm nhận và chịu đựng đau đớn, khổ ải về tinh thần lẫn thể xác, tuy nhiên, sự đánh đổi bắt buộc đó là tất cả mọi thứ của cuộc sống hiện tại. Khi đến hành tinh Dương Vô Cùng, Người Mơ sẽ phải bỏ lại hoàn toàn, từ gia đình, người thân đến sự nghiệp, tiền đồ... để bước vào cuộc sống mới. Có điều, hành tinh ấy mang hình hài, dáng vóc ra sao thì chưa Người Mơ nào được biết, chỉ dám chắc được rằng, đó là chốn niềm vui giăng đầy.

Để đến hành tinh Dương Vô Cùng, trước hết phải là người được chọn. Mỗi năm, hành tinh chỉ chọn ra ba Người Mơ tham gia vào cuộc hành trình, và cuối cùng, chỉ có một người chiến thắng. Đồng nghĩa, họ sẽ phải đấu tranh để giành lấy cơ hội duy nhất đó, bởi nếu thất bại, họ sẽ không bao giờ được lựa chọn thêm lần nữa. Với những ước mơ dang dở trong thời cuộc cùng niềm khao khát mãnh liệt đến chân trời mới, thoát khỏi cuộc sống thực tại, L, R, F là ba người được chọn cho cuộc đua năm nay, ba Người Mơ. Trong số họ, mỗi người sở hữu một chìa khóa, chìa khóa này sẽ mở cánh cửa vào hành tinh Dương Vô Cùng, dẫn họ đến thế giới trong mơ mà họ mong ước. Nhưng chìa khóa là gì? Cánh cửa ở đâu? Ở thời điểm bấy giờ, không ai trong số L, R, F biết, họ bắt buộc phải lần lượt tự khám phá ra.

Ngay khi F, người cuối cùng trong ba người được chọn chấp nhận sự thật anh cần đến Dương Vô Cùng, lập tức anh đã được các vị Tiên Bối, những cư dân sinh sống trên hành tinh đưa đến Roma, cuộc đua chính thức được

khởi động. Tiền Bối là cư dân lâu năm sinh sống ở hành tinh Dương Vô Cùng, mang trong mình nhiệm vụ vô cùng quan trọng bởi họ là người gián tiếp hoặc trực tiếp chỉ đường, dẫn lối cho Người Mơ trong cuộc hành trình đầy cam go, khốc liệt. Tiền Bối - lớp quân sự tài ba, cũng đã từng là Người Mơ, rũ bỏ cuộc sống thực tại để đến với thế giới đẹp hơn. F và L chạm mặt khi cả hai đều chưa biết đối phương là Người Mơ, họ không ngờ rằng rồi họ sẽ phải đối đầu nhau trong hành trình sắp tới, chẳng mấy chốc sẽ phải tranh giành quyết liệt và dữ dội, thậm chí đổ máu để chiếm lấy cơ hội quý giá duy nhất đến hành tinh Dương Vô Cùng.

Thấy F đã có vẻ khá hơn, khuôn mặt bắt đầu có chút thần thái và sắc nét, làn da tái nhợt đang dần dần được thay thế bằng sắc hồng, L ngoảnh sang hỏi anh bạn mới gặp.

“Anh sẽ ổn và tự đứng lên đi tiếp được chứ?”

“... Không sao đâu. Tôi ổn.”

“Anh nên quay về Barcelona đi.”

Dứt lời, L vỗ vai anh bạn. Anh đứng dậy và nhìn xuống F.

“Bảo trọng!”

L cất bước quay đi, lê đôi bốt trên con đường đá. Anh đưa ngón tay dài gầy guộc vén lọn tóc buông xuống mặt. L bước đi, ngạo nghễ, ngang tàng, mặc dù đôi chân anh vẫn chưa hết bị giày vò bởi cơn đau của đường rạch ngọt lịm và sắc bén hôm nọ.

L trở về nhà, anh chui vào căn xép nhỏ của mình trong ngôi nhà san sẻ thuê cùng sáu người khác. Đôi lúc, anh cũng không thể tưởng tượng được ngôi nhà chỉ có ba phòng ngủ, cộng thêm cái ổ con con của anh lại có thể chứa được tổng thể đến bảy người, cùng sinh hoạt, bếp núc, tắm giặt, ngủ nghỉ. Ít ra L còn có không gian riêng, anh bạn tỉnh lẻ khác còn phải ngủ trên sofa ngoài phòng khách hằng đêm. L nghĩ rằng, khi anh ở hành tinh Dương Vô Cùng, chắc chắn, anh sẽ thoát được cảnh này, cái cảnh tượng chật chội, tù túng và chui rúc giữa Roma hào hùng. Nhất định, anh sẽ được bơi trong trời tự do, thả mình giữa khoảng không gian rộng lớn mà riêng anh bá chủ, dang tay đón niềm vui luồn qua từng tế bào của cơ thể. Chỉ

nghe đến đó, L lại càng được thôi thúc chiến thắng, lưng anh như được gắn quả tên lửa đạn đạo, sẵn sàng nổ động cơ và lao đi vun vút.

L tiến đến ô cửa sổ quen thuộc mà anh vẫn hằng ngày ngăm nhìn phố xá cùng dòng người qua lại, anh kéo kín hết rèm, không để một giọt sáng nào lọt vào căn xép. Cơn đau buốt nhói lên từ đùi khiến L nhăn mặt. Hàm răng anh nghiến chặt vào nhau, phát ra tiếng động ken két, tựa như một công xưởng thu nhỏ đang miệt mài làm việc trong miệng anh. Một tay anh chống vào thành cửa sổ, một tay ôm lấy sau đùi, dáng hình cao gầy của anh càng queo lại vì đau. L chỉ còn nước đi cà nhắc, anh lấy hết sức mình, thở một hơi thật sâu cuộn từ lồng ngực để lấy lại bình tĩnh rồi ngồi bệt xuống sàn, dựa vào tường. Dần dần, anh lột bỏ bộ vest đen tuyền vẫn mặc từ lúc trở về sau đám tang Ông béo già. Lớp băng bó đơn sơ trên đùi đã rướm máu, máu đỏ tươi trào ra từ mấy mũi khâu vụng về. Anh đau. Miệng anh phát ra những hơi thở phì phò liên tiếp mà đến chính bản thân anh cũng khiếp sợ. L đau dữ dội, hai bàn tay anh ôm chặt lấy đùi, đôi môi mím chặt cố chịu đựng sự hành hạ của cơn đau cắt thịt, để những hơi thở đứt quãng trào lên mũi.

Anh ngửa cổ, ngược nhìn lên. L chăm chú dán mắt vào trần của căn gác xép tí hon, như một liều thuốc trấn an, xoa dịu nỗi đau khi hướng sự tập trung về phía khác. Khung cảnh này có chút gì đó quen lắm. L bỗng nhận ra sự quen thuộc của khoảnh khắc này, khoảnh khắc hướng về trần nhà mà anh nghi ngại đã từng bắt gặp trong đời. Phải. Phải rồi. Trong một ảo ảnh mơ hồ của mình, L đã thấy trần nhà nở to từ lỗ hổng, mở ra bầu trời xanh bao la với những đám mây bông bênh kết thành lâu đài bông trắng toát. Giữa lâu đài mây ấy, hình xăm bàn tay Chúa chạm Adam của anh nổi thành hình khối, lừng lờ trôi. Ảo ảnh ấy gợi nhắc cho anh điều gì? Đó có phải là manh mối dẫn đến hành tinh Dương Vô Cùng hay không? L cắn khoanh cổ tìm sự liên kết nhỏ nhoi mà hợp lý giữa chúng. Hơn tất cả, điều đọng lại mãi trong anh về ảo ảnh khác thường ấy là dòng chữ hiển hiện giữa đám mây trời:

Thế thân thuộc kể cận bên

Trực giác gọi cái tên phản chiếu linh hồn.

Chắc chắn để bắt đầu hành trình, Người Mơ phải tìm ra được chìa khóa dành riêng cho chính mình. Thể thân thuộc đối với anh là gì? Trực giác? Đó phải là điều ta cảm nhận bằng giác quan đặc biệt - giác quan thứ sáu, bằng sự linh cảm thay vì nghe, nhìn, ngửi, chạm, nếm - khả năng mà người trần mắt thịt ai nấy đều sở hữu.

L đưa mắt khắp căn phòng, bàn tay vẫn ôm lấy đôi chân rỉ máu. Giữa ít ỏi đồ vật đơn sơ màu đen của L, đôi mắt anh dừng lại ở cây đàn guitar đen. L cố rướn người, nhấc cây đàn kéo về phía mình, anh cẩn thận tránh chạm vào vết thương. Nhẹ nhàng, ngón tay anh lướt trên những dây đàn, L cất tiếng hát.

Và cuộc đời mình cứ thế bước đi

Chẳng biết từ phương nào của mặt đất

Anh kể em nghe những điều rất thật

Lúc trở về mình còn gặp nhau không?

Giọng hát hào sảng, vang vọng của anh hóa bằng cả không gian. Vạn vật dường như chuyển động, chúng đông cứng, ngẩn ngơ vì tiếng ngân dài vụn vút của anh. Cây đàn guitar luôn là vật kề bên L mọi lúc, mọi nơi. Dù bất cứ đâu, trên nẻo đường nào, anh đều đeo trên vai cây đàn, ngẫu nhiên hát lên những khúc ca indie đẹp và nên thơ đến lặng người. Cây đàn guitar không chỉ là vật gắn bó đối với L, khi tiếng đàn cất lên, những tâm tư, tình cảm, nghĩ suy của L cũng được bộc lộ, giải bày, đó chắc hẳn là minh chứng rõ ràng nhất cho sự phản chiếu tâm hồn anh. Ở một thế giới vô hình, tiếng lòng anh mách bảo, cây đàn guitar đen chính là chìa khóa giúp anh mở cánh cửa đến hành tinh Dương Vô Cùng.

Quần jeans đen, áo khoác biker đen, mái tóc buông xõa, đầu đội chiếc mũ phớt đen, L bước đi, những bước chân vẫn chưa thể sỏi dài, bởi vết thương của anh dù thuyền giảm nhưng chưa lành hẳn. Và không thể thiếu được trên vai anh là cây đàn guitar đen. Cây đàn của L luôn gắn bó với anh trên mọi nẻo đường, cùng sẻ chia mọi khoảnh khắc vui buồn của cuộc sống. Mỗi lúc lòng không yên ả, trên căn xép nhỏ của mình, L lại ôm đàn chơi một bản nhạc thật sâu, gửi gắm và giải bày mọi tâm tư của mình trong tiếng đàn, tiếng hát. Rồi cứ thế, u sầu, phiền muộn nào cũng được xóa nhòa, tan đi như làn khói. Đặc biệt hơn, cây đàn là người bạn thân thuộc, chu du cùng anh trong thế giới âm nhạc, nó đã cùng anh viết nên tất cả các ca khúc indie từ khi anh biết sáng tác, giúp anh thăng hoa trong những màn trình diễn suốt năm năm trời ở Tempo. Và giờ đây, cây đàn guitar đen ấy còn trở nên quan trọng hơn bao giờ hết, bởi từ lời nhắn của Tiền Bối, anh đã tìm ra đó chính là chìa khóa giúp anh đến hành tinh Dương Vô Cùng.

L xốc lại cây đàn trên vai rồi đi tiếp. Paris xế chiều đông lạnh như một nàng kiều, vẫn còn luyến tiếc, nhớ nhung những tia nắng chan hòa, mặt khác, đã sẵn sàng để tắm mình trong ánh điện đêm lung linh. L dừng lại trước Chez Marie, nhà hàng sơn đỏ tươi với mấy giỏ hoa bé xinh tươi rói treo trên đỉnh đầu, nằm trên đường Gabrielle. Anh cẩn thận đặt cây guitar tựa vào ghế rồi chọn ngồi trước mặt tiền quán, nơi kê mấy bộ bàn ghế gỗ đơn sơ nhỏ xinh. L không đói, nhưng anh nghĩ mình cũng cần chút gì đó bỏ

bụng, tiếp sức cho hành trình còn dài. Tặc lưỡi, anh cứ gọi cho mình cốc rượu cái đã, khỏi phải băn khoăn nhiều.

Ngồi ở bàn kế bên L là một cô gái. Khi đưa mắt trộm nhìn, anh thấy cô ta đang nghiêng mình ngồi đọc sách, bắt chéo chân, tựa eo vào bàn, tay trái đặt cạnh chiếc túi xách Chanel cỡ mini. Chiếc váy trắng đính ngọc trai mà cô ta diện hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tôn lên dáng hình sang chảnh, kiêu sa, vốn đã toát ra từ sống mũi cao cùng đôi môi mỏng rất thanh tú ấy. L nhìn kỹ, trên bìa sách cô ta đang đọc ở bàn bên là một vầng sáng lấp lánh, tỏa ra sau đám mây trời, mây lớp này lớp nọ, đan xen, chồng chéo lên nhau trong hình hài lớn nhỏ khác biệt. Hình ảnh này, trông rất giống ảo ảnh L đã từng gặp trên trần nhà. Những đám mây trôi lững lờ ấy, chúng đã mở ra lời nhắn giúp anh tìm được chiếc chìa khóa, bước đệm quan trọng trên hành trình truy lùng cánh cửa đến hành tinh của anh. Tò mò, anh rướn người sang bàn bên, cất tiếng.

“Xin lỗi đã làm phiền, nhưng cuốn sách cô đang đọc tên là gì vậy?” L nở nụ cười thân thiện.

Cô gái dừng lại, quay đầu sang L. Cô chững lại và hướng thẳng về L trong vài giây bất động. L cảm tưởng như hai con người cô đang đánh lửa sau cặp kính đen to sụ mà cô đang mang, những tia lửa lóe lên theo từng tiếng Roẹt! Roẹt! trong xưởng gò hàn. Lúc này, khi quan sát kỹ, L mới nhận ra lớp phấn dày trên mặt cô, có lẽ, cô ta đang muốn che giấu điều gì đó. Đưa tay nhắc cặp kính râm lên chút độ, rồi cô ta cũng đáp lại điệu cười có phần ngờ nghệch của L, ít nhất là so với vẻ sang trọng lúc bấy giờ của cô.

“Con đường chuyển hóa của Thích Nhất Hạnh.” Giọng điệu cô ta vừa chát khúc, vừa lạnh lùng không xúc cảm.

“Nghe tác giả có vẻ lạ quá ha. Cuốn sách viết về gì vậy?”

“Anh không biết ư?... Mà tự dưng anh hỏi làm gì?”

“Tôi chỉ tò mò thôi.” L cười.

“Anh có thường đọc sách không?”

“Không. Tôi ít khi đọc sách. Cuốn gần nhất đọc chắc năm năm trước rồi, nên tôi cũng chả nhớ tên.”

“Thế thì không cần biết đâu.”

“Cô không nói được à.” Diệu cười vẫn thường trực trên môi L, trông anh vừa đáng yêu vừa đều giả.

R gấp sách lại, nghiêm mặt với L:

“Này anh, tôi không có thời gian.”

“Thôi được rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền cô.” Có mấy ai xin lỗi mà từng từng đến đáng ghét như L đâu kia chứ. L nâng ly cocktail daiquiri, nhướn mày như bày tỏ mong muốn được thứ lỗi từ cô nàng tiểu thư.

“Chỉ xin lỗi thôi? Anh không nói lời cảm ơn tôi ư?”

“Cô đã giúp được tôi đâu.”

“À mà thôi, tôi không nói chuyện nữa.”

Cô gái gấp sách, nhanh chóng đứng dậy, mở túi đặt tờ năm mươi euro mới coóng lên bàn rồi hếch cằm đi thẳng.

“Khoan! Khoan!” L cũng để lại những đồng xu leng keng trên bàn gỗ rồi đuổi theo cô gái. Anh không quên với lấy cây đàn, đeo trên vai.

“Cảm ơn cô vì đã giúp tôi biết tên cuốn sách.” L nói khi đi theo từ phía sau.

Cô gái vẫn yêu kiều đi thẳng, chẳng hề đoái hoài L đang bám đuôi.

“Cô... cô có thể giúp tôi một việc khác nữa được không?”

Cô gái dừng lại. L cũng phanh gấp theo. Cô ta đi. L cũng bám càng.

“Tôi mới đến Paris. Cô chỉ đường cho tôi tới nơi này nhé!”

“Anh muốn đến đâu?”

“Montmartre.”

“Ngay gần đây luôn đấy. Chúng ta có thể đi bộ.”

L theo chân cô gái bước trên con đường dốc, thi thoảng lại có bậc tam cấp dẫn lên đồi Montmartre. Mặt trời dần tắt. Những ráng chiều đỏ dần phai đi phía cuối đường chân trời, nhường chỗ cho màn đêm buông xuống ôm lấy Paris. Thủ đô nước Pháp lại lên đèn, rực rỡ, lấp lánh trong ánh điện

muôn nghìn tia sáng chiếu rọi. Lúc này, L chẳng hay biết anh đã hội ngộ với Người Mơ đến từ Paris, người được chọn lựa trong hành trình Dương Vô Cùng, đó là R. Ngược lại, chính R cũng không biết chàng trai vô tình làm phiền cô suốt từ xế chiều đến khi trời tối hẳn là đối thủ của mình trên chặng đường sắp tới. R bước trên đôi cao gót lênh khênh, cô giữ thăng bằng và làm chủ mình một cách tuyệt đối trên con đường dốc dẫn lên đỉnh đồi, đôi lúc bỏ xa L với đôi chân què quặt. Tuy nhiên, dù mang giày cao gót, R vẫn thật nhỏ bé khi sải bước bên dáng hình cao gầy của L.

Họ bước đi cùng nhau trên lối nhỏ, ngõ hẹp, nơi hai bên là những cửa hiệu có mái che.

Tấm kính trong suốt ở tầng trệt giúp người ta có thể ngó nghiêng qua từng quán xá mang lối kiến trúc cổ kính, tầng trên có ban công, điểm xuyết vài chậu hoa sắc sỡ. Cột đèn thép bên đường cũng bắt đầu thấp lên ánh điện vàng.

“Tôi chẳng hiểu sao một người lại có thể không đọc sách?” Cuối cùng R cũng chịu lên tiếng.

“Có gì hay ho nào?”

R thở dài đánh thượt một cái. “Anh nghĩ mà coi, diễn kịch, xem phim hay ca hát, người thường thức có thể trải nghiệm bằng nhiều giác quan, mọi việc đều diễn ra trước mắt, bên tai, nhìn được xem được rồi từ đó ghi nhận thông điệp truyền tải. Đọc sách khác lắm, tất cả khung cảnh được xây dựng qua con chữ, từ đó anh phải hình dung, tưởng tượng ra trong đầu. Mà đọc sách còn tăng khả năng ngôn ngữ. Tôi thấy anh thi thoảng ấp úng, chắc do lười đọc sách đấy.”

“Này này, cô. Tôi không đồng ý nhé. Ai bảo âm nhạc không đòi hỏi trí tưởng tượng?”

“Thì tôi cũng đâu phủ nhận. Nhưng nghệ thuật trình diễn khác xa với nghệ thuật văn chương.”

“Và lại khả năng ngôn ngữ của tôi không tệ chút nào, dám chắc với cô luôn.”

“Cơ sở nào để anh phán chắc nịch thế?”

“Vì tôi là nhạc sĩ đó. Tôi biểu diễn ở pub nữa.”

“Anh là nhạc sĩ kiêm ca sĩ? Anh chơi nhạc gì?”

“Indie.”

“Ồ, không.”

“Sao vậy?” L nhướn mày rất từng.

“Tôi cũng mê indie chết mệt. Thảo nào anh mang theo đàn guitar.”

“Lúc nào đó, tôi có thể hát cho cô nghe.”

“Tại sao không phải lúc này nhỉ? Một tí nữa, ở trên đỉnh đồi. Sắp đến rồi.”

“Nhất trí. Điều đó thay cho lời cảm ơn.”

L và R tiến lên thêm vài bước nữa, dần dần, Sacré-Cœur - Thánh Tâm của Paris hiện ra sừng sững trên đỉnh đồi. Nhà thờ mang một màu trắng tinh khiết với ba mái vòm chính nhìn từ mặt tiền trên đồi Montmartre, kiêu hãnh, uy nghi chế ngự phương Bắc thành phố.

“Chà! Là đây! Sacré-Cœur.” L xuýt xoa và cùng R ngược nhìn lên một trong những biểu tượng của nước Pháp. “Cô đã vào đây bao giờ chưa?”

R lắc đầu, cười nhẹ đáp lại.

“Chúng ta bước lên chứ?”

Cái gạt đầu đồng ý của R đã đưa họ lên những bậc thang dẫn đến Sacré-Cœur. Đến lúc này thì R mệt thật rồi, cô ngồi bệt xuống ở bậc thang cuối. Một không gian rộng lớn mở ra trước tầm mắt, Paris với những tòa nhà cổ kính đắm mình trong ánh điện rực rỡ về đêm. Không khí trên cao trong lành, khoáng đạt khiến người ta dạt dào cảm xúc. L ngồi xuống bên R, anh lấy cây đàn quen thuộc của mình ra, ôm vào lòng và gảy lên tiếng nhạc đầu tiên. Tiếng guitar mộc mạc, ân cần đưa người nghe vào từng nhịp điệu chậm rãi, hòa quyện với giọng hát du dương đầy chất nghệ của L.

“Những cánh chim sải dài

Mà bầu trời thì hẹp

Đôi lúc

Tôi muốn kéo chim trời ngoài kia

*Bay chậm lại một chút
Tại sao chúng ta lại hối hả
Hối hả với cuộc đời
Tại sao không chậm rãi
Ung dung và tự tại...”*

Lắng nghe tiếng hát của L, R cuốn đi trong không gian và khoảnh khắc. Tâm trí cô muốn trốn vào vùng giai điệu sâu lắng của anh và ở mãi, ở mãi, chìm mãi vào đó không thôi. R khẽ đung đưa theo từng điệu nhạc, câu ca của chàng nghệ sĩ đến từ nước Ý, để đến khi bài hát kết thúc, R phải mất một lúc sau mới định thần trở lại. Cô trao tràng pháo tay giòn giã, tán thưởng cho sự cứu rỗi tâm hồn L vừa dành cho cô.

“Tôi đã nhầm rồi.”

“Cô nhầm?”

“Anh thực sự có năng lực ngôn ngữ.”

L phá lên cười đắc chí.

“Tôi thích lời ca của anh. Ung dung và tự tại... Thực ra, đôi lúc tôi cũng muốn sống như thế lắm.”

“Tại sao không?”

“Vì đó là cuộc đời mà. Cứ phải hối hả thôi.”

“Hừm... Biết nói sao nhỉ? Cô có yêu cuộc sống này không?” L đặt chiếc mũ phớt xuống, búi tóc sau đầu rồi chăm chú lắng nghe.

“Trước đây, nghe đến chuyện lạc lối tuổi trẻ, tôi đành phải nhếch môi mà cười một cái, cứ nghĩ rằng chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra với mình. Thế mà giờ cũng phải hối một chút vì cười quá sớm. Những năm đầu tuổi hai mươi, tôi lúc nào cũng trẻ trung, sung sức, tràn đầy năng lượng. Vậy mà chớm đặt chân vào quăng giũa, tôi mới thực sự bẽ bàng.”

“Chẳng phải điều đó xảy ra với tất cả chúng ta sao?”

“Theo anh thì... chúng ta nên sống chậm từ tốn, hay phải sống nhanh, sống gấp?”

“Tôi thì muốn sống nhanh, nhưng cuộc đời kéo tôi chậm lại, có thể do cuộc sống của riêng tôi.”

“Tuổi trẻ muốn cống hiến đừng đặt bản thân mình vào nhàm chỗ.”

Nói rồi, R tháo cặp kính đen to sụ, để lộ bông mắt thâm quầng dưới đôi mắt sưng húp.

“Cô có ổn không vậy?” L tỏ vẻ hoảng hốt.

“Hiện tại thì ổn”, vẫn bằng cái giọng lạnh lùng ấy, R đáp.

“Trông có vẻ không như thế.”

R cười khẩy, “Thực ra, tôi đã có mấy đêm dài mất ngủ liên. Cũng vì tuổi trẻ, vì ước mơ.”

“Cuộc sống thử thách nhưng luôn có lý do của nó.”

“Và lựa chọn cách sống thế nào, đều từ chúng ta cả, đúng không?”

“Đúng vậy. Số phận do ta định đoạt mà.”

“Hãy chọn cách sống thiện. Dù sống nhanh hay sống chậm thì cũng đều phải sống hiền hòa. Phật giáo đã dạy nhân thế, một khi tâm chưa yên, hẳn con người chưa lương thiện bởi vẫn còn mang nặng thống khổ với đời, nếu tiếp tục nuôi dưỡng điều ác tại tâm, chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ hạnh phúc. Cuối cùng thì ở hiền sẽ gặp lành. Lương thiện sẽ mang đến cho chúng ta cuộc đời tốt đẹp.”

“Cô theo đạo Phật ư?”

R gật đầu rất khẽ.

“Thảo nào cô chưa bao giờ bước vào Sacré-Cœur, dù ở ngay Paris.”

“Và đó cũng là lý do tôi đọc sách của Thích Nhất Hạnh. Thế còn anh, anh có theo đạo nào không?”

“Không... tôi không”, L cười. “Tôi có một hình xăm bàn tay của Chúa và Adam trên lưng, to tướng. Ai cũng tưởng tôi theo Thiên Chúa giáo, nhưng thực ra tôi chẳng sùng đạo nào cả. Tôi không tin vào thần linh.”

“Đức tin có thể khai sáng tâm hồn nông cạn của anh đấy.”

“Cô có tin là ai sâu hơn ai ở đây không? Hà hà hà.”

“Khi lòng vui, ta luôn nhìn mọi thứ với ánh mắt dễ chịu và dịu dàng hơn, nhìn đâu cũng thấy niềm vui lan tỏa. Vì thế cần tạo ra nhiều lạc cảm, hãy học cách mỗi ngày điểm lại ít nhất một niềm vui và một việc tốt đã làm để thấy lòng nhẹ bẫng. Đức tin của tôi khai sáng tâm hồn như thế đấy.”

“Tôi không tin. Loài người vẫn phải đi chinh phục khoa học, vũ trụ, từ vi mô đến vĩ mô, để có thể giải thích được các hiện tượng xảy ra. Nếu không giải mã được, người ta vẫn chỉ mãi nghi ngờ về thế lực siêu nhiên. Vì thế, từ thuở sơ khai, khi khoa học chưa phát triển, con người đã tạo ra bao nhiêu đấng thần linh và gieo lòng tin vào đó.”

“Vậy chắc anh tôn sùng chủ nghĩa khoa học?”

“Thực ra vũ trụ vô cùng rộng lớn, có quá nhiều điều mà chúng ta chưa khám phá ra hết. Và ngay cả những điều đã được chứng minh, chúng ta có thể tin được bao nhiêu phần trăm? Thế giới này, con người này, đã phát triển hết chưa? Mà liệu khi phát triển đến độ, vũ trụ sẽ như thế nào? Nổ tung chẳng? Chỉ nghĩ đến đó thôi, tôi cũng đã đủ rùng mình.”

“Dù sao thì mỗi người một quan điểm riêng. Tôi không thể ép buộc suy nghĩ của tôi cho anh, và ngược lại, anh cũng thế, không thể áp đặt tư tưởng của anh vào tôi được.”

“Cô nói đúng. Ý tôi là cái gì khó quá, thì cứ thần thánh hóa lên. Cô tưởng tượng mà xem, chúng ta chỉ nhỏ bé như những hạt cát mà thôi, vũ trụ quá đồi lớn lao. Mỗi con người, mỗi vấn đề mà chúng ta đối mặt hằng ngày chẳng là gì cả.”

Câu nói của L khiến cả hai cùng thả mình vào khoảng không tĩnh mịch, yên ắng.

Họ chẳng nói gì trong một lúc lâu, chỉ cùng ngẩng nhìn trời đêm, những vì sao dường như cũng lu mờ trước ánh điện rực rỡ của Paris. Có lẽ, L và R, ai cũng đang miên man chìm vào dòng suy nghĩ. Với R, đó là trăn trở về thế giới tâm linh cô đang theo đuổi, về ý nghĩa thực sự của niềm tin vào đấng linh thiêng, vô hình, chính kiến của L ít nhiều tác động khiến cô phải nhả trán. Còn trong L, bản khoăn về vũ trụ chưa thể giải đáp vẫn làm anh không thể yên lòng.

“Anh có muốn đến nơi này không, nếu như anh chưa đói?”

“Là đâu vậy?”

“Pont de l’Alma.”

Và thế là, cả hai cùng di chuyển đến cây cầu Alma bắc qua dòng sông Seine. Từ phía cây cầu tiến đến Avenue de New York, họ có thể quan sát tháp Eiffel về đêm. Công trình kỳ vĩ ấy tỏa sáng lấp lánh, đẹp đến mê người. Người và xe qua lại, di chuyển nhanh nhẹn mà không vội vã. Xa xa bên bờ sông là mấy sạp báo, quầy sách cũ của ông già râu tóc bạc phơ.

“Đẹp tuyệt!” L thốt lên ngỡ ngàng trước vẻ kiêu sa của Eiffel.

Đứng bắt chéo chân, hai tay đan nhau dựa vào thành cầu, trong bộ đầm trắng đính ngọc trai, dường như R cũng tỏa sáng và kiêu hãnh như tòa tháp vậy.

“Mà, tôi vẫn chưa hỏi là cô làm gì?”

“Ý anh làm gì là làm gì?” R vừa đáp vừa hất tóc.

“Làm... để kiếm sống ấy. Nghề nghiệp của cô.”

“Nhà văn. Tôi là một nhà văn. Có thể gọi là lỗi thời cũng được.”

“Lỗi thời? Phải chăng cô cũng đang bất mãn lắm ư?”

R cười khẩy, cô buông tiếng thở dài. “Lắm lúc tôi nghĩ rằng, mọi sự đau khổ, bất trắc của cuộc sống này sẽ tạo cảm hứng và kinh nghiệm giúp tôi xuất bản một tác phẩm tạo tiếng vang. Món quà ấy tôi được quyền nhận lấy, chiếm đoạt và tận hưởng nó, như một dạng lật ngược tình thế trong trò chơi nhiều biến này. Tôi cần phải viết, viết một tác phẩm thật sự tâm đắc, nó sẽ trở thành niềm an ủi lớn nhất của cuộc đời tôi.”

“Thế bây giờ, tôi muốn an ủi cô một chút thì sao nhỉ?”

R quay người sang nhìn ngơ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì. Không chần chừ thêm nữa, L đàn vang tiếng guitar rộn rã, vui tươi. Chân và vai anh nhún theo từng nhịp điệu. Miệng anh tươi cười ngân lên khúc hát. Đó là một ca khúc có lời thật buồn nhưng giai điệu gợi lên cảm giác yêu đời tột độ. Tiếng đàn phiêu lãng, bay bổng của L khiến Paris vốn đã mơ màng lại càng thêm trong veo.

*Ta lại về với phố của ta,
về với những nhà, những hoa, những lá
Tuổi trẻ ta giàu có hơn cả
những buổi chiều còn lấm nổi chông chênh.*

L cười hồn nhiên như trẻ thơ, anh nhắm mắt, mơ màng, dáng hình cao gầy của anh đung đưa nhịp nhàng theo gió, làn gió bên cầu thổi mát rượi. Tự bao giờ, R cũng đang nhún nhảy, cô quay tròn trên đôi cao gót rất điệu nghệ. Đôi mắt sững húp của cô khép lại vì cười, nụ cười vô tư, hồn nhiên, khác hẳn với điệu cười khẩy đáng sợ thường ngày của R. Hòa vào khung cảnh nên thơ ấy, tâm hồn con người cũng trở nên lãng đãng...

L đưa tay ra để R nắm lấy, họ cùng nhảy say sưa bên nhau, quên cả đất trời, quên cả dòng xe, người lướt qua. Cả hai cùng tan vào âm nhạc và ánh sáng, quện vào thành phố đêm trong lành. L đưa mắt hướng thẳng vào R, anh ngừng tiếng đàn lại, chăm chú nhìn vào gương mặt cô. Rồi anh kéo R lại, vòng tay qua eo. Từ từ, cả hai cùng nhắm mắt, khép lại ánh nhìn mơn man rồi cùng nghiêng đầu qua phải, kề bên nhau thật gần.

“Khoan đã”, R đặt ngón tay lên môi L. “Chúng ta làm thế này có được không?”

“Trực giác của tôi mách bảo là có.” L thì thầm.

Trực giác? Từ này rất quen. Chắc chắn, R đã từng gặp nó ở đâu rồi. Với bản tính hay quên của mình, R cần có người nhắc nhở mới ngộ ra. Đúng rồi. Đúng là nó rồi. R xô L ra. Cô bỏ chạy thật nhanh. Chẳng nói chẳng rằng, R cứ chạy đi một mạch, để lại L ngẩn ngơ dõi theo bóng hình của người con gái anh mới quen khuất dần, khuất dần xa tầm mắt.

R chạy về đến nhà, ngôi nhà xa hoa như cung điện giữa lòng Paris. Cứ thế cô lao thẳng lên phòng, xô cả người hầu gái còn đang cúi gập người chào. Thở từng hơi gấp gáp, vội vã, R tiến đến ban công. Đó rồi, tách trà sứ của cô vẫn ở đó, nguyên trên chiếc bàn cô vẫn thường ngồi mơ màng đọc sách ngoài ban công. Cô cầm chén trà lên, cẩn trọng và từ tốn. Tách trà sứ, vật cô dùng hằng ngày đúng là chìa khóa đến hành tinh Dương Vô Cùng

của cô. Nó giống hoàn toàn với miêu tả trong lời nhắn đến cô ở cánh rừng đầy chim non, muông thú, khoác lên hàng ngàn màu sắc ảo diệu quay tròn.

Thế thân thuộc kể cận bên

Trực giác gọi cái tên phản chiếu linh hồn.

Con phố Barcelona thanh thang, hàng cây hai bên đường thẳng tắp tỏa bóng râm dịu dàng dưới những tán lá xanh tươi, gió từ biển thổi vào mát rười rượi, mơn man da thịt khiến cả cơ thể như bồng tỉnh. R diện chiếc váy hoa hồng ngắn quá đầu gối, một thiết kế đắt giá đến từ Dolce & Gabbana, giúp R toát lên vẻ kiêu sa, mà lại nữ tính hơn bao giờ hết. Nàng búi hờ lộn tóc sau gáy, tự tin sải bước trên đôi cao gót đế đỏ, khuôn mặt rạng rỡ tỏa ra nguồn năng lượng dồi dào. Vẻ đẹp ấy của nàng, chàng trai nào mà không xiêu lòng cơ chứ.

“Cô ơi... cô ơi! Cô đánh rơi này.”

R chững lại, ngoái nhìn bởi tiếng gọi từ phía sau. Người đàn ông có đôi mắt xanh biếc như đại dương tiến về phía R và đưa mẫu giấy cô vừa vô tình làm rơi. Gã là F.

“Ôi, cảm ơn anh rất nhiều, không có nó chắc tôi sẽ lạc mất.”

“Không có gì. Rất vui khi được giúp đỡ.”

“Điều đó thật tuyệt!”

“Ok. Tôi... tôi đi đây.” Vừa nói F vừa đưa ngón trỏ chỉ về hướng anh định tới. Nhìn điệu bộ lúng túng của anh, hẳn ai cũng biết đã lâu rồi, anh mới đứng trước một cô gái đẹp như thế. Hơn nữa, có vẻ như F đang chờ đợi tín hiệu nào khác từ R.

Phần R, cô vẫy tay lia lịa chào anh, ra vẻ thân thiện và lịch sự rất Pháp. Có vẻ lần này, cô biết ơn F thật lòng nên đã không mang bộ mặt lạnh tanh

như thường lệ.

“À... ừm...” F đã định quay bước đi, nhưng lại có điều gì níu chân anh. “Xin lỗi cô. Không phải tò mò nhưng tôi vô tình thấy được... địa chỉ trên mẫu giấy của cô.”

“Mẫu giấy này?” R đưa lên ngang cầm mẫu giấy “quan trọng” cô nhận được từ F ban nãy, nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên. Kể cả trong bộ dạng ngần ngợ, nàng cũng thật đẹp!

F gật đầu. “Thực ra thì tôi cũng đang định đến đó.”

“Không đời nào!” R vui mừng ra mặt.

“Nếu không phiền, cô có thể đi xe cùng tôi.”

“Được thế thì không gì bằng. Cho phép kẻ mù đường như tôi được quá giang chút nhé!”

F bỗng đỏ ửng mặt, anh cúi xuống ngại ngần rồi bẽn lẽn đưa tay vuốt tóc, những lọn tóc xoắn bông bênh của một chàng trai Tây Ban Nha đứng nghĩa. “Cô hãy ở đây chờ tôi lấy xe. Hoặc có thể đi cùng tôi, cách đây vài bước thôi.”

R vui vẻ theo F, từ khi tìm ra chiếc chìa khóa, cô trở nên hiền hòa, tươi tắn hơn hẳn. Cô thầm để ý đường xương quai hàm đầy mê hoặc của F khi sải bước song song.

Cuộc chạm trán giữa hai con người ấy đã mang đến sự hội ngộ đủ đầy giữa ba Người Mơ trong hành trình đi đến miền đất hứa. Tất cả sự sắp đặt, đưa đẩy này, đều là ý đồ của các vị Tiên Bối, cư dân đến từ hành tinh Dương Vô Cùng. R đã tìm thấy chìa khóa của riêng cô sau lần nháy nhót cùng L bên bờ sông Seine thơ mộng. Đó là tách trà sứ gắn bó với cô hằng ngày, suốt những chiều ươm nắng ngồi đọc sách hay sáng tác ngoài ban công. Phải chăng lần này, cô cũng được gửi đến Barcelona để giúp F tìm ra chìa khóa của anh? Liệu F đã đọc được lời nhắn của Tiên Bối về chiếc chìa khóa hay chưa và anh có còn nhớ nó? Tất cả đều là bí mật.

“Hình như cô không phải người ở đây...?” F ngập ngừng khi ở trên xe cùng R.

“Sao anh nghĩ thế?”

“Bởi phụ nữ Barcelona da nâu rám nắng, đâu có được nước da như cô?”

“Nước da như tôi là thế nào?” R cười.

“... Nước da trắng.” F đáp mà đỏ ửng cả mặt.

“Anh đúng rồi đấy. Tôi đến từ Paris.”

“Paris? Cô là người Pháp?”

“Chính hiệu!”

“Paris... Paris...”

“Anh đã đến đây bao giờ chưa?”

“Một vài lần, tôi đi công tác. Kiến trúc Pháp mê hoặc tôi, nhất là các ban công treo đầy giỏ hoa hồng.”

“Ban công nhà tôi cũng thế đấy”, đoạn, R lại nhếch môi cười. “Tôi bắt đầu nhớ nó rồi.

Nhưng mà, chúng ta đâu thể ở một nơi mãi mãi được, đúng không? Chúng ta đều phải rời đi.”

F chẳng nói gì thêm. Rồi, anh nhấn ga, đưa hai người tới “điểm hẹn chung”.

Casa Batlló. Lại một công trình của Gaudí giữa lòng Barcelona. Có lẽ chẳng có kiệt tác kiến trúc nào của ông lại không mang vẻ độc đáo đến rùng mình. Lâu đài Battló là khối uốn lượn kỳ dị, được khảm bằng nhiều mảnh gốm vỡ đa sắc trên bề mặt mà xanh lục là gam màu chủ đạo. F và R chăm chú ngược lên tòa nhà, dường như họ ngừng thở trong giây lát.

Những ban công nhấp nhô, đặc biệt là mái nhà uốn cong vẫn được ví như tấm lưng rồng với đốt xương sống nổi lên gồ ghề, phía trái là một tháp pháo gần chữ thập trên đỉnh, Casa Batlló trông hết như một thế giới cổ tích, hoặc có thể, đó cũng là lâu đài của nàng tiên cá sâu dưới thủy cung.

“Đây là lần đầu tiên cô đến đây đúng không?” F hỏi người bạn đồng hành của mình.

“Ừm. Còn anh?”

“Vì công việc, tôi vẫn thường xuyên ghé qua đây.”

“Anh là...”

“Kiến trúc sư.”

“Ô la, tôi cũng đoán thế. Thật trùng hợp phải không?”

F mím chặt môi.

“Anh biết tại sao không? Tại vẽ ngoài và điệu bộ của anh đấy. Chúng nói lên tất cả tố chất của một kiến trúc sư.”

“Vẽ ngoài của tôi như thế nào?”

“Bảnh bao nhưng vẫn có chút gì đó luộm thuộm đúng kiểu dân vẽ vờ nhà cửa.”

“Trời. Có phải chàng kiến trúc sư nào cũng lôi thôi đâu.”

R bật cười. Rồi cố gắng giấu vẻ ngượng ngùng của mình. F đưa tay ra hiệu mời R đi trước, họ cùng nhau tiến vào tòa nhà.

“Tại sao người ta có thể nghĩ ra được những thứ điên rồ như thế này nhỉ?”

“Óc sáng tạo của con người là vô hạn mà. Mọi người nói đây không chỉ là một tòa nhà, mà còn là huyền thoại nghệ thuật đấy. Cô hãy nhìn khung cửa sổ hình bầu dục kia mà xem.”

F chỉ tay về phía ánh sáng hòa quyện tinh tế chiếu vào sảnh chính của tòa nhà qua ô cửa sổ. Tại đây, khi ngược nhìn lên, họ bắt gặp trần nhà hình tròn ốc có các đường xoáy hội tụ lại ở điểm sáng chính giữa.

“Có thể, tôi sẽ viết về nơi đây.”

“Hình như, cô là nhà báo du lịch?”

“Không. Tôi là kẻ viết, nhưng không phải phóng viên. Tôi là nhà văn.”

“Thế ư? Tôi cũng có rất nhiều sách ở nhà.”

“Nghe có vẻ thú vị.”

“Nhưng hầu hết là sách kiến trúc thôi.”

“Được chiêm ngưỡng chúng cũng hay ho!”

Họ bước tiếp qua các gian khác của căn nhà. Chi tiết gồm tinh xảo mà lạ lẫm khiến người ta chỉ muốn đi mãi, đi mãi không thôi để thưởng trọn từng góc ngách của công trình nghệ thuật này. Gồm, gồm, và gồm, ở đâu ta

cũng bắt gặp sắc màu rực rỡ mà mịn màng của gốm. Đi qua hành lang mái vòm hình nửa oval nối liền nhau sáng lóa, F dẫn R lên sân thượng, nơi “lưng rồng” ngự trị, điểm tuyệt đâu đó là cụm ống sưởi uốn lượn màu mè, vui nhộn.

Từ trên sân thượng của Casa Batlló, F mãi quan sát những mái ngói nhấp ngô của Barcelona hồi lâu.

“Chắc tôi sẽ nhớ thành phố này lắm.” Anh đưa ánh nhìn về nơi xa lắm.

“Bởi vì...”

“Không có gì đâu.”

“À, chắc tôi cũng phải về rồi.”

“Ok.”

Khi F vừa dứt lời đồng ý, R quay lưng tiến về lối cầu thang dẫn xuống căn nhà. F đi sau, theo bước chân cô.

“Ừm... à... ừ”, F hăng giọng. “Tôi biết có thể khiếm nhã khi hỏi cô câu này... thực sự... nhưng cô có muốn ghé qua nhà tôi chút không... ừm... tôi muốn giới thiệu với cô về tủ sách ở nhà, dù chủ yếu toàn sách về nhà cửa các thứ thôi. Đẳng nào hôm nay tôi cũng không đến văn phòng.”

“Anh mới gặp tôi thôi mà, có thể mời một người lạ về nhà như thế ư?”

“Tôi... xin lỗi. Xin lỗi vì đã hỏi cô câu đấy! Khi thật, tôi biết là nó khiếm nhã mà.”

“Nếu tôi nói đồng ý thì sao?”

F chững lại, đôi mắt anh mở to hơn. Rồi anh ngoảnh sang R ngỏ lời: “Tôi đi lấy xe nhé!”

Họ trở về căn studio rộng lớn của F, nơi không có bất kỳ một bức tường nào ngăn cách các gian phòng. Ngay khi bước vào nhà, R mở to mắt nhìn quanh khắp không gian, cô nhẹ nhàng đưa tay đặt lên từng viên gạch không một lớp sơn, chẳng ngừng ngạc nhiên và thích thú. Như thường lệ, F lại tháo giày đặt ngay ngắn vào tủ đồ, rồi anh làm điều tương tự với đôi cao gót của R.

“Cô muốn đồ uống gì? Cà phê hay nước ép?”

“Cho tôi ít trà. Vào chén này.” R rút ra từ túi xách tách trà sứ của cô, cùng một túi trà lọc vị nhài. “Anh chỉ cần cho nước nóng là được, đơn giản thế thôi.”

“Cô kỳ cục thật đấy!” F nhú mào rồi nhận lấy từ tay R.

Lát sau, anh mang ra cho R chén trà nóng hổi theo đúng yêu cầu. Hương nhài thơm phức lan tỏa khắp căn phòng như mê hoặc, mùi vị thanh tao cuộn tròn trong lớp khí, mơn trớn trước mũi rồi ngào ngạt xoáy lên tận trần nhà. Về phần mình, F dùng một cốc nước lọc ít đá.

Chiếc cầu thang kính dẫn hai người lên tầng lửng, nơi có căn phòng sách mà F không thể chờ đợi hơn nữa để R được chiêm ngưỡng. Mở ra trước mắt họ là tủ sách nửa vòng cung uốn quanh tường, với hàng trăm cuốn sách xếp đúng theo từng gam màu.

“Wow!!! Chỗ này thật là... wow! Tôi chẳng biết nói gì nữa. Nó quá tuyệt so với tưởng tượng của tôi.” R không giấu nổi sự phấn khích của cô.

F tiến đến phần gáy sách màu đỏ, lấy xuống một cuốn ở giá trên cùng.

“Đây là cuốn tiểu thuyết lãng mạn ít ỏi tôi có.”

“Anh thực sự tự sắp xếp tất cả sách ở đây theo màu như vậy ư?”

“Tôi thích thế. Sẽ dễ dàng và đẹp mắt hơn.”

“Có nghĩa anh nhớ gần hết màu sắc của mọi loại sách ở đây?”

“Gần như thế.”

“Chà chà... Thật ấn tượng.”

R đón lấy cuốn sách gáy đỏ từ tay F, cô chậm chậm di chuyển quanh giá sách, đưa tay mân mê từng gáy sách một, gương mặt sáng lên lộ rõ vẻ thích thú, say mê. Dường như ở đây, cô là con cá được thả về đại dương sau bao ngày bị giam cầm trên mặt đất khô cằn, tưởng chừng đã héo mòn đến chết. Đây quả là căn phòng mơ ước của R, nó đáng sống hơn gấp trăm lần căn phòng dát vàng tráng lệ có ban công nhìn ra phố xá ở Paris hào hoa, mà hằng ngày vẫn mang đến cho cô cảm giác ngọt ngào, tù túng, khó thở.

“Giá mà tôi có thể sống ở đây.”

“Cô có thể, nếu muốn mà.”

R ngồi bệt xuống sàn nhà, khẽ tựa đầu vào chiếc ghế đọc sách.

“Tôi vẫn thường ước được trốn trong một resort mùa đông, tĩnh tâm để rồi vỡ òa trong cảm xúc, viết tiếp những trang còn dang dở. Đó là cuộc sống sáng thức giấc, ngược mặt lên bầu trời, hít hà cơn lạnh len lỏi qua từng thớ da thịt, bên tách trà nhài nóng, tiếng nhạc êm, tôi gõ lạch cạch cạnh những dòng văn. Tôi viết điên viết đảo, viết đến năm nghìn từ mỗi ngày như thời Những người yêu, để rồi có chuỗi ngày lặng thinh cảm xúc, cân bằng trở lại và tiếp tục ngẫu nhiên viết. Nhưng bây giờ, chỉ cần ở đây thôi tôi cũng hạnh phúc lắm rồi.”

“Còn điều gì níu chân cô nữa?”

“Thời điểm. Ở thời điểm bây giờ, mọi thứ đều quá khó.”

R lấy điện thoại ra, cô chọn mở ca khúc được ghi âm từ trước. Giọng hát du dương rất đổi dịu dàng vang lên, hòa lẫn với dòng nhạc lan tỏa khắp căn phòng rồi chảy êm đềm qua từng mạch cảm xúc. Đó là giọng ca của L. Cô đã âm thầm ghi âm khi L mãi đàn ca cho cô tại Paris. R nhấp ngụm trà nhài nóng ấm, thơm ngát rồi mân mê ngoài chén trà. Cô dán mắt vào tách trà sứ của mình, như thể dồn hết bao tâm tư, suy nghĩ vào cái nhìn chăm chăm ấy.

Từ phía đối diện, F cũng say đắm trong ánh nhìn hướng về R. Anh dõi theo cô mà không chớp mắt. Trong ánh mắt xanh như đại dương của F bùng lên tia sáng rạng rỡ, long lanh, lấp lánh rồi bỗng chốc trở nên đê mê. Người con gái trong bộ váy hoa mềm mại, khuôn mặt thanh tú với bờ môi mỏng manh đang tựa đầu vào ghế, cạnh bên là tách trà nhài và cuốn sách gáy đỏ kia đã hớp hồn anh từ lúc nào. Chẳng mấy chốc, ánh mắt của F đã bắt gặp ánh mắt của R từ phía bên kia. Họ nhìn nhau hồi lâu, cả hai cùng chìm vào khoảnh khắc. Giữa điệu nhạc rất tình đang chơi, giữa cái nhìn mê say ấy, F và R từ từ tiến lại gần nhau, họ sà vào vòng tay nhau...

Năng ban mai chiếu rọi vào gương mặt F khiến anh khẽ động dậy. F tỉnh giấc và nhận ra vòng tay mình đang âu yếm người con gái nằm kề bên. Trong chốc lát, R cũng đã thức giấc, mở to mắt ngược nhìn F ở phía sau cô. Nhanh như sóc, F bật dậy, cuống quýt đi đi lại lại như vừa ăn trọn một dây ớt cay xé họng.

“Tôi xin lỗi. Thực sự xin lỗi.”

“Vì gì cơ?”

“Việc này hoàn toàn là lỗi của tôi, lỗi tại tôi hết.”

“Anh có thể bớt cư xử như thằng hề được không? Đã có cái quái gì xảy ra đâu, chúng ta chỉ ôm nhau ngủ như con nít thôi.”

F thở dài. Anh tựa vào giá sách, cúi gằm. “Chỉ là tôi muốn dựa vào ai đó chút thôi.”

“Có vẻ anh là người yếu đuối.”

“Tôi chỉ cần quên đi người đó thôi.”

“Bạn gái cũ.”

“Sao cô lại biết?”

“Tiểu thuyết gia mà. Nghề của bọn tôi.” R cười khẩy.

“Bạn gái cũ của tôi là người thật tệ.”

“Hay là chính anh cơ? Phụ nữ chúng tôi chẳng bao giờ tệ hại bằng các anh cả.”

“Tôi?”

“Đơn giản như việc anh nhớ cô ta nên tìm đến tôi là đã tệ lắm rồi.”

“...”

“Thôi nào, lại đây.”

F tiến đến gần R, ngồi co ro bên cô như đứa trẻ rồi lặng thinh sau tiếng thở dài.

“Ở cái tuổi chông chênh này, ai mà chẳng lạc lối chứ.”

“Cô hiểu điều đó mà, đúng không?”

“Mơ màng là chất xúc tác tuyệt vời cho cuộc sống, nó khiến cuộc sống thi vị hơn, mọi vật thể qua cách nhìn của chúng ta đều trở nên có chiều sâu, nhưng cứ sống mãi trong những giấc mơ, trong mộng ảo sẽ gây ra nỗi đau cho chúng ta, bởi cuộc sống thì thực tế, đầy rẫy điều ác, lợi dụng đến phũ phàng.” R nhìn sang F.

“Thế nên dễ vỡ là một đặc ân được ban tặng, vừa đẹp dễ vừa đau đớn.”

“Tôi cũng cần một người ở bên lắm chứ. Đôi lúc tôi vẫn băn khoăn, cuộc sống đủ đầy vật chất, ngập ngụa trong tiền, và cuộc sống giản dị bên cạnh người mình yêu thương, bên nào mới là hạnh phúc.”

“Tôi thì chỉ cần ở bên ai đó, nắm tay nhau nhìn dòng người, dòng đời trôi qua hằng ngày. Tôi vẫn chờ đợi người ấy, người một ngày đến và biến tất cả những điều sai này thành đúng. Tôi mệt mỗi khi phải chiều lòng tất cả quá rồi. Người ta thường đi ra ngoài, uống một chút, vui vẻ một chút, để lãng quên rắc rối mà họ gặp phải. Nhưng điều đó đã vô tình dẫn họ đến với những gương mặt mới để dần quên đi gương mặt quen. Tôi nguyện rửa điều đó.”

“Anh biết chân lý sống của tôi là gì không? Lặng yên và xa lánh những người tỏa ra năng lượng tiêu cực. Thay vì cãi vã, hãy trở nên hiền hòa. Đó là chìa khóa của cuộc đời đẹp đạo. Phật đã dạy tôi như thế.”

“Nếu nguồn năng lượng tiêu cực đấy như một chất gây nghiện thì sao?”

“Đó là vấn đề của anh đấy! Không biết rũ bỏ, sẽ càng khổ đau. Ở cạnh người tốt, trò chuyện để mang lại cảm hứng, khi đó anh mới biết cười, biết vui.”

“Giá mà tôi có thể gặp được người đó. Dù tôi có trở nên điên rồ, giận dữ, hay mong manh như thế nào đi chăng nữa, họ vẫn sẽ yêu tôi, yêu tôi trọn vẹn với mọi khuyết điểm mà tôi không cần phải đổi thay. Chính ra, con người ngu ngốc quá đúng không?”

“Chúng ta đều là những kẻ ngốc. Đại dột vì tiền, đại dột vì ham muốn, đại dột vì yêu, say lòng mặt, liêu xiêu vì tâm hồn.”

“Tự nhiên điều cô nói làm tôi nhớ đến chúng tôi. Ý tôi là... tôi và bạn gái cũ đấy.”

“Thế nào?”

“Tôi vẫn nghĩ chúng tôi ổn cho đến khi đột nhiên cô ta nói chúng tôi không hề từng như thế. Rồi một ngày cả hai quyết định dành thời gian xa cách để hiểu thêm về nhau, cũng để xem chúng tôi quan trọng với nhau đến mức nào, còn cần ở bên nhau hay không. Nực cười thay, đến lúc bạn nhận ra mình vẫn cần họ còn họ thì không.”

“Thế anh thử đăng hình nhà đẹp lên mạng xem sao.”

“Tại sao tôi phải làm thế?”

“Thì tôi thấy, bạn trai cũ sẽ kêu Nhớ khi nhìn hình bạn gái cũ mặc bikini, còn bạn gái cũ sẽ giải bày điều tương tự khi biết bạn trai cũ có nhà mới, xe mới... vân vân... mây mây.”

“... Cô quái thật đấy! Tôi chẳng còn tâm trạng nữa.”

R nhìn thẳng vào đôi mắt F, nhận ra tất cả sự bẽ bàng.

“Tôi đùa đấy!” R biện hộ. “Nhưng nếu một người đã không cho mình niềm vui khi ở bên, và cũng không còn tốt với mình nữa, thì mình nên buông bỏ thôi.”

“Ý là tôi hay cô ấy?” F đáp lời R.

“Biết đâu cô ấy nghĩ về anh như vậy.”

“Rằng tôi không tốt và không mang cho cô ấy niềm vui nữa ư?”

R gật đầu tán thành.

“Cô ấy đã từng nói với tôi rằng Không nhất thiết phải trò chuyện với nhau mỗi ngày, nhưng chỉ cần hề gặp nhau lại vui vẻ như chưa từng xa là được. Sâu thẳm trong trái tim, tôi vẫn muốn được nghe một lời hỏi thăm, một tiếng động viên thật ngọt ngào. Dù cuộc đời thật quá ngắn ngủi để trách cứ nhau, nhưng tôi vẫn luôn muốn được lắng nghe, được cảm thấy tin tưởng và thấu hiểu để sẻ chia. Đó là lý do hai người yêu và đến bên nhau mà.”

“Anh đúng là kẻ chiêm bao đây tuyệt vọng. Yên tâm đi, những kẻ tồi tệ sẽ đến với nhau để người tốt còn có cơ hội khác.”

“Chẳng phải tất cả chúng ta đều như thế ư? Đều có ước mơ và có quyền được mơ.”

“Và nếu bế tắc với giấc mơ của mình, chúng ta sẽ trở thành những người thừa trong xã hội.”

“Khi đó chỉ còn cách bỏ xứ mà đi.”

Vô tình thốt lên dòng tự sự về ước muốn duy nhất lúc này của anh, F nhận thấy R đang ngồi yên, buông điếu cười nửa miệng quen thuộc, tiếng

thở dài theo sau. Đột nhiên, anh bật dậy, lao ra giữa căn phòng, trân trân đứng đối diện R.

“Cô. Là cô đúng không??? Cô là một trong số đó?... Người Mơ. Cô cũng là một Người Mơ?”

“Nếu như đó là điều anh vừa phát hiện, thì phải rồi. Đúng, tôi là Người Mơ. Chúng ta sẽ phải chiến đấu cho cơ hội duy nhất đó.”

“Có nghĩa cô đã biết về tôi từ trước...”

“Cứ cho là thế đi.” R đứng dậy, tiến về phía F, “Nghe này, anh và tôi sẽ phải hợp sức để giải mã cánh cửa đưa chúng ta đến Dương Vô Cùng, hiểu chứ?”

“Tại sao chúng ta phải hợp sức? Chỉ có một người được chọn thôi mà.”

“Anh đã tìm ra chìa khóa rồi đúng không?”

“Đúng.”

“Còn cánh cửa thì sao? Anh đã tìm ra chưa?”

“Chưa. Nhưng, thế nên tôi mới phải đi tìm.”

“Rồi. Vì thế, nên anh phải đi tìm. Tôi cũng phải đi tìm. Có điều, anh đang bế tắc và chưa tìm ra nó đúng không? Đó là lý do chúng ta cần hợp sức. Khi thấy cánh cửa rồi, chìa khóa của ai người ấy mở, ai mở được thì thành công.”

“Vậy cô muốn tôi và cô về cùng một đội?”

“Cho đến khi tìm được cánh cửa thôi.”

F lưỡng lự một lúc...

“Đi theo tôi.”

F dẫn R xuống gian studio lớn, anh tiến đến trước chiếc gương vuông đặt ở góc phòng.

“Thế thân thuộc kể cận bên.” F lầm nhẫm, “Thế thân thuộc của tôi là đây.”

“Chiếc gương này... là chìa khóa của anh?” R ngạc nhiên.

F đáp lại bằng cái gật đầu từ tốn. “Linh hồn tôi được phản chiếu vào nó. Cũng nực cười thật, điều tôi sợ nhất là phải đối diện với chính mình trong

gương, vậy mà đây lại là chìa khóa của tôi, tôi sẽ phải đối diện với nó, không thể trốn tránh rồi.”

F nhớ về lúc căn phòng rộng lớn của anh biến thành đại dương xanh thẳm, anh và các vật thể lững lờ trôi giữa những đợt sóng tung bọt trắng xóa. Sóng chồng chất, sóng cuộn trào trời lấy anh. Xé ngọn sóng, Tiền Bối đã hé lộ lời nhắn giúp anh tìm được chiếc chìa khóa đến Dương Vô Cùng.

“Cô đã sẵn sàng chưa?” F quay sang hỏi R.

“Sẵn sàng. Bắt đầu được chứ?”

“Khoan đã, hãy nhớ năng lượng là có hạn, chúng ta chỉ sử dụng nó khi cần thiết.”

“Luôn luôn khắc ghi. Tôi sẽ không đối xử với năng lượng của tôi như con người đang bào mòn thiên nhiên đâu. Cái gì có sẵn rồi một ngày cũng cạn kiệt.”

F đứng yên, nhắm mắt, hướng mình vào chiếc gương để hình ảnh phản chiếu y hệt của anh hiện lên. Bên cạnh anh, R ngồi xuống với tư thế kiết già, trên tay là chén trà sứ cô vẫn mang theo từ ban nãy. R nhắm mắt, tay xoay chén trà theo vòng tròn trên đĩa. Cô bắt đầu thôi miên.

Dần dần, hình ảnh phản chiếu của F trong gương cử động, nhấc tay, nhấc chân, đồng thời mở to mắt. Trong khi, F đời thực vẫn yên vị không chút động đậy, nhắm nghiền đôi mắt. “F trong gương” rì rầm, luồng âm thanh lí nhí phát ra, đó là một thứ tiếng vô cùng khó nghe. Hấn bước ra khỏi tấm gương, đến gần hơn “F ở ngoài”, ghé bên tai anh và lặp lại lần nữa thứ tiếng khó nghe ấy. Thế là thêm một lần, F phân thân thành công. “F trong gương” chính là cái “thằng F” mà anh vẫn hay trò chuyện cùng khi ở một mình. Và rồi, F thấy toàn bộ thân thể anh tê cứng, người anh nhẹ bẫng, mỏng lại, chỉ còn là một đường kẻ mảnh mai. Anh không cảm nhận được cơ thể mình nữa, F buông lỏng, thả tự do, rồi trôi đi nhẹ bẫng, bay lên lơ lửng, lơ lửng giữa không trung. Phiên bản F vừa được phân thân vẫn lờn vờn quanh anh.

“Là nó, là nó! Nó! Cô có cảm nhận được không?” F rơi người xuống giữa sàn nhà, đối diện chiếc gương. Giọng anh vội vã, gấp gáp.

R mở mắt, vẫn giữ nguyên tư thế kiết già. “Có. Tôi nghĩ tôi đã nghe thấy màu sắc, nhìn thấy âm thanh.”

“Vậy là chúng ta đã có cảm giác kép.”

“Điều chỉ xảy ra khi hai Người Mơ kết hợp năng lượng.”

“Cô đã ngủ hóa được âm thanh đó chưa, tiếng rì rầm phần thân còn lại của tôi vừa nói đấy?”

R hất cằm lệch bốn mươi lăm độ đầy tự tin: “Anh nhìn lên gương xem.”

Nơi mặt trời ghé qua những ô cửa

XCIII CCCXXVII XIX CDXCIX DLIX

R và F đồng thanh đọc lên dòng chữ, theo sau là dãy ký tự số La Mã tự bao giờ đã xuất hiện trên chiếc gương vuông. Miệng họ mẫn chát khi nhìn vào đoạn chữ - số và đọc thành tiếng. Đó là cảm giác kép, hai giác quan: thị giác lẫn vị giác đã đồng thời hoạt động, nói một cách khác, khi thị giác của R và F được sử dụng, vị giác của họ cũng bị kích thích. Dòng chữ - số này đã được phân loại đồng với vị mẫn chát.

“Nơi Mặt Trời ghé qua những ô cửa?” F bắn khoả về mặt mã anh và R vừa khám phá ra.

“Còn dòng số La Mã nữa.”

“Hãy thử chuyển nó về số thập phân đi.”

“Như vậy chúng ta sẽ có... XCIII là 93.”

“Tiếp theo, CCCXXVII là 327.”

“19.”

“499.”

“Cuối cùng là 559.”

“93 327 19 499 559. Nó có ý nghĩa gì?”

F nhú mày dù đã luận ra dòng số kỳ bí. Rốt cuộc, chúng nói lên điều gì? Phương pháp mã hóa nào ở đây đã được sử dụng? Khi F đang mải mê cùng những câu hỏi chưa có lời đáp, R đã thốt lên.

“Đúng rồi! Nếu như bảng chữ cái Latin cơ bản và thông dụng nhất có 26 chữ cái, thì theo thứ tự từ A đến Z, các con số sẽ đại diện cho 1 đến 26, khi

đó $A = 1$, $B = 2$... Anh để ý số 19 không, nó sẽ tương đương với chữ S.”

“Các số lớn hơn thì sao?”

“Nếu xem cụm chữ cái là các số có hai, ba... chữ số, theo đó, đối với cụm hai chữ cái, số thứ tự của chữ cái hàng chục được nhân với 26, rồi cộng với số thứ tự của chữ cái hàng đơn vị. Điều đó có nghĩa, 27 sẽ là AA.”

“Chuẩn rồi. $AA(26) = (26 \times 1) + 1 = 27$. Theo sau, $AB(26) = (26 \times 1) + 2 = 28$. Mỗi nhóm chữ sẽ là một số thập phân riêng biệt.”

“Vậy chúng ta sẽ có gì?”

F lẩm nhẩm tính và nhanh chóng giải đáp: “ $93 = CO$.”

“LO”, R tiếp lời anh.

“S”

“SE”

“UM”

“COLOSSEUM.”

“Ở thời điểm Mặt Trời chiếu qua.”

“Đó là cánh cửa của chúng ta ư?”

“Roma...”

“Còn chân chừ gì nữa. Lên đường thôi!”

CỬA

R ngả lưng ghế về phía sau, cô nhồi người tìm cho mình tư thế thư giãn nhất có thể. Máy bay vừa đạt tới độ cao an toàn. Bên cạnh cô, F đang ngồi trầm tư, gương mặt anh hầu như không biểu lộ chút cảm xúc nào. F dán mắt vào màn hình cỡ nhỏ sau lưng ghế đối diện anh, hiện đang thông báo còn một giờ ba mươi phút nữa, họ sẽ đặt chân đến Roma.

R quay sang nhìn F, họ đang ở cự ly rất gần nhau. Như mọi lần quan sát anh từ góc nghiêng, R vẫn bị mê hoặc bởi đường xương quai hàm của F, chưa nói đến ánh mắt hớp hồn xanh như biển Địa Trung Hải.

“Anh có chắc là anh không muốn mang theo chìa khóa? Ý tôi là... chiếc gương vuông ấy.” R dò hỏi F khi vẫn nhìn anh chẳng rời mắt.

“Tôi nghĩ nó sẽ an toàn ở nhà. Cô quên là mỗi lần Người Mơ sử dụng quyền năng, họ còn có thể triệu tập chìa khóa của mình à.”

R thở dài, kèm theo nỗi bất an len lỏi từng ngõ ngách trong đáy lòng.

“Tại sao, anh lại chọn Dương Vô Cùng vậy?” Cô hỏi F sau khoảng lặng chần chừ.

“Tôi cũng chẳng biết nữa... Tôi thấy lạc lõng khi ở đây.”

“Còn tôi thì vẫn đang đi lạc mà chưa tìm thấy đường về. Điều tôi cần là vấy vùng trong cảm hứng và đam mê.”

“Cô có thấy, những năm ngưỡng giữa hai mươi là bước ngoặt quan trọng không? Chúng sẽ quyết định tương lai, toàn bộ quãng đời còn lại của chúng ta.”

“Anh có thể bắt đầu lại từ bất cứ lúc nào mà. Không bao giờ là muộn cả. Ngược lại, nếu đã lựa chọn rồi, đừng bao giờ hối tiếc.”

“Có bao giờ cô tự thắc mắc trên Dương Vô Cùng có gì không?”

“Cũng có. Nhiều chứ. Nhưng tôi chỉ biết chắc một điều, trên đó không bao giờ tồn tại nỗi đau.”

“Nhờ đâu, chúng ta sẽ phải đánh đổi thì sao nhỉ? Để xóa bỏ nỗi đau, ta sẽ phải chịu đựng điều gì đó khủng khiếp...”

“Chúng ta? Chẳng có chúng ta nào ở đây cả. Chỉ có một người chiến thắng trong cuộc đua này thôi. Và anh cứ yên tâm, trên đó không có cả đàn robot, ngày ngày rập khuôn tuân chờ mệnh lệnh, và sống trong các tòa nhà trắng toát, mặc những bộ đồ bóng lộn bằng kim loại đâu.”

“Biết đâu đấy...”

“Ra đi và trở về. Chuyến đi này là một chuyến đi mãi mãi.”

Dù đã lựa chọn hành tinh Dương Vô Cùng là “ngôi nhà mới” của mình, là nơi anh sẽ sống trên đó đến hết cuộc đời, hoặc cũng có thể là mãi mãi, nhưng trong đầu F vẫn không khỏi dấy lên những băn khoăn. Phải mà, việc đứng giữa các chọn lựa và giành lấy một vẫn rất đổi khó khăn với F. Anh nghiêng người, nhìn ra phía ô cửa máy bay. Ngoài kia chỉ toàn một màu đen kịt. Anh biết mình đang bay qua đại dương sâu thẳm, mỗi phút con chim sắt khổng lồ sải cánh bay đi, là mỗi khoảnh khắc anh xa dần, xa dần Barcelona của anh, thành phố nơi anh sinh ra và lớn lên, sống ngập tràn trong những kỷ niệm đẹp để cho đến khi chìm vào cô quạnh. Có thể sau chuyến đi này, anh sẽ không còn được thở hơi thở trên những con phố thênh thang cây xanh rợp bóng, được hít hà làn gió biển mặn mòi, được thiết kế các công trình đột phá của thời đại nữa. Anh sẽ phải xa Barcelona mãi mãi, chẳng bao giờ gặp lại. Anh sẽ đến một nơi mà chính anh cũng chẳng hề biết hình thù, mùi vị, màu sắc của nó ra sao. Nhưng, anh vẫn sẽ phải đi, anh phải giải thoát cho chính anh khỏi cuộc sống thực tại này. Anh nhất quyết không chịu đựng thêm bất cứ nỗi đau nào nữa trong cuộc đời mình.

F thở dài rồi chìm sâu vào giấc ngủ tự lúc nào không hay. Ở bên cạnh anh, R nhắm hờ mắt, cô không tài nào ngủ được...

Tiếng ù ù của động cơ đánh thức các hành khách trên chuyến bay. Họ đã đáp xuống Roma an toàn. F thu vội hành lý cón con trong chiếc túi rồi nhanh chóng xuống máy bay, rời khỏi phi trường.

Roma chào đón họ với từng dãy nhà cổ kính, sánh vai cùng các công trình hùng vĩ, trường tồn với thời gian. Làn xe nối đuôi nhau trên phố xá, không quá ồn ào nhưng cũng chẳng lặng lẽ. Xe cộ ở đây, chiếc nào cũng vừa phải, nhỏ xinh, đâu đó một chiếc Vespa lại phóng qua, người ta trùm mũ bảo hiểm to sụ kín đầu, hay những chiếc Beetle cổ điển lười biếng di chuyển theo ánh đèn đêm. F và R bước trên con đường đá, họ len qua nhiều ngõ hẻm để tiến về phía Colosseum.

“Năm 72 sau Công nguyên, và đến bây giờ, đó vẫn là niềm tự hào của nước Ý. Colosseum.”

“Cả châu Âu và nhân loại nữa.”

“Anh có nghĩ đến ngày nào đó nó sẽ sụp đổ không?”

“Con người ngu ngốc, khủng bố, chiến tranh, tàn phá thiên nhiên để liên tiếp gây nên thảm họa, liệu một ngày, tất cả di sản có đứng vững với thời gian? Hơn nữa, tôi không tin vào mãi mãi.”

R cúi mặt xuống, tiếp tục bước đi. Cô chẳng nói điều chi, chỉ im ắng dõi theo từng bước chân của mình trên con đường đá. Chợt cô nghĩ rằng, con đường này, di sản của thành Roma vĩ đại, rồi có trường tồn hay sẽ kết thúc như đồng đổ nát. Cô lặng yên mặc niệm cho tội lỗi của loài người.

“Đế chế La Mã rồi sẽ phải hối tiếc.”

“Công bằng mà nói, tôi lại thấy sự sụp đổ một phần của bức thành bao quanh lại là vẻ đẹp riêng biệt của Colosseum. Chính khung hình bán nguyệt ấy đã gây ấn tượng cho nhân loại. Đó còn là những ô cửa mà chúng ta cần giải mã.”

“Phải chăng sự lụi tàn chính là trả giá cho những trò biểu diễn man rợ, giết chóc của đấu sĩ, thú dữ từ thời xa xưa? Sân khấu lớn của Roma đã một thời tắm trong biển máu.”

“Người ta bảo rằng dân La Mã cổ đại rất thích giết chóc và đổ máu, họ xem đó như sự gột rửa cho tâm hồn người chết.”

R đáp với vẻ mặt nghiêm nghị: “Rồi họ sẽ nhận lấy điều tương tự. Nó giống như nghiệp chướng trong Phật giáo vậy.”

“Và Chúa của tôi, Ngài đã kịp thời ra tay, xóa nhòa vết máu tại Colosseum vĩ đại, sớm biến nơi đây thành mái nhà của những con chiên ngoan đạo, hội tụ để cùng tôn vinh Ngài, tôn vinh sự hy sinh cao cả của Ngài cho toàn nhân loại.”

R nhú mày trước lời giải bày của F. Đối với một Phật tử như cô, điều F nói quả thực lạ lẫm. Cô không tán thành nhưng cũng chẳng phản đối. Trong khi đó, F vẫn khua tay liên tục vào khoảng không trước mặt và cất tiếng, mỗi lần nói về Chúa, cơ thể F bùng lên một sức sống mãnh liệt, dòng máu sôi sục chảy trong anh như tiếp thêm nguồn năng lượng dồi dào không dễ gì với cạn.

“Tôi tin rằng Chúa luôn đặt ta vào đúng không gian và thời gian. Mỗi nơi ta đến, ở bất cứ thời điểm nào đều là ý đồ của Ngài, không hề sai trái, Chúa đang dẫn chúng ta đến nguồn ánh sáng tươi đẹp cuối cùng.”

“Cũng giống như tôi luôn tin một thân phận có nhiều kiếp đời.” Một dáng hình cao ráo mảnh khảnh, đen tuyền tiến tới ngang hàng với họ, bất ngờ tham gia vào cuộc hội thoại giữa F và R.

Không ai khác, đó chính là L.

“Anh.”

“Ôi.”

“Ồ.”

Lần lượt R, F, L cùng lên tiếng, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên lẫn nghi ngại cho cuộc hội ngộ lần đầu tiên giữa ba Người Mơ của cuộc hành trình này. Trong khi R và F không thể ngăn nổi cảm xúc kinh ngạc khi thốt lên, L có phần bình tĩnh trong tiếng “ồ” đầy mỉa mai.

“Cô quen anh ta?” F tra hỏi R.

“Anh cũng thế?”

“Hai người quen nhau?” L cất tiếng.

“Đừng nói với tôi anh là một trong số đó.”

“Có phải tôi đang nghĩ điều anh cũng nghĩ hay không?” R nuốt nước bọt, đưa tay vuốt mặt.

“Người Mơ.”

“Và anh cũng đã tìm ra cánh cửa?”

L gật đầu, khẳng định phỏng đoán của F là chính xác. “Việc ai chiến thắng, chỉ phụ thuộc vào tốc độ nhanh hay chậm hơn thôi.”

L vừa dứt lời, toán người bị mặt ồ ạt tỏa ra từ hai con hẻm nhỏ cắt ngang, chúng phải có đến chục tên, tất cả đều lăm lăm trên tay con dao, bị kín mặt chỉ để lộ hai con mắt, có tên cũng chỉ còn lại một bên. Bọn chúng giống hệt những tên bị mặt đã từng tấn công L ở Tempo, cướp đi sinh mạng của người bạn thân thiết bên L, Ông béo già. Một lần nữa, L lại phải đối đầu với chúng, luôn luôn đường đột không báo trước. Anh sợ hãi, gương mặt chuyển màu trắng bệch, không còn một giọt máu. Rồi kết cục của anh có giống như Ông béo già, giống như A, những con người đồng hành lần lượt rời bỏ anh mà đi?

Chúng lao thẳng về phía L, R, F. Chẳng nói chẳng rằng, chỉ bằng cái nhìn đồng điệu, ba Người Mơ cùng vội vàng bỏ chạy. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, họ lao đi vun vút, phi thường như tên lửa. Họ chạy xé tan màn đêm thành Roma, len lỏi giữa từng góc ngách nhỏ bé và chật hẹp, bao quanh bởi loạt nhà mái ngói màu cam, đôi chân rã rời băng qua con đường đá. Lúc này, cả ba Người Mơ đều chung một suy nghĩ: phải chạy, chạy để cứu lấy mạng sống, cứu lấy bản thân, cứu lấy niềm hạnh phúc đang đón chờ trên hành tinh Dương Vô Cùng. Đầu óc họ chẳng còn ý niệm nào ngoài chạy và chạy mà thôi.

Vượt qua bậc tam cấp, kém may mắn thay, cả ba người đột ngột bị dồn vào ngõ hẻm. Ở đây tối đến nỗi sự hiện diện của ánh sáng khan hiếm như nước ngoài sa mạc. Còn chưa kịp định hình và làm quen với bóng tối, cả ba đã hốt hoảng khi đúng ba tên bị mặt nhảy vọt xuống từ bức tường bên kia. Chúng lăm le con dao trên tay, miệng gầm gừ, ánh mắt sắc lẹm.

“Chạy!”, L chỉ kịp hô lên thật to hòng đánh lạc hướng mấy tên bịt mặt. Nhanh như sóc, anh men theo ống nước của căn nhà bên cạnh, trèo lên thoăn thoắt, bàn tay khẳng khiu của anh bám lấy từng viên gạch, thanh sắt rồi đến ô cửa sổ, cuối cùng L đu người lên được mái ngói và mất hút. Một tên bịt mặt trong số đó bám theo anh.

Trong khi đó, F nắm tay R chạy ngược lại con hẻm, anh và R hốt hải tìm lối thoát thân. Họ thoát khỏi miền tối và được chào đón bằng tia sáng le lói vàng vọt. Ngay lúc đó, mấy tên bịt mặt còn lại cũng đã chế ngự con hẻm, châu chực sự xuất hiện của Người Mơ để tóm gọn. Thôi rồi, thế là hết, chẳng còn đường nào để thoát khỏi những con dao và ánh mắt bặm trợn kia.

Không chần chừ thêm phút giây nào nữa, bọn chúng tiến gần, tiến gần hơn, vây lại thành vòng mà F và R là tâm. Một tên rút con dao ra, hăm hè chia về phía R, ánh dao sắc lẹm phản chiếu vào gương mặt cô. Kề bên cô, F đưa tay ra nắm lấy bàn tay lạnh run của R, trong khi đó, tấm lưng anh cũng đã ướm sưng vì mồ hôi tuôn như suối.

F nhắm chặt mắt. Anh dồn hết trí lực với sự tập trung cao độ để tách thân ra làm đôi. Chẳng mấy chốc, “thằng F” còn lại từ từ bước ra khỏi cơ thể anh, giống như tạc tượng. Tiếc rằng, F chưa đạt đến đỉnh cao của đa thân, nghĩa là anh có thể nhân bản cơ thể lên đến con số bao nhiêu anh muốn. Trước sự ngỡ ngàng của quân bịt mặt, hai phiên bản F tháo chạy khiến chúng không thể nào trở tay. Một nửa trong số bọn chúng nhảy xổ vào tóm lấy R, nửa còn lại lao đi, hòng bắt được cả hai “thằng F”. Dần dần, họ mất hút trong bóng đêm đen kịt. R cảm tưởng như họ đã xé tan miền không gian trước mắt để tự cuốn hút vào trong, đó không còn là cuộc rượt đuổi trên bất kỳ con hẻm nhỏ trải đá nào của Roma nữa. R giãy giụa kịch liệt trong vòng vây của lũ bịt mặt nhưng chẳng ích gì, đây không phải là thời điểm có lý để tìm cách thoát thân, cô đã hoàn toàn thuộc về tay lũ bịt mặt trong thế bị động rồi.

“Toán quân” bịt mặt, bọn chúng là Người Âm, xuất xứ từ hành tinh Âm Vô Cùng. Nhiệm vụ của chúng là săn bắt và tiêu diệt Người Mơ, phá hủy

ước mơ của họ, kéo họ về thế giới của chúng, để cùng sống trong nỗi đau nghiệt ngã đến suốt đời. Nếu như Người Mơ thuê dệt nên cả trời ước muốn, đam mê đẹp đẽ, họ đau đáu nỗi niềm về với thế giới không tồn tại bóng hình khổ hạnh, thì Người Âm lại là kẻ tôn thờ bất hạnh, chúng quyết tìm và giết chết Người Mơ lẫn tâm hồn giàu khát vọng của họ. Chỉ ở hành tinh Âm Vô Cùng, chúng, lũ Người Âm mới có thể hả hê, thỏa mãn và ngự trị khi nhìn thấy người khác ai oán. Chúng xuất hiện ở nơi Người Mơ đến, rình mò, tóm lấy họ ngay khi có cơ hội.

Mỗi Người Âm đều mất đi ngón út trên bàn tay trái. Tương truyền, ở một ngôi làng xưa, người ta thường đưa cao ngón tay út bên trái để biểu lộ cảm xúc hạnh phúc. Có kẻ làm nông sống trong làng, cuộc đời đầy rẫy khổ đau, chưa một lần hãnh được giơ ngón út của mình lên với vẻ mặt rạng ngời kiêu hãnh. Mỗi khi ai đó trong làng hân hoan giương ngón út, hãnh thường ném vào họ ánh nhìn căm hờn đến tột độ. Thế rồi, hãnh muốn kết thúc cuộc đời mình nhưng không chọn cái chết. Không, đó không phải là tính cách của hãnh. Với tâm tính ích kỷ vốn có, hãnh muốn thành lập một cộng đồng chọn chung sống với nỗi đau đến cuối đời. Sau khi tự chặt ngón tay út trên bàn tay trái của mình để không bao giờ ăn mừng hạnh phúc được nữa, hãnh tiếp tục săn lùng, rình mò người khác để kéo về thế giới của riêng hãnh, tạo lập một đế chế khổ ải. Hãnh không muốn đau một mình, người khác phải đau cùng hãnh. Số lượng ít ỏi ban đầu trong nhóm của hãnh ta dần dần tăng lên, đều đặn cho đến khi tham vọng đen tối của tên Thủ Lĩnh Người Âm thành hiện thực. Hành tinh Âm Vô Cùng đã được ra đời với mục đích đầy đọa niềm hạnh phúc của con người.

Và thế là, R đã trở thành nạn nhân mới nhất của lũ Người Âm. Chúng lôi xềnh xệch R đi, tất cả mất hút vào bóng đêm.

Khi R vừa bị quân bịt mắt đưa đi mất, L mới hồi hả quay trở về, hòng giải thoát cho cô. Đáp trả lại anh là không gian tĩnh mịch, không một bóng người, không một âm thanh, không một tiếng động. Ánh sáng lẻ loi yếu ớt hắt lại từ góc ngách đâu đó xa rất xa. L tung nắm đấm hết sức bình sinh vào bức tường đối diện, bàn tay anh rớm máu. L biết bằng mọi giá anh phải

giải thoát cho R - cô gái anh đã phải lòng kể từ lần gặp nhau định mệnh tại Paris.

Mạng nhện giăng kín khắp các ngõ ngách, quện vào lớp bụi bám dày trong căn hầm tối thui. Lỗ hồng nhỏ nhoi trên trần nhà hành hạ toàn bộ không gian tối tăm bằng tia sáng chói chang chiếu thẳng xuống sàn. Đó là lối duy nhất để giao lưu với thế giới bên ngoài, để bằng cách nào đó, may mắn người ta biết được rằng mình còn sống hay đã chết. Một mùi ẩm mốc ủ từ ngàn đời dâng lên, xộc thẳng vào mũi khiến R giật mình tỉnh dậy. Toàn thân cô đau nhức, ê ẩm như vừa trở về từ một cuộc trường chiến thời cổ đại. Cô khó lòng cảm nhận được các giác quan, các tế bào của mình như thông thường. Đôi bàn chân R vẫn còn rớm máu vì bị kéo lê suốt quãng đường dài. R thử nhấc chân lên nhưng không thể nào làm được, tứ chi cô đã bị trói chặt vào chiếc ghế gỗ nên dù có cố gắng đến mức nào, cô cũng không thể cựa quậy. Trong phút chốc, R đã ý thức được rằng, trước mắt cô hoàn toàn là một màu đen kịt, cô chẳng còn nhìn thấy gì được nữa bởi dải băng đang quấn chặt quanh đầu. Chỉ bằng cách đó, chúng - lũ bịt mắt mới có thể ngăn cản R khỏi việc sử dụng quyền năng thôi miên.

Bỗng nhiên, R thấy đôi chân mình lạnh toát, nước từ đâu tràn vào căn hầm, dòng nước nối nhau tới tấp đổ vào cho đến khi dâng đến mắt cá chân R. Cơn lạnh từ chân R chạy dọc khắp cơ thể, khiến cả thân mình cô lạnh toát. R chẳng biết lũ bịt mắt sẽ giết cô ngay, hay để cái chết đến với cô từ từ, hoặc để cô sống mòn mỏi và tự kết liễu cuộc đời mình trong màn đen u ám này. Điều đó đồng nghĩa con đường đến hành tinh Dương Vô Cùng của cô cũng khép lại tại đây, cô sẽ chẳng bao giờ đến được chốn mà nỗi đau

không hiện diện nữa. Không được, không thể nào được! Cô không thể kết thúc tất cả khi cuộc hành trình này chỉ mới khởi đầu. Chẳng lẽ, chút thử thách vừa xuất hiện mà cô đã yếu đuối, dễ dàng bỏ cuộc thế hay sao. R nghĩ, chỉ có thiền mới giúp cô thoát khỏi tình cảnh hiện tại. Dù bị trói tay, trói chân, bịt mắt, nhưng tâm trí cô vẫn chưa bị giam cầm, không có lý do gì cô lại không dùng sự tĩnh tâm để giải thoát cho chính bản thân.

Bằng tất cả sự quyết tâm và lý trí sáng suốt, R bước vào thế giới thiền tâm của riêng mình. R ngồi yên không động đậy, lần này, chẳng phải là tư thế tòa sen quen thuộc, cô vẫn từ từ chìm vào sự tĩnh lặng và yên bình bên trong. Có đôi lúc, cô sợ rằng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra đã là thế giới khác. Cô sợ chỉ một cái chớp mắt sẽ xóa nhòa tất cả, cô sẽ đánh mất mọi thứ của hiện tại. Đã rất nhiều lần cô tự hỏi mình tại sao luôn là con người nhiều ưu tư, phiền muộn? Có thể, cô sẽ nhìn cuộc đời với con mắt tinh tế và con tim nhiều xúc cảm hơn, nhưng liệu tấm lòng cô có thể thôi quặn lên trần trối: giá như cứ bơ đi mà sống, đừng lo sợ điều gì sắp xảy ra trước mắt hay không? Thế là cô lại bắt đầu sợ không tìm được câu trả lời cho những câu hỏi tự đặt ra cho mình.

Không ổn rồi, đáng lẽ ra, trong đầu cô lúc này không được phép chất chứa bất kỳ băn khoăn nào cơ chứ, cô đang ở trong trạng thái tĩnh nhất kia mà. R cảm thấy mình bé dần, bé dần, cơ thể cô thu nhỏ lại. Cô hoàn toàn thoát khỏi mớ dây thừng đang quấn chặt lấy tay chân cùng dải băng đen bịt mắt cho đến khi rơi xuống sàn nhà ngập nước. R như một cô gái tí hon ướm sũng, mực nước cao tới mắt cá chân cô trước đây giờ đã hòa thành biển nước mênh mông. Cô hoảng hốt khua tay chơi với bơi giữa dòng nước. R vùng vẫy trên mặt nước tạo nên những tiếng bì bõm liên hồi. Mọi vật thể, âm thanh xung quanh cô đều được nhân lên to lớn gấp trăm, ngàn lần. R cảm thấy mình như con vi khuẩn nhỏ bé giữa vũ trụ bao la.

R cố gắng để cơ thể mình nổi lên. Mỗi lần cô nhìn vào mặt nước và thấy bóng mình phản chiếu, hình ảnh đó lại được đóng khung khi vuông vắn, lúc tròn trịa, để sau đó nhân bản lên vạn lần, đan xoáy và trộn lẫn vào nhau, lòe loẹt như kính vạn hoa. Cả thế giới trong mắt cô rục rở, vật thể khoác lên

mình hàng vạn sắc màu, chúng bồi rối cuộn trào giữa thực - mơ. Đúng như lần R lạc vào khu rừng với muôn vàn cỏ cây, chim chóc, muông thú, tất cả cũng đa sắc và tươi tắn đến như vậy. Dần dà, hai tai R ù đi, thính giác cô chỉ còn hấp thụ được âm thanh vò vè như muỗi. Lắm lúc, R lại cảm thấy âm nhạc đang chảy trong lưỡi, các nốt nhạc nhảy qua nhảy về trong khoang miệng. Những nốt nhạc như một đội quân tí hon hăng say lao động, tạo thành cỗ máy nhịp nhàng vận hành bên trong cơ thể cô. Mỗi lần R đưa mắt về một phía, một khung cảnh khác lại hiện ra, dường như mỗi giây, cô lại sống một cuộc đời khác biệt, khoảnh khắc trước và sau va đập vào nhau.

Thế nhưng, thời gian trôi chậm lắm, từng giây đi qua dài như hàng thế kỷ. Những chuyển động đùng đùng đình phờ bày ra trước mắt R. Trong đầu R dấy lên một nỗi băn khoăn, cô tự hỏi phải chăng cô đã cận kề cánh cửa của hành tinh Dương Vô Cùng? Khao khát của cô sắp sửa thành hiện thực rồi ư? Cô sẽ trở thành người chiến thắng duy nhất trong cuộc đua này và vĩnh viễn rời xa những nỗi đau dằn vặt cô ở Trái Đất, phải chứ? Nếu vậy, cô cần ngay tách trà, chìa khóa của cô để mở cánh cửa ấy. Hay, đây chỉ là ảo mộng mãi mãi chẳng bao giờ dứt, cô sẽ ở trong thế giới này đến trọn đời mà không thể nào thoát ra được? R bị chính suy nghĩ đó ám ảnh, cô cảm tưởng như cô đang thôi miên chính mình, cô có thể ý thức được tâm trí nhưng hoàn toàn không thể điều khiển hành động. Có lúc, cô tưởng mình đã thực sự tỉnh dậy, nhưng hóa ra cô vẫn chìm trong miền ảo giác bất tận. Cô chẳng biết làm sao để thoát ra được nó đây.

R quyết định nhắm mắt lại thì đột nhiên, cả một dải ngân hà lung linh hiện ra. Cô bay vào miền lấp lánh của muôn ngàn vì sao, những tia sáng vụt qua xé tan cả không gian. R thấy mình nhẹ bẫng rồi trôi đi, trôi đi. Lơ lửng. Vô định. Mờ mờ phía trước kia là gì? R muốn tiến đến gần hơn để nhìn thật rõ. Giữa trăm triệu đốm sáng li ti nổi lên trong màn đêm kỳ diệu, Phật trong dáng hình tòa sen hiện ra rõ mồn một. R không thể nào tin vào mắt mình được nữa, Đức Phật ngồi điềm tĩnh trong tư thế tòa sen, vàng sáng ngời ngời tỏa ra từ sau đỉnh đầu. Tai, mắt, mũi, miệng của Phật đều tỏa sáng rạng rỡ, toát lên một khí chất nghiêm minh. R đưa tay ra đón lấy vàng sáng

từ Phật, cô muốn tiến đến gần hơn nữa, để cảm nhận vẹn toàn phút giây thiêng liêng này. Với cô, cuộc hội ngộ có một không hai này vô cùng ý nghĩa, cô đã được tận mắt chứng kiến Người giác ngộ hoàn toàn, thoát khỏi mọi tà ác trên thế gian. Toàn thân cô run lên vì xúc động. Nhưng, khoan... Trên tay Phật đang cầm thứ gì kia, cô chưa nhìn rõ giữa màn sương khói mờ ảo. Một vật dài, ánh màu kim loại, tia sáng từ lỗ hổng trên trần căn hầm chiếu xuống nó, rồi lại phản chiếu lại vào mặt nước, tạo nên các chấm sáng nhỏ lấp lánh như đôi ba vì sao khác biệt giữa dải ngân hà. Vật đó hao hao một thanh sắt. Quả thực, hình ảnh này cô chưa từng thấy bao giờ. Đó có phải là Phật không?

“R, R... cô ổn không?”

R bị lay người liên hồi. Dáng vẻ cao cộc nhờ nhờ hiện ra trước mắt. Giọng nói này quen thuộc lắm. Khuôn mặt gầy gầy, lọn tóc dài xoa trước mặt cũng vô cùng thân quen. Đúng rồi, đó là L, anh ta đang làm gì ở đây thế?

R chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra, thì L đã nhanh chóng cởi trói cho R, giải thoát cô khỏi mớ dây thừng thít chặt hằn lên cổ tay, cổ chân, sau khi đã xé dải băng đen bịt mắt cho cô. Trên tay anh vẫn giữ chặt thanh sắt dài, như một vũ khí tự vệ.

“L, sao anh vào được đây?”

“Đơn giản mà.” L đáp lại theo cái cách y như nội dung câu trả lời của anh. “Nhanh lên, cao chạy xa bay khỏi đây ngay!”

“Khoan đã, sao vội vàng thế?”

Giọng nói lạ lẫm vang lên khiến cả hai đều ngơ ngác, R và L như đóng băng trong khung cảnh vốn vài giây trước đã rất vội vã.

Từ trong màn đêm, hai tên bịt mặt xuất hiện, thấp tùng một nhân vật lạ mặt ẩn phía sau. Rồi thoáng chốc, kẻ đó cũng lộ diện. Dù lớp ánh sáng dưới căn hầm có yếu ớt thế nào, L cũng nhận ra được đó là ai. Ông béo già.

“Trời ơi... Ông còn sống ư?...”

Gã cười nhẹ, đáp lại L, “Phải, nhóc ạ. Như ta nói rồi đó, ta với mi phải dựa vào nhau mà sống. Thế nên, ta mới ở lại với mi.” Ánh lên trong đôi

mắt của gã, là cái nhìn đầy nham hiểm.

Một tên bịt mặt lên tiếng: “Thưa Thủ Lĩnh...”

“Khoan!” Gã béo xoa tay.

“Cái gì vậy??? Ông... ông là Thủ Lĩnh Người Âm ư?” L há hốc mồm thảng thốt, miệng anh khô khốc. R nép sát vào và bám lấy cánh tay anh.

“Chẳng có gì là không thể trên cuộc đời này cả, chỉ có con người quá ngu ngốc để nhận ra thôi. Sớm hay muộn trắng cũng thành đen và ngược lại.” Không còn là giọng nói từng từng nhưng trù mẫn và đầy yêu thương như ngày còn ở Tempo nữa, Ông béo già lạnh lùng đến sờn gai ốc. Hắn đưa bàn tay trái lên, hất mặt thối vào khoảng không nơi trước đây từng là ngón tay út đã bị chính hắn chặt đi, rồi từ đó lôi kéo dân làng vào thế giới của Người Âm, cướp đi hạnh phúc loài người.

Mồ hôi ướt đầm lã dài từ trán xuống gương mặt L. Tấm lưng anh cũng đầm đìa ướt. Năm tay thật chặt thành quả đấm, dường như L đang vò nát tất cả nỗi tức tưởi, đau đớn trong anh để rồi tung ra bất cứ lúc nào có thể, nhắm thẳng vào kẻ giả dối độc ác kia, khiến khuôn mặt hắn co rúm vì lực đấm trời giáng của anh.

“Đồ phản bội!” L chỉ thốt lên được ba tiếng duy nhất ấy. Người bạn chia sẻ, đồng cam cộng khổ cùng anh mấy năm trời hóa ra lại là kẻ bội phản, tôn vinh và phục vụ tà đạo. Tưởng chừng như nỗi đau đưa tiễn người bạn thân thiết về với lòng đất đau một, thì nỗi đau phát hiện ra thân phận thực sự về con người đó lại khiến anh đau mười. Suốt bao năm qua, lão béo đã ngụy trang xuất sắc, không một lần để lộ ngón tay út bị mất đi trước mặt anh. Trong lòng anh chưa từng mảy may suy nghĩ hắn là kẻ xấu. Sự thật này quá đỗi tàn nhẫn với L, anh đau như cứa da cứa thịt, lòng anh quặn thắt, cuộn trào nỗi đau bị phản bội.

“Con người đã quá hả hê khi được ban cho quá nhiều hạnh phúc trên trời rơi xuống. Các người luôn tự mãn với điều đó. Sự thật lại chẳng dễ chịu đến thế. Cả thế gian này đầy rẫy những nỗi đau, tất cả đều phải chung sống với chúng. Nếu không có sự giúp đỡ của Người Âm chúng ta, đến một ngày, bọn người cũng phải tự kết liễu đời mình thôi.”

“Đồ điên.” R ném cho lão già cái nhìn tức tối.

Lão bình tĩnh đưa tay ra hiệu ngừng hành động khi hai tên bịt mặt lăm le xông thẳng vào phía R và L. Đoạn, gã đưa ánh mắt sang phía R.

“Cô gái trẻ, quả là người có chí khí. Chưa ai vượt qua được căn hầm này quá hai tiếng đồng hồ đâu đấy.”

“Ông sẽ chẳng bao giờ có được chúng tôi đâu, đừng hòng!” R khẳng định chắc nịch.

“Hừm, ta đã từng giành được một, à không, nhiều trong số bọn mi rồi đấy. Tại sao với các người thì lại không?”

Trống ngực L đập liên hồi, anh không giấu nổi nỗi sợ hãi và lo lắng hiển hiện trong ánh mắt dớn dác của mình. Ở bên cạnh, R nuốt nước bọt, bám lấy tay người chiến binh đồng hành thêm chặt, lòng cô đầy bất an.

“Bọn mi đã nghe về nghịch lý ông nội rồi chứ? Nếu chưa, thì ta sẽ nói rõ ngay đây. Một người đàn ông trở về quá khứ và giết ông nội mình, dẫn đến việc cha của anh ta không bao giờ được sinh ra, do đó, anh ta cũng chẳng tồn tại để mà du hành về quá khứ. Nhưng, nếu anh không quay lại quá khứ để giết ông nội thì ông nội anh vẫn sống và anh vẫn được ra đời, thế nên, anh vẫn có thể đi ngược thời gian để giết ông nội. Quả là nghịch lý mà.”

“Ý ông là gì?”

“Cái thuyết du hành thời gian này thế mà hay. Nó là một dạng của quan hệ nhân - quả. Những việc ta làm trong quá khứ đều có mối tương quan và ảnh hưởng sâu sắc đến tương lai của ta, chúng có thể tác động và thay đổi tương lai. Quá khứ, hiện tại và tương lai luôn có sự liên hệ mật thiết với nhau, và loài người sẽ phải trả giá cho tất cả những hành động của họ. Trừ phi...”

“... thời gian tự phục hồi.” R gần giọng kết thúc câu nói của lão béo.

“Đúng! Nhưng nếu điều đó là không tưởng, mi phải nhận lấy kết cục xứng đáng. Có một kẻ, hẳn đã từng là Người Mơ được chọn lựa cho cuộc hành trình về Dương Vô Cùng, giống như hai mi ở đây. Và hẳn, cũng là bạn thân nhất của mi đó, L à.”

L như chết lặng, anh trăn trăn nhìn thẳng vào Ông béo già.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA AAAAAAAA.”

Tiếng hét của L như muốn xé tan căn hầm ẩm thấp, chật hẹp, bì bõm nước của gã béo lưu manh. Anh gào lấy tên A trong tuyệt vọng. Hóa ra, gã béo già chính là thủ phạm cướp đi sinh mạng A, người bạn thân nhất của L từ thiếu thời ở vùng quê Eboli. Sự căm phẫn của L dâng lên tột đỉnh. Khuôn mặt gầy guộc của anh nóng bừng như lửa đốt. Anh phát ra những hơi thở phì phò, khò khè, tiếng gầm mắc sâu nơi cổ họng, không thể nào thoát ra được.

Một tay anh nắm lấy R, tay còn lại cầm thanh sắt lao vào Ông béo già cùng lũ bịt mặt, vọt tới tấp vào đám người. Cùng lúc đó, lũ Người Âm cũng xông lên. Hai phe lao vào nhau, nước từ sàn nhà bắn lên tung tóe, xóa nhòa không gian, tạo nên sự hỗn độn khó ngờ. Bỗng, xuất hiện trong căn hầm là hai Ông béo già, y hệt nhau, đầu, tóc, miệng, mũi, chân, tay, tất cả đều như lột. Từ vóc dáng đến khuôn mặt của hai phiên bản Thủ Lĩnh Người Âm, kể cả bàn tay trái mất đi ngón út, đều như đúc từ một khuôn mà ra. Máy người còn lại ai ai cũng bối rối không sao phân biệt được.

“Đừng, đừng, các người không được động vào ta, ta là Thủ Lĩnh của các người đây.”

“Dối trá! Nó là tên L giả mạo ta đó. Ta mới là Thủ Lĩnh thật, cấm các người động vào ta.”

Bọn bịt mặt nhìn nhau ngơ ngác. Lũ Người Âm không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra ở đây, ai là Thủ Lĩnh thật, ai là giả? Chúng cần phải tóm lấy ai bây giờ? Bản thân R, cô cũng chẳng thể nào phân biệt được. Cô thầm nghĩ, tình cảnh này cũng ngang trái y như nghịch lý ông nội vậy.

Trong khoảnh khắc mơ hồ của thời gian ấy, một trong hai gã béo già tiến lên, nhanh nắm lấy cổ tay R, kéo cô chạy thục mạng thoát khỏi căn hầm, bỏ lại sự chùng hững, không kịp định thần của lũ người kia. Vết thương ở đùi của gã lại một lần nữa rướm máu.

Đường hầm nhỏ hẹp bì bõm, bề ngang hun hút chỉ đủ rộng cho hai người. Những bước chân hối hả tháo chạy khiến nước văng lên tung tóe dọc bức tường cũ kỹ mà lớp vôi vữa đã trầy dần đi. Bàn tay họ vẫn nắm chặt lấy nhau. R thở dốc, cô gần như đã đuối sức, tốc độ của cô ngày một tụt giảm, níu đôi chân cô càng thêm chậm lại. Thật may, con đường đã sắp kết thúc, sắp kết thúc rồi.

Họ bước ra lối thoát. Màn đêm loang lổ. Trước mặt là con sông Tiber xẻ thành Roma. R và người bạn đồng hành cùng nhảy lên chiếc thuyền nhỏ kiểu cổ điển có mái chèo rồi chèo lấy chèo để. Cũng đến một lúc, không rõ thật ngắn hay dài kể từ khi bước lên chiếc thuyền ấy, xung quanh họ chẳng còn gì ngoài màn đêm tĩnh mịch và tiếng róc rách của mái chèo quện lấy mặt nước, tạo nên những vân sóng bất đối xứng. Chỉ đến lúc này, họ mới tạm yên tâm hăm tay chèo vì tuyệt nhiên không còn bóng dáng ai từ phía sau nữa. R hỗn hển trút ra những hơi thở gấp gáp, cô lả đi vì mệt. R buông mái chèo, một tay bám lấy thành của chiếc thuyền nhỏ bé, tay kia vuốt mái tóc lòa xòa trước mặt.

Đối diện R, “Ông béo già” dần dần biến đổi, từ đỉnh đầu lan xuống gương mặt cho đến phần còn lại của cơ thể, lớp hình hài của Ông béo già mất dạng, nhường chỗ cho những đường nét của L đến lúc quay trở về hoàn toàn là anh. R vừa chứng kiến một màn biến hình chưa từng thấy trong cuộc đời. Dù chưa hết bàng hoàng, nhưng chỉ đến tận giây phút này, R mới thật sự nhẹ nhõm vì đã “trao thân” về với đúng người.

L nhăn mày vì đau, anh rên khe khẽ. Đùi anh rỉ máu vì vết thương cũ, cơn đau nhức nhối lại một lần nữa dấy lên. Thấy thế, R liền xé vạt áo của mình không do dự, nhanh chóng buộc chặt vết thương, cầm máu cho L.

“Tất cả mọi chuyện... thật không tưởng! Sao anh có thể làm được như vậy?”

“Làm như nào?”

“Trở thành gã kia trong tích tắc.”

“Thì đó là quyền năng đặc biệt của tôi, tôi làm được chứ.” L nói trong tiếng mái chèo khua róc rách. Chân đau nhưng anh vẫn không quên từng từng.

R nhún vai, cô lắc đầu kèm theo cái bĩu môi.

“Khi thoát khỏi vòng vây của bọn bịt mắt ở ngõ cụt, tôi đã lần theo dấu vết cũ rồi đến được căn hầm. Tôi biến thành một tên bịt mắt, hòa vào bọn chúng... Cuối cùng cũng tìm được cô. Tôi đã bảo với cô là đơn giản mà.”

“Hừ, giá mà tôi làm được cái trò đơn giản đấy, tôi cũng thoát khỏi chốn đó sớm hơn rồi. Nhưng này, có cách nào phân biệt được phiên bản thật và anh khi biến hình không?”

“Đôi mắt là mấu chốt. Phiên bản của tôi có con ngươi nhỏ hơn, một dạng giống như mắt bầu dục của loài bò sát vậy. Nhìn kỹ, cô sẽ thấy.”

Một khoảng lặng chiếm lấy không gian. Đôi mắt R hơi mở to, có vẻ như cô đang thăm dò hai con ngươi “bình thường” của L, để sau đó tỏ thái độ bằng cái nhú mày khó hiểu trên gương mặt. Có lẽ nào, L không thuộc về Trái Đất, anh chính là loài bò sát đến từ hành tinh khác như thuyết âm mưu vẫn thường đồn đại? Trái Đất - hành tinh mà R cùng đồng loại đang sinh sống, liệu có phải đang bị thống trị bởi thế giới của loài bò sát đội lốt người, nguồn gốc của L? R trao cho L cái nhìn đầy nghi ngại.

“Anh sẵn sàng chia sẻ điều đó với tôi ư? Anh không quên anh vẫn là đối thủ của tôi chứ?”

“Nói thế, chứ nói hơn nữa, cô cũng có biến hình như tôi được đâu?”

“Mà tại sao anh lại quay lại cứu tôi?”

“Đó là việc cần làm.”

“... Cảm ơn anh. Dù với mục đích gì, anh cũng đã cứu mạng tôi lần này.”

“A... a... a...” L ôm lấy đùi, vết thương của anh nhói lên.

“Anh ổn chứ?”

“Tôi đoán vậy. Cảm giác này chẳng mấy dễ chịu.” L thở dài. “Thì ra, vết thương chết tiệt này cũng là sự sắp đặt của tên béo già.” Ánh lên trong đôi mắt anh là nỗi căm hờn sâu sắc.

“Tôi rất tiếc.”

“Hắn đã nguy trang biết bao nhiêu năm trời. Kể cả vụ tấn công tại quán pub cũng đều do bàn tay của hắn. Thật không thể nào tin được...”

Nói đến đây, L buông hẳn mái chèo, để con thuyền lơ lửng trôi theo dòng nước.

“Còn A nữa... Tên khốn già đó đã cướp đi sự sống của bạn tôi. Hắn sẽ phải trả giá!”

“Liệu có đáng không? Mọi chuyện đều đã qua rồi.”

“Nhưng chuyện đó thì tôi không thể bỏ qua được.”

“Tha thứ là thức tỉnh. Phật đã nói như vậy đấy. Người tha thứ và kẻ được tha thứ đều sẽ được khai sáng tâm hồn.”

“Cũng giống như nếu thời gian có khả năng tự phục hồi, cô từng nói vậy đúng không?”

R khẽ gật đầu đáp lại.

“Nếu thế thì sẽ chẳng bao giờ tồn tại luật nhân quả trên đời nữa.”

“Thực ra, tôi thấy gã già đó cũng có ý đúng. Trong tương lai, ta đều phải trả giá cho những điều không tốt đẹp ta đã từng làm ở quá khứ. Đó gọi là hậu quả.”

“Ý cô, nếu tôi từng làm việc xấu, tôi sẽ bị trừng phạt bởi thần thánh?”

“Có khi là bởi chính cuộc đời. Hơn nữa, chưa chắc anh đã bị trừng trị ngay, mà ở tận những kiếp sau anh hóa thân hoặc ngược lại, kiếp trước của anh gây nên tội đồ, giờ đây anh sẽ phải hứng chịu.”

“Luân hồi.”

“Đúng.”

“Thực ra tôi đã nói với cô rồi, tôi không tin vào một vị thần thánh nào cả đâu.”

“Những điều xảy ra trong vũ trụ, theo anh, tất cả đều cần chứng thực bằng khoa học, phải vậy chứ?”

L bật cười bởi sự “tra gạn” của R. Anh tiếp tục khua mái chèo.

“Tôn giáo và khoa học đều được hình thành từ một nguyên nhân chung, đó là động lực lý giải và thoát khỏi hiểm họa thiên nhiên của loài người. Tôn giáo chọn niềm tin như một giải pháp tức thời, chẳng cần xác minh...”

“... nhưng khoa học thì ngược lại, từng bước, từng bước một phân tích các dữ kiện, thử nghiệm và đưa ra lý giải. Đó là giải pháp mang tính hệ thống và lâu dài.” L kết câu giúp R.

“Công bằng mà nói, hai phạm trù này cũng không đứng cách nhau quá xa đâu. Nhờ niềm tin tôn giáo, các con chiên mới hình thành nên nhiều phát minh khoa học, trong khi đó, nguyên lý khoa học lại là điểm tựa của một số tôn giáo. Phật giáo mà tôi theo đuổi và khoa học đều bàn đến mối quan hệ nhân - quả đấy thôi. Biết đâu đấy, rồi khoa học sẽ giải đáp việc các vị thánh đã tạo ra vũ trụ và loài người như thế nào.”

L ngửa mặt lên trời. Dù màn đêm chiếm trọn lấy không gian, bao trùm cả thế giới trong mắt anh, L vẫn nhận ra từng đám mây lững lờ trôi. Anh ngước mắt về phía khoảng trời rộng lớn, một cảm giác mênh mang, chông chênh, mất mát và hụt hẫng ùa vào tâm trí. Tiếng đàn mandolin vang lên đâu đây, những nhịp đàn nhỏ giọt trong miền ký ức của L. Anh bất động. Trên dòng sông Tiber, càng xuôi về phía trung tâm Roma, không gian càng mù mịt. Lớp khí xám xịt theo cấp độ tăng dần, len lỏi và bủa vây lấy Người Mơ, đem lại một cảm giác tù mù, bức bách không mấy dễ chịu.

“Tôi có thể hỏi anh một câu được không?” R cắt ngang dòng suy nghĩ của L, “Vì sao anh muốn đến hành tinh Dương Vô Cùng?”

“Bởi thế giới này mất đi sự ung dung vốn có.”

R gật đầu hai, ba cái, tỏ ý tán thành. “Mất mát và khổ đau, không ai là không phải nếm trải.”

“Lần gần đây nhất khi về thăm mẹ, tôi đã hứa sẽ kiếm tiền giúp mẹ chữa bệnh, giúp đỡ cuộc sống của chị gái tôi. Giờ tôi lại bước vào cuộc hành trình này, có phải tôi là một kẻ hèn nhát và ích kỷ đang trốn chạy không?”

“Thôi nào, chúng ta vẫn thường dẫn vật bản thân vô lý như thế, nhưng tôi nghĩ sau cùng, chỉ có chính ta mới khiến ta hạnh phúc. Khoảnh khắc tôi thu mình nhỏ tí xíu và hoảng loạn bơi giữa dòng nước trong căn hầm ấy, tôi tưởng tôi đã kết thúc tại đây, cuộc đời tôi đã cận kề ngưỡng tử. Sau đó, khi nhận ra tiếng nói của anh, tôi biết tôi đã trở về, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu như một chương mới. Cuối cùng, con người cũng chết đi, nhưng ở thực tại, chúng ta cần phải sống, phải làm việc, phải yêu một ai đó, phải tiếp tục... đó là tất cả ý niệm về cuộc sống này tôi đã rút ra được ngay khi trở về với nó.”

Tim L nói lên, những nỗi đau anh đang gánh chịu như tiếp tục nhân lên gấp bội. Chưa thoát khỏi nỗi niềm đang giày vò anh từng ngày, anh lại phải nhận lấy sự thật quá phũ phàng khi gặp người bạn cũ - giờ đây là tên bội phản. Có phải, đây là niềm đau cuối cùng trước khi đến hành tinh Dương Vô Cùng? Đối với anh, Dương Vô Cùng là một báu vật tinh thần. Đôi lúc L băn khoăn rằng đó có phải là tôn giáo của anh? Bởi dù chưa xuất hiện nhưng nó đã mang đến cho anh niềm tin và hy vọng, hết như một thể lực vô hình chèo lái tâm trí.

“Này anh, hãy thử nhắm mắt lại đi.”

“Để làm gì đây?”

“Ước một điều thật viễn vông. Có ai đánh thuế ước mơ đâu kia chứ. Nhắm mắt lại và nghĩ đến một viễn cảnh thật huyền hoặc xem nào. Một... hai... ba...”

“Rồi, anh đang nghĩ gì thế?”

“Tôi đang diễn ở pub. Khán giả đến xem khá đông.”

“Trời! Viễn vông cơ mà. Khái niệm viễn vông của anh chỉ đến thế thôi à? Chơi lớn xem, nghĩ đến ngày anh biểu diễn trước hàng ngàn, hàng vạn khán giả ấy.”

Chần chừ một lúc, L làm theo lời R. Anh khép mắt, một cảnh tượng được bao bọc trong lớp hào quang lấp lánh hiện ra, dần rõ rệt. L vừa đàn vừa hát trên sân khấu lớn, rực rỡ ánh đèn, phía sau anh là cả dàn nhạc chuyên nghiệp, anh đang biểu diễn tại lễ hội âm nhạc mùa hè. Ở dưới, khán giả hò reo, gọi lớn tên anh và hát theo không bỏ sót một câu chữ nào. Anh ngân vang loạt ca khúc trong album mang tên anh mới phát hành, một album phá kỷ lục trên mọi bảng xếp hạng đương thời.

Mở mắt, L khẽ mỉm cười. Anh thuật lại cho R giấc mơ không có thật vừa rồi của mình.

“Thật à?” R cười tươi, rồi dò hỏi lại cho chắc.

“Điều đó liệu có thành hiện thực không nhỉ?” L hỏi người bạn đồng hành trên chiếc thuyền.

“Nó sẽ thành hiện thực nếu anh đứng dậy và chiến đấu, thay vì ngồi đây chiêm bao.”

L cười trừ đáp lại, “Còn cô, cô đã nghĩ đến điều gì?”

“Anh không biết được đâu.” R lắc đầu.

“Không nói thật à...”

“Sắp sáng rồi đấy.” R đánh trống lảng.

“Cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi sẽ chèo thuyền, chúng ta sẽ đến Colosseum kịp lúc mặt trời lên.”

“Còn lũ bịt mặt thì sao? Chúng có biết ta đang tìm đến cửa?”

“Không lo đâu, tôi có thể biến hình bất cứ lúc nào mà.” L trấn an.

Dù trong lòng bộn bề trăm nỗi lo, ngàn suy nghĩ, thêm cả những nỗi đau nối nhau day dứt, L vẫn cười thật hồn nhiên khi ngắm nhìn R ngủ say. Bàn tay L khẽ vén lọn tóc qua tai cho R, vụng về nhưng đáng yêu và rất đổi chân thật. Cử chỉ ấy, chỉ có ở người mang một trái tim đang rung động mà thôi.

Mặt trời ló rạng. Những tia nắng ban mai chiếu rọi khiến R khẽ tỉnh giấc. Cô bắt gặp trong ánh mắt hình ảnh L vừa mỉm cười vừa xuôi nhịp mái chèo khi mới thức dậy. Trong khung hình ấy, L hiện ra lãng du hơn bao giờ hết,

mái tóc anh búi cao sau đỉnh đầu. Trong giấc mơ tối qua của mình, R đã nghe thấy L đàn hát cho cô nghe, khúc hát du dương với tiếng ngân dài trầm bổng.

“Cô an tâm mà ngủ cạnh tôi vậy sao?”

“Anh thì có thể làm được gì hơn cơ chứ.” R cũng không kém cạnh về khoản mĩa mai.

“Cô khá hơn chưa?”

“Ồn.”

“Hãy đi thôi.”

Colosseum sừng sững hiện ra. Thành Roma không hổ danh là cái nôi của văn hóa cổ đại, các công trình kỳ vĩ vẫn đứng vững đến tận ngày hôm nay, như kho tàng ngọc quý giữa lòng thủ đô đang bắt nhịp với cuộc sống hiện đại. R và L lạc vào không gian rộng lớn choáng ngợp, xung quanh họ là minh chứng hùng hồn nhất cho sự vĩ đại của loài người, của quá khứ hào hùng chưa bao giờ lụi tàn. Một bên là khung hình bán nguyệt huyền thoại Colosseum, bên kia là những gì còn sót lại của quảng trường La Mã Forum Romanum, nơi đã từng là trung tâm hành chính, tôn giáo do đế chế La Mã gây dựng lên. Vẫn còn đó cột đá cao vút và đền đài của một thời huy hoàng.

Mặt trời lên cao, ánh nắng gắt chói chang chiếu thẳng vào họ, những Người Mơ. Dưới ánh nắng mai, gương mặt họ sáng hơn bao giờ hết, R và L hướng thẳng về phía đấu trường Colosseum, ánh mắt của cả hai luôn nhìn về phía trước, khuôn miệng đóng chặt, hơi ngẩng cao đầu, trong họ dấy lên sự kiên định và quyết tâm mãnh liệt, sẵn sàng đương đầu với mọi thử thách đang đón chờ.

“Nơi mặt trời ghé qua những ô cửa. Có biết bao ‘ô cửa’ ở đây, chọn sao cho đúng mới là vấn đề.”

“Đánh cược đi, trong cuộc đời, chúng ta luôn phải làm thế mà.” L gỡ rối trước bản khoăn của R.

Vừa bàn luận, họ vừa di chuyển quanh đấu trường. Mặt trời lấp ló ở phía sau, chiếu những tia sáng đứt quãng theo những ô cửa.

“Còn sự lựa chọn nào khác nữa không?”

L đáp lại R bằng cái lắc đầu nhẹ nhàng, kèm theo nụ cười nghịch ngợm đầy duyên dáng.

“L, ai kia? Chẳng phải là hắc sao?”

Chẳng nói chẳng rằng, L và R nhanh chân tiến đến hướng tay R chỉ.

“Tôi tưởng chúng ta đã là một đội cơ đấy?”

Giật mình bởi câu hỏi bất thành lình của của R, đứng ở đó, F suýt đánh rơi vật đang cầm trên tay. Đó là một vật thể dẹt hình tròn, lấp lánh ánh vàng, đặc biệt khi quyện vào những tia nắng mặt trời lần lượt từ trên cao chiếu xuống. F quay đầu hồng tháo chạy. Chẳng may thay, anh đã bị chặn ngay bởi L từ phía sau.

“Có vẻ như anh đã tìm ra manh mối của cánh cửa?” L tiếp cận gần hơn đến đối thủ của mình.

“Cũng chẳng dễ gì khi lên tận trên kia.” F đáp lại, tay vẫn giữ khư khư manh mối vừa tìm được ở một trong những “ô cửa” của đấu trường Colosseum. Anh vội vã bước thụt lùi, đồng thời ngoảnh sang phía R: “Trong thời điểm ấy, đó là cách tốt nhất, chắc chắn tôi sẽ quay lại với cô.”

“Chứ không phải tháo chạy mãi mãi và để tôi lại với lũ bịt mặt à? Ok, vậy hãy đưa nó cho tôi đi.” R nhếch mép cười.

F chần chừ. Trong một khoảnh khắc nào đó, anh đã định trao thứ quý giá mình vừa tìm được cho R, nhưng phút chốc, anh lại kéo nó về phía mình, mười ngón tay tì vào nó chặt hơn. Dù sao, họ vẫn là đối thủ của nhau trong cuộc đua này.

“Nhưng lên tận trên kia, ý anh là sao?” R thắc mắc.

F thở dài đánh thượt, đoạn, anh đành tiết lộ cho R chiến tích vừa lập được của mình.

“Tám mươi cổng vào hình vòm của bức tường bao quanh Colosseum được làm từ đá hoa vôi mà không cần một lớp vữa nào đều được đánh số thứ tự. Đó có thể xem là ‘ô cửa’ trong lời nhắn của Tiên Bối. Nhưng, có bốn cổng vòm không được đánh số, trong số đó, cổng vòm còn sót lại duy

nhất được khắc biểu tượng vòng tròn và một chấm ở trung tâm. Ký hiệu đó biểu trưng cho sự vẹn toàn, hoàn hảo nhất trong tổng thể vũ trụ. Ngoài ra, nó còn là đại diện của sự hài hòa âm - dương khi điểm chấm trong vòng tròn được xem là nguồn năng lượng tính nam trong dạ con vũ trụ. Và hơn cả, biểu tượng ấy chính là vị thần ban phát sự sống trong nền văn minh La Mã cổ đại: Mặt Trời.”

“Mặt Trời... Mặt Trời... đi qua... ô cửa.” R lắp bắp không nói được nên câu hoàn chỉnh.

“Khi xoay vòng tròn ấy, ẩn sau nó, tôi đã lấy được vật này.”

“Kìa!!!”

Chỉ đợi cho F bị đánh lạc hướng thành công bởi tiếng hét bất chợt của mình, L trực diện xông lên, cướp gọn vật thể từ tay F.

“Đĩa vàng Voyager.” L há hốc miệng khi cầm trên tay chiếc đĩa than được làm từ vàng và nikel. Ở khoảng cách gần hơn, cả ba Người Mơ nhận ra trên bề mặt đĩa có khắc nhiều ký hiệu.

“Là cái quỷ gì vậy?” R lên tiếng. Hai đường chân mày của cô xich lại sát nhau, gián tiếp tạo thành những nếp nhăn nổi đuôi trên trán.

“Thế đấy! Quân tử một chút đi chứ!” F buông thõng hai tay, ủ rũ khi bị vượt mất chiếc Đĩa vàng. Trong khi đó, L vẫn chưa hết ngạc nhiên, anh liên tiếp thăm thì những câu từ đứt quãng: “Không thể nào... không thể nào...”

“Ai đó làm ơn nói cho tôi biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra được không?” R cao giọng.

“Chiếc đĩa than này được gắn lên cả hai tàu không gian Voyager 1 và Voyager 2, chúng đã được phóng ra ngoài vũ trụ từ năm 1977. Đó là tín hiệu của loài người gửi đến các sự sống ngoài Trái Đất, với hy vọng nhỏ nhoi nào đó ‘họ’ sẽ biết về ‘chúng ta’. Có rất nhiều hình ảnh, âm thanh về cuộc sống được chép vào đây...”

“Và chúng đều rất ghê rợn, theo tôi là thế!” L tiếp lời F. “Hình xương người, bào thai, ảnh kẹt xe, con người ăn, uống, liếm... rồi loạt hình ảnh bề mặt Trái Đất. Tiếng mưa, tiếng trẻ em khóc, tiếng tình tình, tiếng lò rên, tiếng hát ru, đủ thứ tiếng trên đời... Tại sao người ta có thể nghĩ ra mấy thứ

ấy và đặt chúng cạnh nhau chứ? Điều đó đại diện cho nền văn minh này ư?”

“Nhưng nếu đúng vậy, Đĩa vàng đã phải ở xa tít mù tắp rồi chứ?” R khơi thêm một câu hỏi cho đoạn hội thoại vốn đã nhiều nghi vấn.

“Chính xác là mười tám tỷ ki lô mét.” Ngay cả bản thân L, anh vẫn chưa hết bàng hoàng khi cầm chiếc đĩa này trên tay.

“Có thể nó đã đến Dương Vô Cùng, và Tiền Bối đã gửi tín hiệu về cho chúng ta.”

“Nhìn mặt sau của nó đi.” F khoanh tay.

“Ký hiệu mới?”

Mây đen kéo đến che lấp Mặt Trời, cơn lốc xoáy từ xa dịch lại, cuốn tung gió, lá, bụi, khoảng không bỗng chốc trở nên mịt mù. Giây lát, bầu trời chuyển màu đen kịt. Dòng người chạy tán loạn, tạo nên một khung cảnh hỗn độn không kể xiết. Dần dà, cơn lốc trắng tạo nên vòng xoáy khổng lồ bao vây quanh L, R, F, cả ba Người Mơ bị nuốt trọn, chẳng còn đường nào thoát thân. Chiếc Đĩa vàng bay lên, ngay chính giữa đỉnh đầu của những Người Mơ, nó xoay tròn trong vận tốc cực đại. Cơn lốc mang ba Người Mơ cùng chiếc Đĩa vàng cuốn đi mất hút trong không gian và thời gian.

Họ bị ném xuống một không - thời gian khác. Kỳ lạ thay, ở đây không có lấy một bóng người. Lồm ngồm bò đứng lên, tất cả đều hoàn hồn nhận ra mình đang ở sân Cung điện hoàng gia Paris, giữa những cột trụ tròn đen - trắng cao thấp xen kẽ nhau. Chiếc Đĩa vàng bay chậm lại trên không trung, để lộ thông điệp tượng hình khắc bên mặt kia, mô phỏng một Giếng trời phát ra những tán xạ sau khuôn hình cầu trước khi vụt bay đi mất.

Tiền Bối...” L khe khẽ thốt lên hai tiếng từ cổ họng. Ánh mắt anh vẫn hướng về phía chiếc Đĩa vàng đã phóng vút đi. Vẫn còn đó sự bàng hoàng, ngỡ ngàng sau chuyến du hành tích tắc, chỉ mới vài giây trước thôi, anh đang ở Roma, vậy mà giờ đây đã có mặt tại Paris, trong một khung cảnh hoang vu bất thường. Hình ảnh đó, con đường đó, tòa nhà đó, nhưng không một bóng người qua lại. Sự sống liệu có còn tồn tại ở thành phố này? L tự hỏi.

L nhìn qua hai Người Mơ còn lại, F và R, đối thủ của mình trong cuộc đua này. Họ cũng như anh, đang hướng về xa xăm kia. R đưa tay trái lên trước trán để những tia nắng chói chang khỏi chiếu thẳng vào đôi mắt đang nheo lại. Trong khi đó, F vừa sợ sệt lại vừa dăm chiêu, có vẻ như, anh đã nắm trong tay một chiến lược mới để rút ngắn chặng đường đến với cánh cửa của hành tinh Dương Vô Cùng.

Điều quan trọng, cả ba Người Mơ đều đã nhanh chóng ghi như in vào bộ nhớ ký hiệu trên mặt còn lại của Đĩa vàng. Một hình tròn lớn với nhiều chấm tròn nhỏ chạy vòng bên trong, hình tròn lớn này nằm gọn trong một hình vuông lớn hơn và nối với hình thang cân tỏa ra ở nửa dưới.

Mỗi bàn tay L co lại thành một nửa hình cầu, và từ từ ghép chúng lại với nhau. Lúc này, hai ngón tay cái của anh chồng lên nhau, tám ngón còn lại cũng làm điều tương tự, tạo thành một khung hình cầu hoàn chỉnh. Nó hoàn toàn giống với ký hiệu tối giản trên Đĩa vàng, hình tròn chính là hình cầu bàn tay anh ghép lại, còn hai cánh tay anh đã giải mã cho hình thang cân ở đáy.

“Vậy còn hình vuông và những chấm nhỏ thì sao?” R nuốt nước bọt.

“Trong ngôn ngữ tượng hình của kiến trúc cổ đại, hình vuông đại diện cho Giếng trời.” F cất tiếng. “Thêm nữa, nếu để ý kỹ, các chấm tròn đã sáng lên dưới ánh nắng khi chiếc Đĩa vàng bay vút về phía xa. Rất có thể, đó là các tán xạ.”

Tán xạ hình quả cầu thường xuất hiện do ánh đèn flash chiếu qua các vật nhỏ khi đối diện với vật thể chính. Tuy nhiên, tán xạ lại được gặp rất nhiều ở gần các nghĩa trang. Người ta cho rằng, đó là sự hiện diện của các linh hồn. Nếu đúng thế, có phải loạt tán xạ nhiều màu mà Người Mơ thấy trên Đĩa vàng chính là các Tiên Bối? Phải chăng, Tiên Bối đang yêu cầu một cuộc hội ngộ với Người Mơ? Họ biết Tiên Bối đã đưa họ đến Paris, và đang dần giúp họ mở cánh cửa, rút ngắn con đường đến với thế giới trong mơ. Không loại trừ khả năng, đó là sự hợp thành của quỹ đạo từ những linh hồn xấu xa, hoặc cũng có thể đơn thuần là chuỗi thiên thể hình cầu trong vũ trụ. Những mối nghi ngại này chỉ có thể được giải đáp hết khi những Người Mơ bắt được tán xạ cầu và tìm ra bản chất thật của chúng, quan trọng hơn, mở được cánh cửa Dương Vô Cùng.

Những Người Mơ cần tìm đến Giếng trời phát ra các tán xạ cầu lấp lánh, ẩn sau hình cầu tạo bởi hai bàn tay họ lồng vào nhau. Nếu đúng với hình ảnh mà Tiên Bối đã gửi xuống, tại Paris, chỉ có ba địa điểm nằm trong tầm ngắm: Giếng trời ở bảo tàng Louvre, sảnh chính Galeries Lafayette và dưới chân tháp Eiffel, ở đây, những Người Mơ sẽ có cơ hội bắt gặp những tán xạ cầu đa sắc như thế. Đâu mới là điểm đến để họ có thể giải mã cánh cửa đây? Những Người Mơ phải có sự tính toán chính xác nhất để vượt lên đối thủ của mình. Chỉ một nước đi chệch hướng, họ sẽ bị bỏ xa, thậm chí mất đi cơ hội đến hành tinh Dương Vô Cùng.

Ba cặp mắt đổ dồn về phía nhau, những Người Mơ đứng lặng thinh, bất động. Lúc này, không - thời gian như đóng băng, tất cả mọi vật thể đều ngừng trôi trong khoảnh khắc giữa Cung điện hoàng gia hoang vắng. Chính xác, họ đang đứng ở giữa những cột trụ tròn đen - trắng đan xen, nối tiếp nhau của Les Deux Plateaux, công trình nghệ thuật gây nhiều tranh cãi

được dựng lên về sau tại Cung điện hoàng gia Paris. Bỗng chốc, cả ba hành động cùng lúc, phá vỡ bầu không khí tưởng chừng như ngưng đọng vô tận. Những Người Mơ chia làm hai phe, L quay đầu bước thẳng tới Galeries Lafayette, R và F cùng nhau rẽ chiều ngược lại.

Bước những bước tốc lực song song cùng F, R ngoái đầu lại nhìn về phía L. Cô bắt gặp L cũng đang làm điều tương tự, hai ánh mắt chạm nhau trong vài giây ngắn ngủi, rồi họ lại tiếp tục với con đường mình chọn lựa.

“Cô đi theo tôi đó à?” F sải bước bên R, anh rụt rè.

“Chính anh mới là người bám đuôi tôi đấy.”

Chẳng nói chẳng rằng, họ bước tiếp, ai nấy đều tin sự lựa chọn của mình là chính xác.

Bảo tàng Louvre, không phải ngày đóng cửa vào thứ Ba hằng tuần như thường lệ, nhưng, vắng lặng đến lạ kỳ. Từ cổng chính, F và R phải chạy một quãng đường dài mới đến được khu Giếng trời của bảo tàng, nơi ánh sáng chan hòa cả không gian với những bức điêu khắc tinh xảo bằng đá trắng muốt. Dọc đường, kiệt tác hội họa và điêu khắc của thời đại kỳ vĩ và phong phú đến thế cũng chẳng thể níu chân R và F, hai Người Mơ băng qua đại dương nghệ thuật với duy nhất một ý nghĩ: họ phải đến Giếng trời để tìm ra những tán xạ càng nhanh càng tốt.

Giữa sảnh Giếng trời, F, R ngược lên cao, phía trên họ chính là kim tự tháp bằng kính khổng lồ ngửa trên mặt đất, rót nguồn sáng dồi dào xuống không gian nhuộm màu nghệ thuật. Trống ngực đập thành thịch, họ từ từ đưa hai bàn tay chụm lại vào nhau tạo thành hình cầu như ký hiệu trên Đĩa vàng, rồi ướm lên không trung.

Nhưng không, khung cảnh sau hình cầu lúc bấy giờ chẳng hề phát sáng giống như hình ảnh khắc trên chiếc Đĩa vàng mà Tiền Bối gửi xuống. Chẳng điều gì xảy ra ngoài những tấm kính vô hồn của kim tự tháp.

“Hổng rồi.”

“Chẳng có lẽ, Tiền Bối đang chỉ đường sai?”

“Chúng ta mới là người sai.”

“Nhưng rõ ràng hình ảnh trên Đĩa vàng rất giống với đỉnh kim tự tháp ở đây.”

“Nhanh lên, trước khi L mở được cánh cửa trước chúng ta.”

R đắm chiêu suy nghĩ, cô đứng khoanh tay giữa khung cảnh trắng xóa, vây quanh bởi các bức tượng bất động. Cô phải tính toán thật đúng đắn để vượt qua các đối thủ, bởi chặng đua đường như đang ở giai đoạn nước rút rồi, chỉ một sai lầm nhỏ thôi, cô sẽ mất đi cơ hội quý giá. Trong đầu cô lóe lên suy nghĩ về điểm đến tiếp theo, gạt bỏ bảo tàng Louvre khỏi danh sách, chỉ còn Galeries Lafayette và tháp Eiffel khớp với “lời nhắn” trên Đĩa vàng để tìm được những tán xạ quả cầu. Không chần chừ thêm một giây nào nữa, R nhanh chóng bước đi. Ngay khi đó, có vẻ F cũng đã tìm ra lời giải cho riêng mình, anh tiếp tục di chuyển cùng hướng với R.

“Tôi từng nghĩ chúng ta hợp nhất về một đội cho đến khi tìm được cánh cửa. Sau đó, người thành công sẽ mở cửa bằng chìa khóa của mình. Anh có nhớ thỏa thuận đó tại nhà anh không?” R giấu nhem mọi nỗi niềm qua giọng nói vô cảm của cô.

“Cô vẫn chưa quên chuyện ở Roma ư? Thực sự, tôi đã quay lại tìm cô...”

R nhếch miệng cười nhạt. R nghĩ đúng ra cô cũng chẳng thể trách được F. Trong mỗi cuộc đua, bao giờ những chiến binh chẳng muốn vươn lên và giành ngôi vị cao nhất, nên lúc nào có thể diệt đối thủ của mình, người ta sẽ làm ngay. Phút trước mới bắt tay với nhau, nhưng phút sau có thể đã kề dao sát cổ. Việc ký sinh vào nhau để đôi bên cùng có lợi hoàn toàn dễ hiểu, dù sao để giành được chiến thắng, không phải lúc nào cũng bằng bằng chạy một mình. Đơn cử đối với L cũng vậy, sau cùng, ai cũng phải chiến đấu cho chính bản thân mình thôi. Sẽ không bao giờ trên đời có ai hiểu mình trọn vẹn, mình sẽ đi ra ngoài kia, sống cuộc đời một mình, của chỉ riêng mình thôi. Cơ hội để sống cuộc sống không nổi đau đang ở trong tầm tay, sao có thể buông được. Cô tặc lưỡi cho qua, tự nhủ cần củng cố thêm phần cảnh giác.

Trong khi đó, F nhanh chân rải những bước dài, anh chẳng nói điều gì bởi chính anh cũng đang chìm vào dòng suy nghĩ sâu thẳm. Đột nhiên anh

lại nghĩ đến hình ảnh R nơi căn phòng đọc sách trong studio của anh ở Barcelona. Anh nhớ cảm giác được bên nhau trong vòng tay trọn đêm, chìm vào cuộc hội thoại tưởng chừng như không dứt, rồi trao nhau ánh nhìn mê say, khoảnh khắc ấy mới nên thơ và lãng mạn biết nhường nào. Anh thêm cảm giác ấy, cảm giác đã vắng bóng trong cuộc sống của anh từ lâu lắm rồi. Cho nên, việc khẳng định anh đã quay lại cứu R là sự thật, lòng anh thực tình muốn thế. Lần đó, anh đã chậm chân hơn L. F biết, đôi lúc cách nói và thể hiện của anh vô hình trung đã khiến người khác có cái nhìn sai lệch về anh, anh không phải như vậy, không như cách người ngoài đánh giá.

Lúc này đây, khi đang đi bên cạnh R, tim anh đập nhanh hơn bao giờ hết. Chính cá tính ương ngạnh, lạnh lùng và có chút bất cần của R, đối lập với sự yếu đuối ẩn chứa sâu bên trong, bản chất mà anh cũng không thể nào chối bỏ đã khiến F cảm thấy R thật đặc biệt. Anh hiểu R là một cô gái giàu đam mê với đời. Đột nhiên, anh muốn quan tâm đến cô thật nhiều, che chở cho cô thật nhiều. Nhưng anh làm như thế có được không, nếu một trong hai người mở được cánh cửa trước và đến hành tinh Dương Vô Cùng, khi đó anh sẽ phải xử sự ra sao? Anh ghét mình vì luôn yếu đuối để khiến những lựa chọn càng thêm rối ren.

R di chuyển nhanh hơn, vượt lên F. Cô đưa tay chấm từng vạt mồ hôi trên trán, tránh nhìn thẳng vào F. Thấy thế, F cũng tăng tốc để đuổi kịp R. Anh đưa mình trở về với thực tại của cuộc hành trình. Trong cuộc đua này, chỉ chậm một giây thôi cũng có thể bị vượt mặt bởi kẻ khác. Lý trí của F độc thoại: “Không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

Họ dừng chân tại điểm đến tiếp theo: Galeries Lafayette. Sự lộng lẫy, xa hoa của siêu trung tâm thương mại giữa lòng Paris dễ khiến người ta ngộp thở. Bao trùm xung quanh Người Mơ là không gian rộng lớn của các ban công được chạm trổ tinh xảo với gam vàng hoàng tộc kiêu sa, nối nhau trên mỗi sảnh lớn để rồi kết lên và hội tụ tại mái vòm khổng lồ, cũng chính là Giếng trời mang đến nguồn sáng lớn nhất.

F cùng R tiến đến chính giữa sảnh, thẳng với đỉnh của mái vòm, nơi cụm kính màu cùng chuỗi khung sắt uốn lượn tỉ mỉ tỏa lên ánh sáng huyền diệu khắp gian phòng lớn. Sau thất bại đầu tiên tại Giếng trời ở bảo tàng Louvre, hai Người Mơ không khỏi lo lắng cho điểm đến này. Bàn tay họ từ từ chồng lên nhau, tạo thành hình cầu. Đứng đối diện R, F run rẩy, toàn bộ ngón chân anh ghì mạnh xuống sàn, đôi môi anh mím chặt, anh không thể giữ nổi khuôn hình của một quả cầu đúng nghĩa nữa. Ánh sáng từ trên cao xuyên qua lớp kính, chiếu thẳng xuống gương mặt của những Người Mơ. Bàn tay họ đưa cao quá đầu, trong thế song song với trần nhà mà ở đây là tuyệt tác mái vòm Galeries Lafayette.

R ngẩng nhìn phần mái vòm nằm gọn sau hình cầu tạo bởi hai bàn tay cô, không chớp mắt. Cô chờ đợi một điều kỳ diệu xảy ra.

Vậy mà, chờ mãi, đợi mãi, nhưng chẳng phép thuật nào xuất hiện, Giếng trời không phát ra những tán xạ, điều đó đồng nghĩa, lần này Người Mơ lại tiếp tục thất bại. Năm phút, mười phút, ba mươi phút... trôi qua, hình cầu vẫn giữ nguyên như cũ, ù lì như một kẻ lười biếng. Ở phía đối diện cô, F đã bỏ cuộc, anh buông thõng hai tay, cho chúng rơi tự do rồi trả về tư thế thẳng thướt, chán chường. Hai cánh tay anh như bị rút hết xương xẩu, cạn kiệt năng lượng và mọi cơ bắp, lúc này, chúng không còn chức năng nào khác ngoài việc lấp cho đủ các bộ phận trên cơ thể F.

Ánh nắng ngày một lụi tàn trên mái vòm, chiều tà tà buông xuống, khuất lấp và nuốt chửng miền sáng. Chẳng thể kiên nhẫn thêm một phút giây nào nữa, R thu tay về, cánh tay cô rũ rời như không thuộc về cơ thể. Dù có cố gắng đến nhường nào, R vẫn phải chấp nhận sự thật, Galeries Lafayette là một nước đi sai lầm. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà, vòng tay ôm lấy bờ vai. Bóng đêm thình lạng xâm chiếm và len lỏi trong từng ngõ ngách của không gian lẫn tâm trí.

“Thôi nào, chúng ta phải đi tiếp thôi.” F tiến đến gần bên, an ủi R.

R cũng chịu đứng dậy, dán ánh mắt thất vọng xuống sàn nhà, thất thểu bước đi. Trời dần tối hẳn. Bóng tối bám riết lấy những Người Mơ. Cả F và R đều biết rằng trước khi trời sáng, họ phải đến được tháp Eiffel, dù chưa

dám chắc một trăm phần trăm đó là Giếng trời họ cần tìm để bắt được tán xạ, nhưng đó cũng có thể là cơ hội còn lại duy nhất của họ trên chặng đua này. Họ bước đi trong màn đêm tĩnh mịch. Paris lấp lánh, hào hoa, kiêu hãnh đã trở thành Paris u tối. Đâu đó trên đường phố, chỉ thấp thoáng ánh điện vàng mờ. Sự tĩnh lặng đáng sợ! Không còn nữa những con phố dập dìu tình nhân say mê nhau trong ánh nhìn chan chứa. Không còn nữa những người trẻ hào hoa lướt trên chiếc xe đạp mảnh khảnh. Không còn nữa dãy nhà thẳng tắp cao đều nhau với ống khói, ban công phủ hoa và khung cửa xinh nhìn xuống vỉa hè rộng ngập tràn bóng râm. Paris đẹp trong mọi góc hình ướm lấy. Nhưng đó chỉ còn là chuyện quá khứ. Thành phố này vốn tình là thế mà giờ đây trống hoác không bóng người, đến chiếc lá cũng uể oải gieo mình xuống đất. Kinh hoàng hơn cả, dòng sông Seine hiện ra khô khốc, cạn kiệt không một giọt nước, thay vào đó là tầng tầng lớp lớp cá chết chồng lên nhau giữa lòng sông, chúng đẩy lên mùi tanh ớn lạnh, hãi hùng.

Về phần L, anh vừa đón nhận liên tiếp hai thất bại phũ phàng khi chạy từ Galeries Lafayette qua đến Louvre và gánh chịu cái kết tương tự như hai Người Mơ còn lại. Giờ đây, ba Người Mơ có cơ hội ngang nhau để bắt lấy những tán xạ cầu.

Trời lơ dềnh thả xuống cơn mưa phùn, những hạt mưa li ti bám dày trên các tán cây, xuyên qua không khí rồi rơi nhẹ xuống vai áo. F và R dừng lại bên một góc đường, nơi cột điện chiếu ánh sáng vàng vốn đã lơ nhờ nay lại càng mơ hồ thêm qua màn mưa. Một chiếc ô tô cổ điển màu mù tạt đỗ ngay bên đường. Đôi vai R run lên vì rét, cô tự ôm chặt lấy thân mình. Thế rồi, F vòng tay qua, kéo cô về phía anh, để cô được co ro trong tấm thân vững chãi. Đoạn, F cởi áo khoác ngoài rồi quấn chặt lấy tay trái, anh tiến lại gần chiếc ô tô, dồn sức lực vào cú đâm dứt điểm, phá tan cửa kính.

Họ ngồi lặng lẽ ở ghế sau xe. Luồng hơi ấm từ hai cơ thể tỏa ra, sưởi cho nhau trong cơn mưa đêm lạnh giá. F nhìn sang R, một lần nữa, đôi môi mỏng manh cùng sống mũi cao và đôi mắt tinh khôi của R lại khiến anh xốn xang. Đôi mắt anh chăm chú đưa ánh nhìn chậm chậm, dừng lại ở một

quãng rất lâu, rồi lại bừng sáng, rạng rỡ hẳn lên. Trái tim anh lỡ mất vài nhịp đập.

Anh cất tiếng: “Cô có nhớ lần chúng ta có cảm giác kếp để giải mã ra manh mối đầu tiên cho cánh cửa hay không?”

“Sao tôi có thể quên được... Nghe thấy màu sắc, nhìn thấy âm thanh...”

“Sự kết hợp năng lượng đó mang cho tôi cảm giác rất đặc biệt... một điều gì đó... rất gần gũi giữa tôi và cô.”

“Anh nghĩ sao nếu chúng ta làm lại?”

“Cô nghĩ nó sẽ có tác dụng ư?”

“Sao ta biết được, khi chưa cho nó một cơ hội.”

“Không thể nào... Manh mối đã có trong tay rồi, chỉ có điều, chúng ta đang đi sai đường thôi. Có kết hợp cũng khó mà xảy ra.”

“Có thể đấy. Điều mà chúng ta cần là một sự đồng điệu.”

“... từ tâm hồn? Tôi cảm nhận được điều đó, khi tôi nhìn vào cô.”

Trời về khuya, nhiệt độ càng giảm xuống. R liên tục xoa tay vào nhau rồi hà hơi cho ấm thêm, nỗ lực nhỏ nhoi ấy chẳng là gì so với cái giá lạnh chốn hoang vu này. F xích lại gần R, choàng một tay qua vai cô.

“Sự đồng điệu từ tâm hồn là khởi nguồn cho mọi rung động.” F thầm thì bên tai R.

“Có quá sớm để nói lên điều đó không?”

“Theo cô... tình yêu là gì?”

R hơi nhướn người về phía trước, mắt cô mở to hơn bởi câu hỏi của F. Dán ánh nhìn kiên định vào hư vô, cô đáp lời: “Là cảm xúc muốn được gắn bó suốt đời với một ai đó. Tôi nghĩ khá đơn giản. Nó như một loại nâng cấp của bản năng sự sống.”

“Đối với tôi, mỗi sự kiện trong cuộc sống đều cần một người đủ hòa hợp để sẻ chia, để cùng vui, cùng buồn, để quan tâm, săn sóc lẫn nhau. Lúc nào mình vui cùng niềm vui của người ta, buồn cùng nỗi buồn của họ, đó mới là tình yêu. Đơn giản như việc người đầu tiên chúng ta muốn chia sẻ một tin vui, người đầu tiên chúng ta nhắn tin khi say rượu. Nếu là yêu, ta luôn

cảm thấy hào hứng để đưa người đó, chỉ cho người đó đến những con đường, những địa điểm ta đã từng đi qua.”

“Kiểu vậy. Thật ra ý tôi là một bản năng cơ bản hơn, tất cả hành động anh kể trên đều được nâng cấp và phát triển từ nhu cầu cơ bản nhất của loài người. Tôi nghĩ tình yêu là thứ rất bản năng. Bởi con người có trí tuệ, nên mong muốn chọn bạn tình, cộng với trí thông minh của họ đã tạo ra tình yêu.”

“Khủng khiếp vậy ư, tôi cứ tưởng yêu lãng mạn hơn cơ.” F cười.

“Nói cách khác, tình yêu là hệ quả giữa bản năng và trí tuệ con người. Nhưng, công bằng mà nói, chừng ấy chắc không thể định nghĩa được, tôi chỉ biết là nó như thế. Loài người chưa có khái niệm thống nhất về tình yêu.”

“Mỗi người mỗi khái niệm...”

“Quá là phức tạp đấy!”

“Có gì mà phức tạp, cô cứ yêu đi, tự khắc cô sẽ có những cảm xúc và ham muốn chẳng cần tôi luyện. Mà cô đã yêu bao giờ chưa?”

R cười nửa miệng. “Chưa yêu thì làm sao tôi viết được cuốn tiểu thuyết điên đảo về tình yêu cơ chứ?” Đúng vậy, có yêu thương sâu đậm, có chan chứa những xúc cảm nơi con tim, thì R mới có thể thành công đến thế với tác phẩm đầu tay. Tình yêu của R, đủ để viết nên cả cuốn tiểu thuyết.

“Nếu có điều ước, cô sẽ ước người ta yêu mình nhiều như mình yêu họ, hay ước mình không yêu người ta nữa?”

“Tôi chọn về sau. Bởi tình yêu luôn là cái gì đến tự nhiên nhất, không thể bắt ép được. Phương án sau cũng như là một cách biết buông bỏ, thà như vậy sẽ đỡ đau hơn níu giữ.”

“Tiếc nhĩ...”

“Ở đời, chuyện tốt nhưng vẫn phải rất tiếc là điều hết sức bình thường.” R tiếp lời. “Tôi nghĩ, đôi lúc yêu đương như một căn bệnh, mà ai cũng mắc phải, rồi phạm những lỗi lầm.”

“Chẳng hạn như...”

“Sẵn sàng trao nhau tất cả nhưng không thể ở trong một mối quan hệ lâu dài - đó là bệnh chóng chán. Hoặc có thể bắt đầu mối quan hệ khác nhanh chóng, không hối tiếc hậu chia tay - bệnh yêu nhanh. Hoặc nữa, có thể yêu nhiều người cùng một lúc - đó là bệnh tim to, thứ bệnh ác nghiệt nhất.”

“Ha ha ha, cô rơi vào trường hợp nào?”

“Phải khám rồi mới biết.”

Ngoảnh sang nhìn F, R bị cuốn sâu vào góc mặt nghiêng với đường xương quai hàm đầy nam tính của anh. “Tôi chỉ muốn ở một mình thôi, chẳng yêu ai hết nữa.” Cô lặng lẽ, đối diện với lời tự sự vừa được sẻ chia.

“Tôi cũng từng như thế, muốn ở một mình, để có thể làm những điều tôi thích, để không bị quấy rầy bởi ai. Nhưng, sự tự do buộc phải đánh đổi với nỗi cô đơn. Độc thân sẽ thật tuyệt cho đến khi ta đến dự tất cả đám cưới, tiệc tùng một mình trong khi ai cũng có đôi, cho đến mùa lễ hội, cho đến khi ngã bệnh... Đến lúc đó, ta lại chạy thật nhanh vào một góc rồi vu vơ tìm một người mà trò chuyện qua tin nhắn để trấn an chính ta với suy nghĩ rằng À, mình cũng có ai đó ở trên đời, rồi đi ra, bắt đầu cười trở lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô đơn tẻ, nó rất, rất tẻ.”

Để đưa được những Người Mơ đến Paris từ Roma, các Tiền Bối đã lợi dụng những đợt sóng hấp dẫn khiến không - thời gian bị bẻ cong, từ đó Tiền Bối dịch chuyển các điểm trong vũ trụ về gần nhau và đưa những Người Mơ đến nơi mong muốn, cũng như việc đưa họ trở về một thời điểm trong quá khứ hay tới tương lai. Những đợt sóng hấp dẫn ấy đã mang R và F đến bên nhau. Họ đang ở trong miền không rõ rệt, tại thời điểm mông lung, không - thời gian bị bóp méo và vô định. Kỳ lạ thay, dao động từ hơn tỷ năm trước của hai hố đen mà đến nay vẫn có thể nghe được. Mối quan hệ nhân - quả trong vũ trụ là có thật, sự việc xảy ra ở quá khứ sẽ ảnh hưởng đến hiện tại và tương lai. Việc bóp méo không - thời gian từ sóng hấp dẫn đã tạo nên tương quan nhân - quả. Rất có thể, R và F đến với nhau là hệ quả của hành động từ kiếp trước. Điều đó liên hệ chặt chẽ tới sự xoay vòng của luân hồi, khi kiếp sau đón nhận những hệ lụy mà kiếp trước sinh ra.

R liếc mắt qua cửa kính ô tô, những giọt mưa đọng lại trên tấm kính mờ ảo. Cô đưa hai bàn tay lồng vào nhau và ngắm nhìn Paris qua khung hình cầu. R chẳng biết ngày mai sẽ ra sao, cô có tìm ra cánh cửa không? Hay lại dễ dàng bị hạ gục bởi chông gai không lường trước trên con đường này? Giả dụ, nếu cô là người thất bại trong hành trình Dương Vô Cùng, cuộc sống của cô rồi sẽ ra sao, cô có còn mặn mà ở lại với Trái Đất sau tất cả, hay sẽ có một lựa chọn khác? R chỉ muốn nắm bắt từng khung hình, từng khoảnh khắc cô đang chứng kiến, để ghi nhớ chúng mãi mãi, để chúng yên tâm lưu lại trong tâm trí, dù ngày mai có chuyện gì xảy ra.

F cũng không để đầu óc mình được nghỉ ngơi. Anh nghĩ đến Chúa - đấng gương mẫu vĩ đại cho các con chiên như anh hằng ngày noi theo. Chúa toàn năng đã tạo ra tất cả, Chúa yêu thương thế gian, yêu thương muôn loài và cứu rỗi nhân loại. Chúa là ánh sáng, là con đường để F noi theo. Chẳng điều gì có thể ngăn cản niềm tin của anh vào Chúa, chẳng tác động nhỏ nhoi nào khiến F lay chuyển niềm tin vào sự cứu độ, tình yêu, công lý và hòa bình mà Chúa đã ban phát.

Phút nghỉ ngơi yên bình hiếm hoi chấm dứt, đã đến lúc phải tiếp tục cuộc hành trình. Ngoài kia, trời mưa thêm dày hơn. Chẳng mấy chốc, những hạt mưa phùn biến thành cơn mưa rào xối xả khiến hai Người Mơ ướt nhẹp. Mặc cơn mưa, họ di chuyển từng bước chân cuối ngày đến điểm cuối cùng nhằm đón lấy các tán xạ cầu từ Giếng trời. Khi đến được chân tháp Eiffel, R và F ngồi thụp xuống, rã rời, cùng nhau chờ màn đêm cuốn đi, nhường chỗ cho ánh bình minh đang tới.

Hai bàn tay chậm chậm đưa lên không trung, những ngón tay thon dài quờ quạng trong không khí. Nếu ở hành tinh này, không khí có màu, có mùi, có vị, có hình dáng, thì nó đang được quyện trong một tổ hợp hỗn độn tạo nên bởi chuyển động đủng đỉnh của đôi bàn tay. Năng sớm mai tươi rói đến mức mắt người quan sát được những hạt bụi tí hon lơ lửng, vô định trôi. Mỗi bàn tay co lại thành hình vòng cung, từ từ lồng vào nhau, tạo nên dáng hình của một quả cầu. R đứng ở điểm chính giữa đỉnh tháp, nhìn ngược lên Eiffel từ dưới chân tháp. Những cột tháp đối xứng và đan nhau, cắt những khoảng trời, tạo thành khối hoa văn hình thoi khổng lồ bằng sắt đẹp mắt. Ở một góc khác, F vẫn còn say ngủ. Niềm mê mê khi được ở cùng R suốt đêm qua khiến anh chỉ muốn chìm vào giấc mơ mà chưa chịu tỉnh. Paris vẫn lặng lẽ không tiếng người, không tiếng xe cộ, chỉ lác đác âm thanh xào xạc của tán cây.

Một, hai, ba, bốn... bảy vòng sáng nhỏ dần dần xuất hiện từ trên cao, đúng hơn là từ đỉnh tháp Eiffel. Chúng mang bảy màu sắc khác nhau, nằm gọn trong khung hình cầu của đôi bàn tay R. Thế là, sự kiên nhẫn của cô đã được đền đáp xứng đáng.

“Được rồi... làm được rồi...” F ngạc nhiên đến bất động, anh dán mắt vào hình cầu từ phía sau tự lúc nào.

F tiến gần hơn đến R, đưa tay và nheo mắt ngắm nhìn đỉnh tháp qua hình cầu như R đang làm.

“Tuyệt vời! Giếng trời đã phát ra những tán xạ rồi.” F reo lên thích thú như một đứa trẻ. “Nơi tù đọng nhất lại mang đến những ánh sáng rực rỡ nhất.”

“Và điểm bắt đầu lại chính là điểm kết thúc.”

“Đó là lý do chúng ta chẳng nghĩ đến Eiffel ngay từ đầu.”

Một điều trùng hợp, bảy tán xạ có màu sắc y hệt bảy luân xa - nguồn năng lượng tâm sinh lý bên trong cơ thể con người: đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương, chàm, tím. Nếu tán xạ được xem như linh hồn, mỗi màu sắc của chúng đều mang một ý nghĩa riêng biệt. Đỏ là biểu tượng của năng lượng và sáng tạo; cam là động lực và hy vọng; vàng đại diện cho tập trung và cẩn trọng; xanh lá gợi nhắc sự truyền đạt và giao tiếp; xanh dương nói đến sự chở che; chàm là sắc màu của trầm ẩn lẫn yêu thương; cuối cùng, tím tượng trưng cho sự yên bình, vị tha. Còn bảy luân xa, những vòng tròn xếp thẳng dọc cột sống lên đến đỉnh đầu mỗi cơ thể con người, lại có chức năng điều hòa sinh khí và năng lượng trong chúng ta mà không phải ai cũng có thể nhìn thấy cũng như cảm nhận được. Một khi con người khai mở được luân xa, người ta sẽ giải phóng thân thể và tâm hồn đến trạng thái nhẹ bẫng, xa lánh mọi tà ác, hiểm nguy. Điểm từ gốc cột sống lên tới đỉnh đầu, bảy luân xa lần lượt hiển thị, mỗi luân xa đại diện cho một chức năng khác nhau: gốc (đỏ) - cân bằng sinh tồn; xương cụt (cam) - sinh dục và sáng tạo; rốn (vàng) - tự chủ; tim (xanh lá) - trầm ẩn; cổ họng (xanh da trời) - liên lạc và tự biểu lộ; con mắt thứ ba (chàm) - trực giác; đỉnh đầu (tím) - khai sáng. Tất cả hoàn toàn khớp với bảy màu tán xạ chiếu thẳng từ đỉnh tháp.

Mặt khác, luân xa - chakra, trong Phạn ngữ còn có nghĩa là bánh xe, khiến ta liên tưởng đến bánh xe của vòng quay luân hồi. Đó là vòng quay khởi nguồn cuộc đời về sau, giữ linh hồn cũ trong thể xác mới sau khi chết đi, vòng quay của sự đầu thai. Sinh ly tử biệt, thể xác của chúng ta có thể lụi tàn, nhưng tâm hồn là mãi mãi. Nhận ra được điều đó, R bỗng nhớ đến hình xăm bàn tay Chúa và Adam chụm về nhau sau tấm lưng L. Tại thời điểm ấy, Chúa đã “thổi hồn” cho tổ tiên của loài người theo Thiên Chúa

giáo, sau khi đã “nhào nặn” cơ thể. Một lần nữa, điều đó lại chứng minh cho sự vĩnh cửu của linh hồn.

Từ trên cao, bảy tán xạ bắt đầu quay lại thành vòng tròn. Nguồn sáng tỏa ra mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chuyển động của tán xạ càng lúc càng nhanh hơn, tất cả quay tít rồi hợp nhất thành một quả cầu bảy sắc màu. Quả cầu hiển hiện rõ ràng, có hình khối, trọng lượng, vật chất, không còn đơn thuần là ánh sáng như các tán xạ ban đầu nữa. Lúc này, quả cầu từ tốn xoay vòng trong chuyển động hình cầu. Tinh Cầu, tổ hợp quyền năng của các Tiên Bối đã xuất hiện.

R và F chăm chú nhìn lên Tinh Cầu, phép màu vừa diễn ra quả thật khó lường, đôi mắt họ mở to không chớp. Họ chuyển ánh mắt như cắt hướng thẳng vào nhau, không gian đóng băng trong tích tắc. Cùng một lúc, cả hai chạy hết sức bình sinh đến thang máy dẫn lên tầng hai tháp Eiffel nơi Tinh Cầu đang ngự trị.

Paris dần dần hiện ra qua tầm mắt của hai Người Mơ. Trong tâm trí, R bỗng xao xuyến thật nhiều khi chứng kiến thành phố quê hương của cô từ trên cao, có thể, cô sẽ mãi mãi rời xa mảnh đất ấy trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi nữa. Nhưng đó là lựa chọn của cô mà, nếu đến được Dương Vô Cùng, cô sẽ phải từ bỏ tất cả mọi thứ ở cuộc sống hiện tại.

Tấm áo của R đã quá bẩn thỉu và rách rưới rồi, nó đã đồng hành cùng cô một chặng đường gian nan từ căn hầm ngập nước của bọn Người Âm, qua con sông Tiber, rồi sang đến Paris, cả chìm trong cơn mưa đêm qua nữa. Bên cạnh cô, F chấp tay trước ngực, anh đang thỉnh cầu những phước lành tốt đẹp nhất từ Chúa.

Thế nhưng lần này, Chúa đã không theo ý anh. Quả cầu đâu mất tiêu rồi, rõ ràng nó đã rất sáng ở ngay điểm chính giữa từ tòa tháp mà. Lẽ nào... tất cả chỉ là ảo ảnh? Không thể, không thể, chính mắt những Người Mơ đã chứng kiến màn hợp nhất của bảy tán xạ thành Tinh Cầu, chân thật và sống động đến thế. Hơn nữa, Eiffel là sự lựa chọn độc nhất còn lại để bắt lấy tán xạ, làm sao có chuyện Tinh Cầu biến mất dễ dàng như vậy. F và R lúng lúng

cả tầng hai của tòa tháp. Dù có xối tung cả nơi này lên, nhất quyết họ cũng phải tìm cho ra Tinh Cầu, bởi đó là sự sống của họ.

“Tìm cái này phải không?”

R và F quay phắt lại, một tên bịt mặt xuất hiện ở phía trước, trên tay hảnh là Tinh Cầu lung linh sắc màu. Với một điệu bộ đủng đỉnh, hảnh đưa tay trái cụt ngón út lên, tháo bỏ lớp bịt mặt. Khi lớp vải đen được trút bỏ hết cũng là lúc R không còn đứng vững được nữa, hai đầu gối cô đập vào nhau liên hồi, đôi chân run lên bần bật. Đối diện R không ai khác chính là người hầu gái của cô. Người con gái chăm chỉ, người luôn giữ khoảng cách với cô trong căn phòng như hoàng cung tại Paris, đến mức tưởng như vô cảm lại là Người Âm. Thật bẽ bàng! Mọi kẻ xung quanh ta đều có thể trở thành bội phản, tại bất cứ thời điểm nào. Niềm tin với cuộc đời của cô không còn lung lay nữa, mà dường như bị đánh mất hoàn toàn.

“Sao vậy, người quen cả mà! Chị dễ quên tôi thế sao? À mà phải rồi, chị có nhớ được cái gì quá hai giây đâu. Một sản phẩm nào cá vàng. Bản tính thì khó mà thay đổi lắm.”

Ả hầu gái buông những lời lên bổng xuống trầm trong khi nhớn nhớn mân mê Tinh Cầu trên tay. Vẻ chua cay của ả hoàn toàn đối lập với sự ngoan ngoãn, vâng lời trước kia trong thân phận hầu gái.

“Này chị, tôi nghĩ, chị dừng cuộc chơi được rồi đấy. Chị sẽ thất bại thảm hại như sự nghiệp của chị mà thôi.” Ả tiếp tục.

“Mi dám...” R gằn giọng, cô trút bỏ hoàn toàn sự kiêu sa, đòi các trước đây để trở về bản năng mạnh mẽ nhất.

F vừa định lao lên, ả hầu gái đã thoăn thoắt nâng Tinh Cầu lên cao. “Ấy ấy, chớ nóng. Tan tành một phát, các người mãi mãi mắc kẹt ở xó xỉnh này đấy.” Nói rồi, ả thu Tinh Cầu về, tiếp tục xoay nó đầy mơn trớn và giễu cợt. Cái lũ Người Âm này, đúng là độc địa từ trong hơi thở. Giọng điệu của ả hầu gái tàn ác, nghiệt ngã và mỉa mai chẳng kém gì gã Thủ Lĩnh béo già của ả.

R đưa tay ra cản F. Rồi, cô ngồi xuống với tư thế kiết già, khép mắt lại, miệng rì rầm những lời đọc kinh không rõ. Ở phía trước, ả hầu gái bắt đầu

chao đảo.

“Dừng!!! Dừng ngay!” Ả ta hét lên dữ dội.

Ả càng hét, R càng rầm rì. Cô cuốn ả vào dòng thôi miên không dứt của mình, bó chặt ả trong miền hoang ảo. Ả hầu tiến sát tới ban công, đưa Tinh Cầu ra chơi vơi giữa đất trời hòng khiêu khích những Người Mơ. Ánh mắt ả sắc lẹm. Từ phía này, F bồn chồn không yên, anh băn khoăn có nên ra tay hay không, nhưng lúc này đây, anh phải hết sức cẩn trọng, chút manh động sẽ làm hỏng việc ngay.

Bỗng, ánh mắt ả hầu gái sáng rực lên, hai con ngươi hoàn toàn biến mất, đôi mắt tỏa ra một luồng sáng mãnh liệt rọi thẳng vào R. R vẫn ngồi thật tĩnh, không hề xoay chuyển. Còn F, anh lùi dần về sau, giữ thế phòng thủ. Ả hầu dần luội đi. Đầu óc ả đang quay cuồng, ả ta khó mà chịu đựng thêm được nữa. Ả giương Tinh Cầu lên thật cao, định ném thẳng xuống đất. May thay, từ phía sau, L xuất hiện! Anh kéo giật người ả lại. Quả cầu bay ngược vào hướng trong tòa tháp. F lao ra như tên bắn vừa kịp ôm trọn nó vào lòng. L tung một cú đấm nặng như đá tảng mà dứt khoát khiến ả hầu gái văng ra xa. Cũng không hề kém cạnh, ả bò dậy ngay sau vài giây vật vã. L tiến tới, tung những cú đòn liên tiếp vào người ả, nhưng cả chín trên mười cú đấm, ả đều đỡ lấy gọn gàng. Trong khi đó, R hỗ trợ anh bằng cách tiếp tục thôi miên tên Người Âm kia. Sau hồi giằng co quyết liệt, L khóa chặt tay ả hầu gái, tấn một mạch lên phía trước cho đến lúc ghì ả lên lan can. Ả hầu gái gồng mình chống cự, hai bên đẩy nhau nhích từng tí một ở rìa tử thần. L gần như đã kiệt sức, cánh tay anh rệu rã quá rồi, anh phải cố lên, không thể bỏ cuộc vào lúc này được. Và bằng tất cả sức lực còn sót lại của mình, L lấy đầu tấn một phát ra trò vào trán ả, kết liễu bằng cú hất tung khiến ả ngã nhào từ tầng hai tòa tháp xuống. Không ai dám nhìn xuống phía dưới ngoại trừ L. Anh biết, ả đã nhận một kết cục không thể bi thảm hơn dưới chân tháp Eiffel.

Lúc bấy giờ, Tinh Cầu thuộc về F. L hốt hoảng, câu chữ cứ thế mà đè lên nhau.

“R, hãy cùng tôi lấy lại Tinh Cầu! Hai chúng ta luôn luôn là một đội!”

“Ở đâu ra lý đó? Tôi và cô ấy đã thỏa thuận từ đầu rồi. R, hãy đi theo tôi, chúng ta sẽ cùng tìm cánh cửa.” F đối đầu.

“Hắn là kẻ chẳng tốt đẹp gì. Cô phải tin tôi!”

“R, Tinh Cầu đang ở trong tay tôi.”

“R... nghe tôi đi... Cô phải đi với người yêu thương cô nhất chứ.” L hét lên.

R sững sờ đứng giữa hai người đàn ông, hai đối thủ của mình. Cô phải quyết định thế nào đây? Dù chẳng thể tin ai hoàn toàn, nhất là sau khi đối đầu với người hầu gái trong bộ mặt thật, nhưng đối với cô, L là một người quan tâm hết mực, luôn sẵn sàng xả thân vì cô, còn F sau những lần đồng cam cộng khổ, cô cảm nhận được một sự kết nối vô hình giữa cả hai, vả lại, giờ đây, F đang nắm trong tay mấu chốt của cánh cửa. Đi một mình thì sao? Một mình luôn tốt nhất. Thêm vào đó, Dương Vô Cùng phải là thành quả do chính cô tạo nên. Có cách nào khác hay hơn không? R nuốt tiếng thở dài vào trong.

Bỗng chốc, F nhắm chặt mắt, vầng sáng tỏa ra từ Tinh Cầu tăng lên gấp bội, thân thể F tách làm đôi. Đồng thời, L hóa thân thành F. L và F đang bước vào cuộc đối đầu thực sự, quyết tâm tiêu diệt lẫn nhau. Khi hai Người Mơ cùng sử dụng quyền năng của mình, cảm giác kếp trời dậy. L và F đều cảm nhận được cơ thể họ đang trở nên nhẹ hơn, mỏng và mong manh như đường chỉ. Họ đang trôi vào thế giới bốn chiều, ba chiều không gian, một chiều thời gian. Hình ảnh hiện ra biến thể thành khung hình lập phương, mọi âm thanh vang lên méo mó. Cùng một lúc, Người Mơ nghe thấy màu sắc, nhìn được âm thanh. F chỉ cần nghĩ đến một vật thể hay tiếng động bất kỳ trong đầu, ngay lập tức nó nhảy vọt ra luôn trước mắt anh. L lại thấy tất cả mọi thứ đều ở trong trạng thái quá đà: R cao lớn như một con rối khổng lồ, bị móc dây chẳng chịt tứ chi và điều khiển từ trên không, F giữ nguyên phần trên thân thể nhưng lại mang đôi chân rậm lông của loài chó. Vậy mà, thay vì đáng sợ, mọi thứ vui nhộn đến lạ thường. Điệu nhạc chú hề vang lên, làn gió mát rười rượi lướt qua chân tơ kẽ tóc. F và L đều nhận thức được rằng trước mặt mình là đối thủ và bằng mọi cách phải hạ gục được kẻ

còn lại. L, trong hình hài của F xông lên định thần làm rối trí F để cướp gọn Tinh Cầu, nhưng không, F đã lách đi thật gọn lẹ, nhanh chóng chuyển quả cầu qua lại giữa hai phiên bản của anh.

Đứng ngoài cuộc chiến, R vẫn có thể nhận ra đâu là L, đâu là F, từ trong đôi mắt ti hí như bò sát của “F giả” mà L đã từng tiết lộ với cô. Đó là điểm khác biệt duy nhất khi L biến hình.

“Ta nghĩ người cần cái này hơn.”

“F bản sao” lên tiếng, trên tay cầm cây đàn guitar đen, vật thân thuộc nhất, cũng chính là chìa khóa của L. Còn “F nguyên gốc” vẫn tự mãn nâng niu quả cầu đa sắc trong tay.

“Mày không biết rằng, mỗi lúc Người Mơ kích hoạt quyền năng, anh ta còn có thể triệu hồi chìa khóa à? Chút sơ suất nhỏ có thể giết chết mày đấy. Giờ mày muốn tao đối xử với cái của nợ này thế nào?”

“Thằng tồii”, L gào lên và lao về phía F.

F ném văng cây đàn, đập trúng vào cột sắt của Eiffel, rồi bật lại rơi thẳng xuống đất. Tan tành. Rụng rời.

Không kịp rồi. L bám lấy thành lan can mà miệng há hốc. Anh chạy thục mạng xuống đường thang bộ, mang theo cả nỗi căm hờn hằn sâu trong đôi mắt.

“R, bước tiếp cùng tôi nào!” F chìa tay ra.

“...”

“Chìa khóa của L bị hủy nát rồi, có tìm ra cánh cửa cũng không mở được đâu, hãy đi theo tôi.”

R vẫn đứng đực ra, cô bất lực, chẳng biết phải xử sự như thế nào.

“Cô đang lo sợ tôi lật mặt phải không? L nói đúng đấy, cô phải đi với người yêu thương cô nhất. Tôi, chính tôi mới là người đó! Tôi sẽ tìm cách để cả hai chúng ta đến Dương Vô Cùng, dù cánh cửa chỉ mở cho một người duy nhất. Hãy cùng nhau vượt qua cửa ải ấy, chỉ một lần thôi và hạnh phúc mãi mãi.”

F vừa dứt lời, toán Người Âm đột ngột tỏa ra từ thang máy, chúng hùng hổ tiến lại phía Người Mơ.

“Nhanh lên nào! Cô còn chờ đợi gì nữa!!!”

Lũ Người Âm đã sắp cận kề rồi. R đành phải nắm lấy bàn tay F, chạy một mạch xuống những bậc thang thoát thân.

Đoàn tàu lướt nhẹ như bay xuyên qua xế chiều, bánh tàu trượt trên những đường ray nối tiếp tạo nên ma sát êm ru. Màu tím lịm và đỏ rực của ráng chiều hòa tan vào nhau tạo nên một không gian huyền ảo đến ngỡ ngàng, đất trời là thực mà tưởng rằng mơ. Mặt trời tròn vành vạnh, sẵn sàng khởi hành chuyển du ngoạn về khuất lấp sau ngọn núi. Đường dây điện xẻ đôi bầu trời, trở thành ranh giới bất đắc dĩ cho các đám mây trắng nhiều hình thù và mấy lùm cây tùng bồng nhẩy nhót qua lại theo từng chuyển động của con tàu.

Sự trống trải bao trùm lên khoang tàu chỉ có hai người.

R ngồi thu lu một góc, dựa mình vào chiếc ghế đôi. Cô ngước mắt về xa xăm, giam mình trong suy nghĩ chẳng mấy dễ chịu. F quả thật đáng sợ. Sau cuộc chiến giữa anh và L với hậu quả là chiếc chìa khóa tan nát, R nghĩ cô chắc hẳn cần tăng cường cảnh giác với F nhiều hơn! Thế gian này, hiểu được bản chất của một con người không hề đơn giản. Bài học về người hầu gái lại giúp cô thêm thấm thía sự thật phũ phàng này. Những tưởng đã nắm lòng người khác, nhưng sự chủ quan đó có thể khiến chính ta nhận trái đắng chỉ vài giây tức thì. Bây giờ, cô đi theo F mà lòng bất an vô tận, những nghi ngại liên tiếp bủa vây cô. R biết cô đang đợi chờ thời khắc tháo chạy. Cuộc đời mình thì mình phải tự cứu lấy thôi. Cô vẫn tự dặn lòng mình như thế. Tính toán là vậy, nhưng để biến âm mưu thành hành động và kết quả, thì còn cả một chặng đường chông gai.

F đi đi lại lại quanh cửa khoang. Anh chẳng yên tâm mà ngồi một chỗ. F nghiên cứu kỹ lưỡng những móng tay của mình như đang chuyện trò qua ánh mắt với chúng. Không biết ở hành tinh Dương Vô Cùng bây giờ là đêm hay ngày, có cùng múi giờ với Trái Đất không, hay thậm chí, sự phân định ngày đêm có tồn tại ở đó? Hành tinh ấy có lạnh không, nóng không, các mùa ra sao, thời tiết như thế nào? Nếu giờ đây ở Dương Vô Cùng, anh đang làm gì? Có cách nào để liên lạc về Trái Đất không, có thể không giao tiếp nhưng vẫn dõi theo cuộc sống cũ không? Tất nhiên rồi, làm gì có được, nhưng trong anh vẫn dấy lên một hy vọng mong manh. F cắt dòng suy tư bằng tiếng chép miệng.

Cuối cùng, anh lên tiếng, phá tan những khối vô hình đang đè nặng lên bầu không khí.

“Còn hai tiếng nữa chúng ta sẽ đến Barcelona.”

...

“Em có mệt lắm không? Tôi vừa tìm được nước mát từ trong kho đấy, em uống đi.”

...

“Tĩnh Cầu vẫn bất động này giờ.”

“Em im lặng mãi thế, nói gì đi chứ?”

...

Từ sau cuộc chiến ở tháp Eiffel, R kiệm lời hơn hẳn. Cô tiếp tục đắm chiêu, tập trung vào những đám mây đang đùa giỡn.

“Em có nhớ lần em nói khi một người đã không mang lại niềm vui cho mình thì mình nên rời xa họ không? Việc xem họ là năng lượng tiêu cực đó... tôi nghĩ tôi đã làm được. Từ bây giờ, tôi sẽ nghĩ về em thay vì nghĩ về nguồn năng lượng xấu ấy.”

“Thôi đủ rồi.” R lạnh nhạt.

“À mà, Phật đã dạy em điều đó phải không?”

R im lặng, chẳng buồn mở miệng trả lời.

“Còn đối với tôi, Chúa luôn tràn đầy yêu thương và vị tha. Chúa đã cho tôi thân thể này, cho tôi cái ăn, cái mặc. Chuyển đi này cũng là sự sắp đặt của Chúa. Tôi sẽ không bao giờ xoay chuyển niềm tin về Ngài.”

“Tôi luôn tin vào lòng trắc ẩn. Sớm muộn, cuộc sống sẽ đối xử công bằng và tốt đẹp với con người từ bi.” R đã chịu lên tiếng.

“Đã bao giờ em nghĩ Phật giáo và Thiên Chúa giáo có mối tương quan chưa?”

“Anh đã từng nghe đến thuyết mạt thế?”

“Thuyết mạt thế?”

“Số phận cuối cùng của một thực thể...”

R nhắc tấm thân lì lợm của mình khỏi chiếc ghế đôi. Cô tiếp lời, “Trong Thiên Chúa giáo, vào Ngày phán xét cuối cùng, chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Số phận của loài người được định đoạt, Chúa trao tặng vinh quang cho người tốt và trừng phạt kẻ xấu. Mọi thực thể sẽ kết thúc tại đó, Chúa phán quyết lịch sử và đưa nhân loại đến thế tận.” F chăm chú nhìn R, chưa hiểu ý cô là gì.

“Sự khác biệt chính là ở đây. Phật giáo có vòng quay luân hồi, con người chết đi sẽ chuyển kiếp và sống các cuộc đời tiếp theo. Sự sống tuần hoàn, sẽ không có điểm kết thúc.”

“Nhưng... cuộc đời kế tiếp ấy... nó cũng sẽ phân định giữa người xấu và người tốt, phải vậy không? Tôi không biết diễn tả lắm, nhưng ý tôi là... người xấu sẽ bị đày ải, và người tốt sẽ được hưởng ngọt ngào.”

“Đúng. Nên xét cho cùng, thế giới nào cũng có sự phân hóa rất rõ rệt giữa cái thiện và cái ác.”

“Chứng tỏ hai tôn giáo có sự liên kết rồi!”

“Có thể.” R đứng dậy, quay về phía F, “Nhiều nhà nghiên cứu Phật giáo và Thiên Chúa giáo còn chỉ thêm, cả Phật và Chúa đều trải qua quá trình khai sáng để đạt đến trạng thái cao nhất.”

“Đó là một ngưỡng đời huy hoàng.”

“Theo tôi thì cách anh tôn vinh Chúa cũng giống như tôi tìm niềm tin ở Phật. Đức tin mang lại cho chúng ta sức mạnh và động lực tinh thần, điều quan trọng hơn cả nằm ở đó.”

R và F lại trả lại cho không gian hồi lâu lặng yên.

“Khi chúng ta đến Dương Vô Cùng, tôi sẽ xây một nhà sách cho em, giống như tầng sách ở studio của tôi. Mà chả biết, ở đó người ta có đọc sách không nhỉ?” F bật cười.

R nhìn vào anh, cô gặp ngay ánh mắt xanh biếc mê hoặc.

“Sẽ không bao giờ có chuyện hai Người Mơ cùng lên được hành tinh đầu. Anh đừng huyễn hoặc nữa.”

F đi lại giữa khoang tàu. Anh ngẩng lên nói với trần nhà, “Hành trình đến Dương Vô Cùng cũng là hành trình đi tìm chính mình. Đó là câu trả lời cho câu hỏi: Chúng ta là ai? Chúng ta muốn gì? Một khi hai ta đã không còn lạc lối nữa, đam mê lại trỗi dậy, dồi dào hơn bao giờ hết. Chỉ cần thấu trọn điều đó, tôi nghĩ tôi và em sẽ thành công.”

“Đôi khi chính cuộc sống với bao nhiêu luật lệ ngấm hà khắc đã giết chết con người. Thật đáng tiếc cho những nhà tiên phong khát khao phá cách lại phải bước trên lối mòn, đánh mất con người thật của mình.”

“Thế giới tôi và em đang tồn tại toàn bóng tối thôi, hãy cùng nhau chu du đến nơi chỉ có sự hiện diện của ánh sáng.”

Không mời mà đến, nỗi nhớ về những tháng ngày Barcelona bỗng ứa đến trong F. Anh hồi tưởng về khoảng thời gian lướt qua danh bạ điện thoại nhưng chẳng biết gọi ai. Không người thân, không bạn bè, không yêu thương, có chăng chỉ là vài mối quan hệ đồng nghiệp xã giao. Anh thường xuyên trò chuyện với phiên bản khác của mình bằng hai thứ âm ngữ tách biệt. Ngay khoảnh khắc ấy, F băn khoăn không biết mình đã làm gì sai để nhận được kết cục bẽ bàng. F chỉ biết đổ lỗi cho thời điểm. Tuy nhiên, thời điểm ấy có khi lại trở nên quan trọng, là động lực cao cả để anh đưa ra những quyết định, dù tốt đẹp, dù xấu xa. Anh nghĩ về nhiều thời khắc xa hơn của cuộc đời. Từ bao giờ anh đã trở nên như vậy, có phải từ khi xa nàng - dĩ vãng của anh, hay từ khi sinh ra, anh vốn đã phải trôi lững chững

giữa cuộc đời xuôi ngược. Có hèn nhát không khi thay vì đối mặt với nó, anh lại tìm cách chối bỏ, trốn chạy. Thiết nghĩ, hành trình đến Dương Vô Cùng là một cuộc bỏ trốn còn gì. F muốn bảo vệ lòng tự trọng của mình, rũ bỏ hiện tại tràn đầy đau thương trước khi đánh mất mọi thứ để đến với thế giới mơ hồ, không tưởng, thêu dệt bởi ước mơ. Quanh đi quẩn lại, ai cũng cần đam mê và mơ ước mới sống được, còn không, sẽ chỉ lay lắt tồn tại qua ngày. Thời gian có đáng trách hay không? Để ta khỏi trách sự thờ ơ của loài người? Hay lại tự trách chính mình bởi thiếu đi khả năng tự giải quyết vấn đề. Anh sợ rằng tất cả sự bỏ mặc sẽ khiến anh không còn là mình nữa, anh không bao giờ nở được nụ cười trọn vẹn, tự nhiên không gượng gạo, và dù anh có cố thay đổi đến mức nào, anh cũng chẳng thể giữ mọi người gần anh. Anh không muốn trở về những ngày tháng cũ, anh muốn sống, sống sạch sẽ.

“Ở trong cô đơn suốt một thời gian dài, có lúc, tôi bỗng thấy nỗi u sầu tuyệt đẹp. Tôi yêu cảm giác được trôi giữa chúng, những nỗi buồn.” F vừa nói vừa cố hình dung khung cảnh sau ô cửa sổ trên tàu. Mặt trời đã khuất hẳn, đêm tối giăng khắp lối, chiếm lĩnh toàn bộ đất trời.

“Tôi đã bảo rồi, anh đúng là kẻ chiêm bao đầy tuyệt vọng mà.”

“Nói một cách khác, mơ về hạnh phúc không có thật.”

“Cuộc đời không dễ dàng, ai cũng tan vỡ, hãy tập sống với nó đi.” R nuốt nước bọt, cô muốn kéo câu từ của mình chậm lại. “Suốt những năm tháng mài miết thiền, tôi rút ra được bốn nguyên tắc sống: Đừng sống cay đắng. Đừng để ai khiến ta thất vọng. Nhìn vào mặt tích cực của vấn đề. Chỉ có ta mới làm ta hạnh phúc.” R cười khẩy, “Nói là thế, nhưng từ lời nói đến hành động còn một khoảng cách khá xa.”

“Vả lại, khuyên nhủ người khác thì luôn dễ hơn tự làm cho mình, đúng không?”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.”

CHOANG!!!

Cú đá khiến F văng vào cửa khoang tàu, khiến cửa kính vỡ nát. Từ đâu, L lù lù xông tới không báo trước với thanh kiếm dài trên tay và tràng hét

miên man. Ánh mắt căm hờn của L như muốn nuốt trọn kẻ thù. F cuống cuống bò dậy, hối hả chạy sang khoang tàu kế cận, theo sát phía sau là L cùng những nhát kiếm nhọn hoắt chém lia lịa vào không gian. Tinh Cầu trong túi F lăn ra giữa sàn nhưng R vừa kịp thời bắt lấy rồi đuổi theo bọn họ.

Vượt qua hai khoang kế tiếp, F đập vỡ cửa sổ, nhanh như cắt trèo lên nóc tàu. L cũng chẳng chậm chân leo lên, dù bị một miếng kính ghim vào tay, tay kia vẫn lăm lăm thanh kiếm. Nóc tàu lộng gió như muốn hất tung hai Người Mơ. L lao đến F, vung những nhát kiếm trực diện vào kẻ đã phá hủy chìa khóa của anh. F khéo léo né đòn bằng những chuyển động trước sau, lên xuống nhịp nhàng. Đoàn tàu vẫn lao đi vun vút.

Từ dưới khoang tàu, Tinh Cầu trên tay R bắt đầu phát sáng mạnh hơn. Ánh sáng lan tỏa ngày một rộng lớn và rực rỡ. L và F vẫn chiến đấu kịch liệt, cả hai ngang sức ngang tài nên vẫn chưa có dấu hiệu phần thắng thuộc về ai. Vầng hào quang vượt ra ngoài khoang tàu, lan tỏa khắp không gian, dần dần hai Người Mơ trên nóc tàu cũng chìm trong khoảng sáng vĩ đại. Những tia sáng quá mạnh khiến F lóa mắt, anh không thể phân định được phương hướng và đối thủ của mình, mà chỉ biết quờ quạng trong biển sáng.

Bụp.

F nấc lên một tiếng, giật nảy cả cơ thể. Cây kiếm xuyên thẳng vào bụng trái anh, máu phụt ra từ miệng rồi bắt đầu tuôn trào như suối nơi vết thương. F gục ngã, hai đầu gối quỳ xuống trên nóc tàu. Anh ôm lấy bụng, máu vẫn không ngừng chảy. Con người F mở to như sắp trào ra ngoài hốc mắt. F gục hẳn, đổ từ trên cao xuống, lăn sòng soài giữa cánh đồng mênh mông. Màn đêm nuốt chửng lấy F.

Nguồn sáng từ Tinh Cầu dần dịu xuống cho đến khi thu gọn về giới hạn hình cầu. Buông đôi tay đang ôm chặt lấy đầu, L nhìn quanh quất khoảng trời tối đen, trái ngược hoàn toàn với bề sáng ban nãy. Cây kiếm dính đầy máu F lăn lóc trên nóc tàu. Anh vội thu thanh kiếm, trở xuống khoang tàu, rồi nhanh chóng chạy đến bên R.

“Cô có sao không? Có sao không?” L ôm lấy hai cánh tay R mà lay liên tiếp.

R lắc đầu. Cô hoảng hốt trong khi vẫn giữ chặt Tinh Cầu trong tay.

“May quá, cô vẫn an toàn.”

“Anh đừng quan tâm đến tôi nhiều nữa! Chúng ta rồi sẽ phải giết chết nhau mất!”

“Đừng như thế mà. Cô biết là tôi chỉ muốn ở bên cạnh cô, ít nhất là trên những chặng còn lại của hành trình này.”

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Tôi biết, một tiểu thư đài các như cô sẽ chẳng bao giờ chấp nhận tôi. Tôi vừa nghèo kiết xác lại vừa xấu xí. Gã hát rong cao lồng ngồng không có gì trong tay như tôi không xứng đáng. Tôi không thể mơ đến chuyện có được cô, đó là điều hoang đường nhất. Nhưng cả tôi và cô đều chung mục đích sống. Điều đó quan trọng hơn tất cả mà!”

L dồn R vào những trần trở. Giữa F và L, ai mới là người R thực sự cảm mến? Thậm chí, cô có cho phép bản thân mình đổ gục trước bất kỳ ai trong số họ hay không? Một F yếu đuối và tinh tế, một L lẩn xả và lãng du. Những cuộc hội thoại với F cuốn cô vào mãi chẳng muốn dứt, ở anh, cô cảm nhận được tất cả sự đồng điệu về nền tảng sống, quan điểm sống. Nỗi cô đơn hiu quạnh của F khiến cô vô cùng thương cảm và sẻ chia. Nhưng ngược lại, giữa những sóng gió cuộc đời, có một người đến và quan tâm như L khiến cô thấy thật ấm áp. L đã cảm hóa cô bằng những nhịp đàn indie rất tình, hơn thế là sự xả thân vô điều kiện. Có lẽ, cô đã phải lòng cả hai Người Mơ rồi...

“Anh cũng có thể là một nốt nhạc bổng trong cuộc sống đầy những nốt trầm vô cùng tẻ nhạt của tôi.”

R tự nhủ, ngoài chung mục đích sống, vẻ tồi tồi của L sẽ cứu rỗi một cô gái gia giáo đủ đầy như cô. Và lẽ ra, L cũng phải biết điều đó.

Đoàn tàu chạy trên những đường ray đan chéo nhau, kéo theo ánh mắt Người Mơ. Đan xen giữa cánh đồng là vài ba tòa nhà cũ kỹ, chân cầu vượt

kín đặc hình vẽ graffiti, cả mấy chùm cây xanh xanh nhấp nhô. R và L thả hồn vào dòng suy nghĩ theo cảnh sắc rời rạc cùng màn đêm.

Ngón tay F khẽ cử động. Anh từ từ mở mắt. Cơn đau nhói lên từ ổ bụng khiến F cau mày, anh đưa tay bấu chặt vết thương. Anh bò dậy, tay ôm lấy bụng, lết đi giữa cánh đồng hoang vu. Màu tím than tạo nên một khung trời cao rộng đặc biệt, không tối hẳn, nhưng cũng chẳng rõ ràng.

Lết thêm được một lúc, F dừng lại giữa cánh đồng bao la, bát ngát. Anh khép mắt, đứng im và tập trung. F chuẩn bị dùng quyền năng phân thân. Cơ thể anh đóng băng. Đất trời ngưng đọng. Nhưng... sao không có chuyện gì xảy ra? Phần thân còn lại của F đâu rồi? Tại sao anh không thể tách làm đôi thế này?

F tập trung cao độ, cố thử lại lần nữa. Mồ hôi ướt đầm lưng áo anh, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau. Anh gồng hết sức nhưng thân thể vẫn là một. Đột nhiên, F thấy toàn thân mình nóng rực, cái nóng chạy râm ran như lũ vi khuẩn đang bò đi khắp người, tỏa dọc cơ thể từ cổ xuống ngực, lan đến bụng, rồi tới đùi. Anh quay cuồng muốn cầu xé và bứt phá tất cả. Con người anh bắt đầu nở to, tròn đen tràn ra gần hết như muốn nuốt chửng móng mắt. Màn đêm trở nên nhạt nhòa, khung cảnh mờ hẳn đi. Anh bước tiếp, không gian xoay chuyển, cảnh vật rời rạc, lờ mờ như một thước phim quay chậm. Một phiên bản F y hệt hiện ra, nhưng nó trong suốt chứ không phải như F bằng xương bằng thịt thường lệ. “F trong suốt” tách khỏi cơ thể anh, bay lên không trung và nhìn xuống chính “F da thịt”. Phiên bản phân thân bất thành bay lên cao hơn nữa, chui vào đường ống hẹp trên vòm trời, đón lấy nguồn ánh sáng tỏa ra từ miệng ống. Anh sắp đến ranh giới nào đó nhưng do dự muốn quay trở lại. Chúa hiện ra, dang hai tay đón lấy phần hồn của F. Hình hài của anh tan vào hư vô, rã rời thành nhiều mảnh như những cánh hoa bay trong gió. Anh đang chết ư?

Ước gì có R ở đây bên anh lúc này. Anh và R sẽ cùng nằm cạnh nhau, bỏ mặc cơn đau quặn lên từ bụng và hơi thở yếu ớt của anh. Ở một khoảng trời nào đó, dòng người ngược xuôi, kim đồng hồ vẫn quay tích tắc, nhưng anh chỉ cần nằm đây cùng R, đan tay vào nhau, nhắm mắt trao nhau nụ hôn thật

chặt. F chưa từng được sống trong cảm giác yêu thương nhiều đến thế kể từ khi nàng bỏ đi. Trong quãng thời gian dài, F mới lại có cảm giác yêu đương mơn trớn da thịt, chảy trong từng tế bào, cảm giác yêu lại từ đầu. Thật tội nghiệp cho trái tim dễ tổn thương bị bỏ trong cô đơn quá lâu. Trở lại hạnh phúc, chỉ cần một động thái quan tâm nhỏ thôi cũng có thể xao lòng, rồi lại không thể vững vàng, rồi lại thấy hạnh phúc ngập tràn trong hơi thở. Dễ vỡ đúng là đặc ân vừa đẹp dễ vừa đau đớn, đó là niềm kiêu hãnh của một tâm hồn mong manh. Anh đang mơ về hạnh phúc không có thật. Anh đang sợ quá, anh sợ sẽ lại mất R, suy nghĩ không bao giờ chạm được đến R nữa đè nặng lên anh. Lúc nào anh mới thôi hoài niệm đây, nỗi buồn của anh lúc nào mới thôi sâu thẳm? F nằm gục xuống giữa đồng không mông quạnh, tim anh đập những nhịp đập yếu ớt.

R bừng tỉnh, cuống cuồng tìm Tinh Cầu. Thật may mắn, nó vẫn yên vị trong túi. Cô thở phào nhẹ nhõm, quá mệt, R đã ngủ vùi lúc nào chẳng hay. Cô nghĩ đến F và tự hỏi anh đang đối mặt như thế nào ở ngoài kia. Cô chẳng biết tại sao F lại đưa cô lên chuyến tàu đến Barcelona này nữa. Đó đơn thuần chỉ là cuộc trốn chạy lũ Người Âm một cách ngẫu nhiên, hay tất cả đều nằm trong sự sắp đặt của F? Thâm tâm, cô có linh cảm đúng đắn về điểm đến này. Cánh cửa của hành tinh Dương Vô Cùng đang ở gần cô lắm rồi.

“Có tín hiệu gì từ Tinh Cầu chưa?” L bỗng lên tiếng làm R giật mình. Cô lắc đầu.

“Tay anh đang chảy máu kìa. Chân anh đỡ hơn rồi chứ?”

L ngồi xuống đối diện R, chăm chú quan sát Tinh Cầu, lúc này đang ở trong tay R. “Bây giờ thì hoàn toàn ổn rồi”, anh đáp.

“Anh định làm thế nào, khi không có chìa khóa nữa đây?”

“Cứ đi tìm cánh cửa cái đã, rồi sẽ có cách giải quyết cho mọi vấn đề. Biết đâu, Tinh Cầu lại là chìa khóa của tôi.”

L vừa dứt lời, Tinh Cầu lại một lần nữa bừng sáng. Vầng sáng cao, rộng và chói lòa hơn cả lần trước. Có lẽ, đây là khoảnh khắc Tinh Cầu rực rỡ nhất từ khi được Người Mơ phát hiện đến nay. L giương cả cánh tay che

mắt trước lớp sáng dữ dội. Trong khi đó, bàn tay R bám thật chặt, từng ngón tay cô ghì mạnh, nhấn xuống bề mặt cầu. Đột ngột, ánh sáng vụt tắt, Tinh Cầu trở về trạng thái thông thường với bảy màu sắc hòa quyện của tán xạ. Cặp mắt Người Mơ đổ dồn về Tinh Cầu, nơi một lời nhắn mới đã xuất hiện:

XFSFDJYK F NFQZD

F gục đầu, lặng im thả mình trong không gian yên ắng và linh thiêng, anh chấp tay cầu nguyện. Tại sao ta lại ở đây? Ai đã mang ta đến đây? Tại sao ta lại diện kiện Chúa? Những câu hỏi không có lời đáp cứ thế nối nhau vang lên trong đầu F.

Trần nhà như một khu rừng đa hình, đa sắc tỏa ra những tán lá răng cưa cao vút, được kết tinh bởi những ô kính màu sắc sỡ và loạt hình khối lạ kỳ, chồng chất như kính vạn hoa. Các tia sáng gọn ghẽ chiếu xuống bờ vai của con chiên ngoan đạo. Sagrada Família đang ôm trọn lấy F.

Hay là từ bỏ hành trình này? F đang nghĩ thế. Rồi anh sẽ trở về với Barcelona, cuốn nỗi buồn trôi đi trong vòng quay của cuộc sống thường nhật. Vẽ và kẻ, kẻ và vẽ, quay cuồng bận rộn, anh sẽ lại quên hết tất thảy thôi. Thế nhưng, cảm giác một mình trống trải đối mặt với căn phòng rộng lớn đến choáng ngợp, thêm vài thứ đồ đạc cho đủ ngày qua ngày của gã đàn ông độc thân khiến anh không sao chịu nổi. Hình bóng của nàng sẽ lại hiện lên trong tâm trí anh, tại không gian đó thì sao? Hay là thuyết phục R về sống với anh, hai người sẽ gây dựng một cuộc sống chung, hiền hòa, giản dị mà hạnh phúc. R có thể viết sách mỗi ngày, anh sẽ hăng say làm việc và kiếm thật nhiều tiền, thi thoảng lại dắt tay nhau đi đây đi đó. Như vậy, hai người bọn họ có thể nhường lại cơ hội duy nhất cho L, không còn ai phải đấu tranh, phải đổ máu nữa. L sẽ bước nhẹ nhàng lên hành tinh Dương Vô Cùng, đúng với mong muốn của anh, còn F và R sẽ về với chuỗi ngày Barcelona, cùng bắt đầu một kỷ nguyên mới.

Không, không thể được, điều đó có chẳng chỉ xảy ra trong mơ thôi, đời nào R chịu nghe lời anh. Với quyết tâm dữ dội như thế, làm sao cô ấy có thể bỏ cuộc và chịu đầu hàng một cách vô tội vạ kia chứ. Vả lại, tình yêu của anh đã thực sự đủ lớn để R lựa chọn bên anh trong suốt quãng đời còn lại hay chưa? Nghĩ đến đây thôi, F biết anh phải tiếp tục con đường này, tiếp tục chiến đấu, tiếp tục đi tìm cánh cửa cuối cùng và dùng chìa khóa của anh để mở nó. Thực tế, rồi anh sẽ chọn giải quyết cuộc đời anh như thế nào, chính bản thân anh cũng chưa hiểu được. Kẻ yếu đuối như anh liệu có xứng đáng là một chiến binh trong cuộc đua khốc liệt này? Đó có thể là lời biện minh cho anh. Nhưng, cũng như bao người trẻ khác, anh không muốn lạc lõng và sống phí hoài theo tháng ngày.

“Mi đã quyết định chưa?” Giọng nói lạ lẫm vang lên bên tai khiến F thu người lại.

Thì ra bên cạnh anh là một tên Người Âm. Như bao cư dân khác của hành tinh Âm Vô Cùng, hắn cũng bịt mắt và mất đi ngón út ở bàn tay trái.

“Hãy đi theo chúng ta, mi sẽ không bao giờ phải khổ đau nữa. Âm Vô Cùng là nơi mi có thể sống hạnh phúc đến trọn đời, như những gì mi mong muốn”, thêm một giọng trầm trầm khác xuất hiện từ sau gáy F.

F giật mình, bật dậy. Ánh mắt anh ngơ ngác.

“Tại sao ta lại ở đây, người đã làm gì ta?”

“Bình tĩnh! Cứ ngồi xuống đây đã. Chúng ta không làm hại mi đâu.” Tên Người Âm thứ nhất lên tiếng.

“Đừng quên ơn cứu mạng của người khác.” Hai tên bịt mắt khác tiến lại, chúng đều lăm le con dao và khẩu súng ngắn trên tay.

F trở mắt không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cho đến khi tên Người Âm kia hất hàm. F nhìn xuống và không thể tin vào mắt mình. Ổ bụng anh lạnh lặn, không một vết thương. Da thịt anh vẫn nguyên vẹn như chưa từng lãnh nhát kiếm nào xuyên thẳng vào, mà giờ đây, chỉ còn lớp máu khô đông lại. Lúc này, F mới hoảng hốt ý thức được mình từng bị L tấn công đau đớn đến thế nào, anh cứ ngỡ đã bỏ mạng giữa màn đêm và cánh đồng hiu hắt ấy. F ôm lấy bụng, tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Thỏa thuận đi. Chúng ta cứu mạng mi. Mi về với chúng ta.”

Bọn Người Âm khốn kiếp này lại chơi bài gì đây? Vết thương của anh có thực sự đã được chữa lành? Cũng không thể loại trừ khả năng F nằm trong một âm mưu kế tiếp nào đó của lũ bè cánh Âm Vô Cùng. F không thôi nghi ngờ về lời đề nghị của chúng, anh quyết tinh táo, không để mắc bẫy kẻ ác. F đứng khoanh tay, vênh mặt lên đây cương nghị và bản lĩnh.

“Cân nhắc đi, nếu về với bọn ta, người còn có thể phục hồi được quyền năng.”

“Quyền năng, quyền năng của tôi bị làm sao?”

“Cuộc sống đều có sự trả giá mà. Công bằng lắm. Đó là hình phạt của người khi tước đi và phá nát chìa khóa của anh bạn L đồng hành.”

Đúng rồi. Đúng là như vậy, thân thể F đã không thể tách rời được. Giữa cánh đồng bao la trải dài, không bóng người, anh đã bất lực nhìn phần hồn trong suốt của mình bay lên như sắp sửa từ biệt anh. F đã mất đi quyền năng phân thân của mình thật rồi. Nhân quả không đến sớm thì muộn.

“Tin đi, chúng ta đã chữa lành vết thương cho mi, thì chuyện khôi phục quyền năng đâu có khó!”

F nheo nheo đôi mắt, môi anh mím chặt. Phức hợp những cảm xúc riêng lẻ khác biệt cuộn trào trong F. Vừa căm hờn, vừa tức tối, vừa đau đớn, vừa bẽ bàng, vừa quyết tâm, lại vừa khao khát. Trong khi đó, đội quân Người Âm tỏa ra ngày một đông hơn trong Vương cung Thánh đường, chúng dường như đã thâm tóm trọn Sagrada Família.

Những bước sỏi khoát vào mực nước mấp mé cổ chân tạo nên tiếng bì bõm đều đặn. Đâu đó, âm thanh lách tách đứt quãng của mấy giọt nước nhỏ xuống dội ngược lại từ đầu bên kia của căn hầm. Mạng nhện giăng đầy góc ngách từ trần đến hai bên tường đá của lối đi dài hun hút. Những thanh sắt hoen gỉ tỏa ra tứ phía, bủa vây và đe dọa bất kỳ sinh vật nào băng qua. Mùi hôi thối, ẩm mốc thi nhau hành hạ lỗ mũi.

Một tổ hợp âm thanh léo xéo và hỗn độn quần lấy bóng hình F, vây quanh anh là đoàn tùy tùng những Người Âm. Đi thêm một quãng vừa nữa, tên cầm đầu toán quân đưa tay ngang tai ra hiệu dừng lại. Phía trước F và

đám Người Âm là gian lớn, sào huyệt chính của bọn cư dân Âm Vô Cùng. Những kẻ hủy diệt ước mơ và niềm vui chỉ thích sống dưới mặt đất, thế giới của chui rúc, bẩn thỉu, và bị chà đạp, y như mục đích và chí hướng sống của chúng vậy.

F đưa mắt đi khắp gian phòng lớn, nằm sâu dưới lòng đất. Một khung sắt ngoại cỡ cũ rích được dựng lên sau chiếc ghế tựa cũng được làm bằng sắt, lưng ghế được kết bởi vô số hình thù kỳ dị, những mẫu xương người vụn vỡ, bánh răng cửa, mặt quỷ, và nhiều hơn cả là xương sọ. Màu xanh dương ánh tím đầy chết chóc khi phản phất, khi đậm đà chiếu rọi khắp sào huyệt Âm Vô Cùng.

“Xin chào! Xin chào! Ta xin tự giới thiệu, ta là Thủ Lĩnh Người Âm. Chào mừng anh đến với Âm Vô Cùng.” Gã béo già bước ra, tỏ vẻ niềm nở như một chủ nhà thân thiện rồi đặt mình xuống chiếc ghế sắt góm ghiếc.

Cố gắng giữ thái độ bình tĩnh nhất, mặc dù trống ngực đang đập liên hồi, F hắng giọng, “Như đã thỏa thuận, tôi đến đây để khôi phục quyền năng.”

“Ha ha ha ha ha...” Gã béo ngay tắp lự tuôn ra tràng cười khiếm nhã. “Ái chà, từ từ đã. Trước khi chơi trò chơi ma thuật giữa chúng ta, ta muốn anh gặp người này.”

Gã béo già vừa mỉm cười đều giả vừa liếc mắt sắc lẹm sang lũ bites. Nhận được mệnh lệnh từ Thủ Lĩnh, ngay lập tức, chục tên Người Âm quay bước đi theo một nhịp độ chính xác, số còn lại vẫn canh chừng F trong tư thế nghiêm nghị.

R bị bọn Người Âm đẩy ra.

Toàn bộ tay chân cô bị thắt chặt vào ghế sắt, hai mắt bị bites kín bởi dải băng đen, ngay cả cổ cũng bị những sợi dây thừng siết lấy. Từ chân đến đầu R chỉ chút những vết xước, thậm chí, vài chỗ còn rỉ máu, chắc hẳn, cô đã phải hứng chịu những cú đòn hết sức nặng nề và ác nghiệt từ lũ bites. R gục xuống, cô hoàn toàn bất động, gương mặt cô tái nhợt không còn chút thần sắc. Kinh khủng hơn cả, cô đã bị cạo trọc đầu.

Tim F nhói lên. Ruột gan anh sục sôi như tất thủy lục phủ ngũ tạng trộn lẫn vào nhau thành hỗn hợp bát nháo, chỉ chờ trào ra qua đường cuống

họng bằng một tiếng nấc. Anh quá sốc khi phải chứng kiến R trong hình hài này. F trợn tròn mắt, cổ ngấn những hơi thở gấp gáp, dồn dập đang dội lên từng cơn. Anh mừng rỡ tưởng rõ ràng khung cảnh R đã bị tra tấn dã man đến thế nào và in hằn nó, sâu trong tâm trí. Cảm giác tức giận, tự trách mình lẫn xót xa dâng trào trong F. Anh cảm phần lỗi Người Âm khốn nạn đã gây ra đau đớn cho người anh yêu thương. Anh dằn vặt bản thân vì đã không bảo vệ được R, rằng anh đã gục ngã dưới nhát kiếm của L để R lãnh hậu quả đau đớn khi không có anh ở bên.

Hơn tất cả, anh thương xót vì R đã phải chịu đựng quá nhiều sự hành hạ tàn nhẫn. F quan sát R thật kỹ, ánh nhìn của anh ngưng đọng trong khung hình chỉ có R. Giây phút gặp lại R, F nhận ra R vẫn ở đây, vẫn là người mà anh yêu thương, vẫn là người khiến trái tim anh rung động và cảm mến.

Để yên cho giây phút đoàn tụ ngăn ngui diễn ra trong hòa bình, gã béo già bắt đầu lên tiếng, vẫn bằng cái giọng giễu cợt.

“Ta phải ghi nhận người hầu gái là một chiến binh xuất sắc của Âm Vô Cùng, cực kỳ xuất sắc. Nàng xứng đáng để tạc tượng vì đã hy sinh cho sự tồn tại của dân tộc này.”

Nói đến đây, đồng loạt lũ Người Âm cúi đầu xuống như một sự mặc niệm. Mặt khác, F vẫn câm nín, khuôn mặt anh đanh lại nhưng tâm trí vẫn chưa hiểu chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra.

Gã béo tiếp lời, “Ta đoán là mi cũng đã có mặt tại tháp Eiffel hôm nọ đúng không? Cô bạn, à không, người thương của mi, R, đã sơ suất khi sử dụng quyền năng của nàng ta, nhằm đánh gục người hầu gái. R quên rằng khi quyền năng được khởi động, chìa khóa cũng có thể được triệu hồi. Lợi dụng điều đó, chiến binh hầu gái của ta đã nhanh nhẹn thu phục chìa khóa của R, đó cũng chính là lý do đôi mắt hầu gái sáng rực lên toàn bộ, tập trung mọi nguồn sáng chiếu thẳng vào R, trước khi chủ nhân của chúng bỏ mạng dưới chân tháp Eiffel. Nghe quen nhỉ? Mi tưởng chỉ mỗi mi nhanh trí thôi ư? Nó cũng tương tự như cách mi phá hủy chìa khóa của L, chỉ khác rằng: chìa khóa của L đã chết mà mi vẫn sống; còn người hầu gái đã bỏ

mạng nhưng...” Gã béo già đưa ra tách trà sứ, “... chìa khóa của R vẫn nằm đây.”

“Nói đi. Nhanh!!! Điều kiện là gì?”

“Mi có thể lấy lại chiếc chìa khóa này lẫn người thương của mi, với một điều kiện: hãy giao lại Tinh Cầu cho ta, cho Âm Vô Cùng.”

“Tôi không có Tinh Cầu nào cả!”

“Ha ha ha. Ta dễ bị lừa thế sao. Người Mơ bọn mi, sao đứa nào cũng ngoan cố vậy? Ta đã dùng tách trà sứ này để dẫn dụ R về đây mà nó nhất quyết không chịu hé môi nửa lời. Lãnh hậu quả ra sao, thì mi cũng biết rõ phần nào rồi đấy. À mà, còn một tên cứng đầu nữa, chắc mi cũng muốn gặp.”

Gã béo già phẩy tay một cái. Thanh sắt va đập mạnh tạo nên một tiếng cạch lớn. Bị thả xuống từ trên cao là L. L cũng đang bị trói khắp người, vết thương đầy rẫy thân thể treo lủng lẳng giữa căn hầm.

“Tôi thật tình không biết Tinh Cầu ở đâu cả! Ông cũng biết điều đó, biết tôi đã vạ vật ở cánh đồng như thế nào!”

Gã béo già đứng dậy, cất chén trà vào túi áo thụng. Lão phúi tay làm lộ rõ ngón út cụt đi trên bàn tay trái.

“Nếu mi vẫn nhất quyết không khai thì: Đây này!” Gã tung một cú tát trời giáng vào R khiến cô hộc máu. Dải băng đen bịt mắt R tuột xuống. R thốc người về phía trước bưng tỉnh nhưng vẫn chưa ý thức được chính mình hay mọi thứ xung quanh. Cô thở yếu ớt, ánh mắt lơ đãng, vô thức.

F xông lên thì lập tức bị hai tên Người Âm giữ lại. Anh ra sức cự quật mà vô ích.

Lão béo tiếp tục tung những cú đòn mạnh hơn vào R. R lả đi, cô khó mà chống chọi thêm được nữa bởi chút cố sức gồng mình yếu ớt ở cô chẳng là gì so với đòn roi của tên Thủ Lĩnh già độc ác. Mỗi cú đòn được bật ra, gã béo già lại quay về nhìn F, gã chẳng nói một lời nhưng ánh mắt vô cùng dữ tợn và thách thức.

“Hãy cho ta thấy sự dâng hiến cao cả của mi!”

F gào lên man dại, tiếng anh điên cuồng xé tan căn hầm. Nước mắt anh ứa ra, chảy xuống gò má và đường xương quai hàm của F. Anh nhổ văng bãi nước bọt, rồi, lấy hết sức bình sinh, F tung cú đá hậu vào tên Người Âm, đồng thời, tương cùi chỏ thẳng vào bụng kẻ còn lại khiến chúng ngã nhào bất tỉnh. Nhanh chóng, F rút con dao từ tên bị mặt vừa bị hạ, chém liên tiếp vào đám kẻ thù đang xông tới. Một mình anh lao vào chúng như thiêu thân, mọi ý chí và sức mạnh của F dồn vào cánh tay với con dao, anh quyết phải diệt bằng được chúng. Lũ Người Âm liên tiếp ra đòn, bằng tất cả sự khéo léo của mình, F đỡ lại nhanh chóng, gọn gàng. Những nhát dao xuyên qua cổ, qua ngực, qua đùi bọn Người Âm khiến chúng gục ngã. F không ngớt tung thêm những cú đâm dứt khoát, vừa ra đòn, F vừa gào lên dữ tợn, anh dồn hết tất cả sự tử nhục, giận dữ vào những cú đâm, cư dân Âm Vô Cùng lần lượt đổ rạp dưới chân anh. Thế nhưng, lũ Người Âm vẫn kéo đến liên tiếp, liên tiếp, ngày một đông. F chỉ ước rằng lúc này, anh vẫn còn khả năng phân thân mà thôi.

Bỗng dừng, gian phòng lớn của sào huyệt rung chuyển. Mặt nước dưới chân sóng sánh dữ dội. Những tảng đá to bằng đầu văng ra, những thanh sắt hoen gỉ gãy làm đôi, vài mảng tường đã sập xuống. Dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, F vẫn lao vào quyết chiến với lũ bị mặt. Gã béo già ngơ ngác quan sát căn hầm của mình từ sau khung sắt ngoại cỡ, lão hoảng hốt khi chứng kiến sào huyệt Âm Vô Cùng lay chuyển.

Và rồi, F nhận ra R đang thôi miên, miệng cô rì rầm những câu từ không rõ. R đã tỉnh lại rồi. Cô đang rung chuyển mặt đất, nhưng ở đây là mặt đất phía trên căn hầm. Những tảng đá văng trúng đầu bọn bị mặt, chúng trào máu và tức khắc nằm xuống. Vượt qua rừng đá bay, F chạy đến bên R, anh mừng rỡ, vội vàng cởi trói cho cô.

“R, R, em ổn chứ?”

Đôi mắt R nhắm chặt, miệng cô vẫn lẩm bẩm. Khi đã được cởi trói, cô khoanh chân khoanh tay lại ngồi trong tư thế kiết già.

Đột ngột từ phía sau, gã béo già xuất hiện. Gã lăm le con dao trong tay, giương cao, hướng thẳng vào gáy F để sớm kết liễu anh tại đây.

Rầm!

Một viên đá lớn rơi thẳng đứng xuống đầu lão. Lão béo ngã xuống giữa sàn lênh láng nước. R mở mắt, cô đã cứu mạng F được rồi!

Máu tuôn xuống từ đỉnh đầu gã béo già, thế nhưng, gã vẫn cố ngo ngoáy hòng với lấy con dao. Không chần chừ, F tiến đến, nghiêng chân xuống khóa bàn tay gã lại rồi chặt phăng những ngón tay còn lại của gã, máu đen tuôn ra như suối. Gã béo già thét lên thất thanh.

Từng đường cơ trên gương mặt lão co rúm, gã béo hỗn hển, “Chúc... chúc mừng mi! Nhớ... nhớ... nhớ lấy... mỗi con người có một niềm vui riêng. Giống như nỗi buồn... ai cũng có nỗi niềm riêng mà người khác không thể thấu nếu không được chia sẻ, niềm vui cũng thế. Niềm vui của một người... thì người khác sẽ không cảm nhận được, nếu... không ở trong hoàn cảnh của họ. Góc nhìn... là chủ chốt. Vĩnh biệt... Âm Vô Cùng...”

Hết lời, gã béo già tắt thở. F lấy chén trà sứ từ túi lão già và nhanh lại gần bên R.

R đã khuỵu xuống tự lúc nào. Cô cạn kiệt sức lực, R đã dồn gần như toàn bộ năng lượng cho lần thôi miên này. Bấy giờ, tất cả những tia hồi quang quá khứ trỗi dậy trong cô. Một loạt hình ảnh ủa về trong tâm trí R: cô được sinh ra trong vòng tay nâng niu của cha mẹ; buổi ra mắt tác phẩm đầu tay Những người yêu, cô rạng rỡ tươi cười; khi cô gặp hai anh em tiểu thuyết gia trẻ tại hiệu sách Shakespeare and Company; lúc cô nhảy trong hộp đêm quỵện hòa ánh sáng xanh - hồng ở Paris; lần đầu cô ở trong căn hầm ngập nước của Người Âm; chiếc đĩa vàng bay vút lên không trung; cô tiêu diệt ả hầu gái trên Eiffel; tiếp đó là khu rừng với chim chóc, muông thú; dải ngân hà rực rỡ sắc màu; chảo địa ngục quay tròn với quỷ dữ đốt lên ngọn lửa đỏ đen, cô bị trùm đầu bằng một chiếc bao vải...

“R... R... dừng đi. Xin em dừng đi. Anh xin em đấy, R ời!!!”

F đỡ R trong vòng tay nhưng cô vẫn bất động. Những mảng đá từ trần căn hầm ẩm thấp bắt đầu đổ xuống nhiều hơn. Căn hầm sắp không còn trụ vững được nữa rồi.

“Em có nhớ khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời em là gì không?” F ngắm nhìn R say đắm, dịu dàng vuốt đôi môi mỏng manh của cô. F trao tách trà sứ trong tay R, anh nắm lấy bàn tay cô thật chặt.

Khi trái tim mình thuộc về R, F đã cố trở nên vui tươi hơn. Anh chỉ cần yêu thôi. Sự yếu mềm, hèn nhát và cô đơn trong tình yêu đều là vô nghĩa. Anh muốn thay đổi bản thân để khiến R hài lòng. Anh muốn hít căng tràn lồng ngực mùi vị của tình yêu. Anh muốn con tim mình rung lên những nhịp đập của mê say và yêu thương. Bởi vì, chỉ cần tình yêu thôi, tình yêu có sức mạnh lớn lao cảm hóa con người. Gã béo già và bọn Người Âm đã phạm phải sai lầm vô cùng dại dột: Làm tổn hại tình cảm của một trái tim giàu yêu thương, bởi đó chính là đòn bẩy mạnh mẽ nhất của cơn điên, nổi căm hờn và đòn trả thù dành cho những kẻ làm tổn thương người mình yêu. Đừng bao giờ gây ra nỗi đau cho một con người nhiều tình cảm, đó là điều dại dột, ngu ngốc nhất.

Mực nước dâng trào khiến R nấc lên tình dậy. F òa khóc và ôm chầm lấy cô.

“Đi thôi, cùng chạy khỏi nơi đây thôi!”

“Khoan... khoan đã...” R yếu ớt.

“Sao vậy em? Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

“Xin anh... xin anh... cứu L. Cho... cho... L đi theo.”

F đưa mắt quanh gian phòng chính của sào huyệt, L vẫn nằm ở đó, lặng im giữa đồng hồ cát.

“L mất... mất chìa khóa... rồi mà. Đi cùng... không sao đâu...”

Đá tiếp tục đổ xuống rầm rầm. Một bên tường của gian chính đã sập hẳn khiến mực nước càng lúc càng dâng lên cao. F nhìn R trân trân chẳng biết nói gì, những nếp nhăn kéo dài từ đường chân mày chạy lên đến hết trán anh.

“Em sẽ chỉ tiết lộ Tinh Cầu... khi anh cứu L thôi.”

F dìu R đứng lên rồi tiến đến gần L. Anh khoát nước thẳng vào mặt khiến L bật dậy. Căn hầm rung chuyển cực độ. Đá, bụi, nước chao đảo,

cuộn trào. Cả ba Người Mơ vừa kịp thoát thân trước khi sào huyết Âm Vô Cùng chỉ còn là đồng đồ nát tung bụi mù trắng xóa.

Giữa cánh đồng mênh mông, F dìu R lết đi. L thất thểu theo sau họ. R lúc này khá hơn, cô đã có chút thần sắc. Vẻ tiêu tụy ban nãy được thay bằng sắc mặt tập trung, thoáng chút đờm buồn. Cô đã biết mình không còn tóc nữa.

“Sau khi anh ngã xuống, mười lăm phút cuối cùng, mười lăm phút còn sót lại của chuyến tàu, mười lăm phút người ta có thể làm gì trong cuộc đời, hay trên một cuộc hành trình?” R bắt đầu thuật lại cho F về số phận của Tinh Cầu.

Vào thời điểm mười lăm phút cuối cùng ấy, L và R đã quyết định nhảy xuống tàu, mang theo Tinh Cầu. Họ chôn Tinh Cầu ở cánh đồng. Hình xăm bàn tay của Chúa và Adam sau lưng L đã phát sáng, như muốn nổi lên, bay ra khỏi da thịt anh trong lúc hai Người Mơ đào hố giấu quả cầu đa sắc được hợp thành từ bảy tán xạ ấy.

“Đây. Chính là đây.” L vội vàng khi phát hiện ra dấu mốc.

Cả ba người nhìn xuống. Thi thoảng, ánh đèn đêm lay lắt hắt bóng giữa cánh đồng, nhưng chẳng chiếu đến những Người Mơ. Họ an toàn trong màn đêm vô tận để bắt đầu công việc đào bới của mình. Mỗi giờ trôi qua, khí trời thêm nóng nực. Nhiệt độ lên cao ngang ngưỡng lò hầm khiến ba Người Mơ cảm tưởng như họ đang bị khuấy đảo mãnh liệt trên chiếc chảo lửa khổng lồ. Trước đây, đáng lẽ ra trời sẽ phải lạnh hơn khi đêm về khuya, dường như khí hậu tiếp tục trêu ngươi con người, rồi chẳng mấy chốc, sự sống trên Trái Đất cũng không còn tồn tại.

“F, cảm ơn anh đã cứu mạng tôi. Và giúp tôi tiêu diệt kẻ thù! Vậy là tôi đã hết nợ với lão béo già rồi.”

F chẳng đáp lại gì, anh đưa tay gạt vạt mồ hôi đầm đìa trên trán. Thâm tâm anh cho rằng, như vậy, anh với L đã “hòa vốn”. F mặc định L sẽ không phải bận tâm về cây đàn guitar bị phá hủy nữa.

L, R, F đào miệt mài, mồ hôi tuôn nhễ nhại dưới cái nóng nực khó lường. Trời cũng bắt đầu tang tảng sáng, Mặt trời sắp sửa ló rạng. Ai nấy

đều mệt nhoài nhưng không chịu bỏ cuộc và đánh mất niềm tin. L đã mất đi chìa khóa, F mất đi quyền năng, R mất đi hình hài cũ, nhưng cả ba Người Mơ đều nuôi hy vọng đẹp đẽ về thế giới không nỗi đau mà họ hằng khao khát.

“Dừng lại. Ở điểm này.”

“Chắc chứ?” F quay sang L.

“Chắc chắn. Tôi đã làm mốc ở đây mà, rõ ràng.”

“Tình Cầu đâu mất rồi?” R thốt lên sợ hãi.

“Đào thêm tí nữa đi.” F ra lệnh.

Những Người Mơ bối sâu hơn, mạnh hơn. Thế nhưng, đào mãi, đào mãi mà họ vẫn chẳng thấy bóng dáng của vật cần tìm kiếm ở đâu. Tình Cầu đã biến mất.

Vô lý! Không thể nào như thế được. Tinh Cầu đã được chôn ở đây, tôi không nhầm đâu.” Mồ hôi trên trán L tuôn như suối mà anh cũng mặc kệ, để chúng chảy đầm đìa xuống gương mặt vốn đã xương xẩu nay lại càng thêm hốc hác của anh.

“Có lẽ nào là bọn Người Âm... Làm sao bây giờ?” R cũng không kém phần lo lắng, cô liên hồi đưa tay vuốt mặt.

F đứng dậy, phúi hai bàn tay lấm lem đất. Anh quay lưng về phía R và L, hướng vào khung trời đang chuyển mình, chuẩn bị đón lấy những tia sáng đầu tiên của ngày mới. Chỉ còn vài khoảnh khắc ngắn ngủi nữa là màn đêm không thể chờ đợi để che chở thêm cho những Người Mơ, nếu họ không tìm ra Tinh Cầu, coi như họ đã thất bại.

F nghiêng mặt sang một bên vai, đưa mắt nhìn xuống và đối thoại với cỏ cây cùng mặt đất, “Đây có phải là cái bẫy dành cho tôi?”

Có lẽ từ ngày nhận ra tình yêu của mình dành cho R lớn như thế nào, F đã học cách trở thành con người kiên nhẫn và điềm tĩnh. Lẽ thường, anh sẽ một mực nóng nảy, cuống cuồng truy cho ra manh mối của uẩn khúc mà theo anh là dành cho mình như lần này mới thôi. Nhưng giờ đây, anh đã khác. F quay người lại, đôi mắt xanh biếc và sâu thẳm như đại dương của anh chiếu thẳng vào R, rồi từ từ đưa sang L đang đứng cạnh cô. Chút ngậm ngùi chảy trong từng mạch máu. Có phải R đã dành tình cảm cho L, mà không phải là anh? Tại sao R lại nhất quyết không chịu đi nếu không có L? Điều mà anh lo sợ phải chẳng đã xảy ra, lúc này, R và L mới thực sự về

cùng một đội mất rồi? Khi yêu, tất cả chúng ta đều trở thành những con quái vật xấu tính, ích kỷ và ghen tuông, có ai trên đời lại muốn san sẻ yêu thương của mình cho người khác đâu chứ. Đây có thể là hậu quả mà F phải đau đớn lãnh lấy sau những mảnh khoe bất minh trong cuộc chơi này.

R đan tay vào nhau, đặt về sau gáy, cô ngửa mặt lên trời, thở dài tràn trề thất vọng. R bồn chồn đi đi lại lại xung quanh khối đất vừa được xới tung lên.

“Chẳng còn thời gian mà lừa với lọc ở đây nữa đâu.” R giải đáp cho nỗi băn khoăn của F.

Từ phía mình, L liếc mắt trộm nhìn F.

“Đừng quên, chúng ta còn phải giải mã thông điệp trên quả cầu nữa đấy.” L lên tiếng.

“Lại gì nữa?” F cau mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Giải mã được thông điệp nhưng không có Tinh Cầu, có làm nên trò trống gì không?” R chen vào.

“Nói gì thì nói, vẫn phải giải nghĩa cho được dòng chữ chết tiệt đấy thôi.” L đáp lời R trong khi đưa tay lên bấm trán.

Lúc bấy giờ, F như kẻ ngoài lề thừa thãi không dám chen vào cuộc hội thoại giữa R và L.

Trong tâm trí Người Mơ, dòng chữ XFSFDJYK F NFQZD vẫn lớn vồn, nhớn nhơ một cách lạ lùng.

Giữa khoảnh khắc bối rối, vò đầu bứt tóc mà vẫn chưa biết phải giải quyết thế nào, một luồng sáng lấp lánh lững lờ trôi trong không trung, từ tốn bay đến trước ba Người Mơ, rồi nhẹ nhàng đáp xuống, xoay tròn và kết tinh thành hình hài trong suốt. Hình hài ấy cất tiếng, giọng nói trù mẩn và êm đềm tựa suối chảy, “Cánh cửa đang rộng mở phía trước rồi. Đây có phải là lúc để nghỉ ngơi, dừng chân hay buông bỏ?”

“Người là ai? Từ đâu đến?”

“Chúng tôi chưa bao giờ bỏ cuộc! Không bao giờ!”

Người đàn bà trong suốt di chuyển thướt tha trong tà áo xẻ dọc lưng chừng, nguồn sáng xung quanh với những chấm nhỏ li ti tỏa ra mạnh mẽ. Bà cười hiền từ, “Đam mê, cảm hứng, ước mơ và tài trí, tất cả các con đều có. Ấy vậy mà, thành công thì luôn cần sáng suốt, điều đó các con đã thấu trọn chưa?”

Dứt lời, khi những Người Mơ chưa kịp phản ứng, luồng sáng lung linh khác lại kéo đến, cuộn tròn trong tay người phụ nữ, từ từ kết thành hình hài quen thuộc.

“Tình Cầu!” F há hốc miệng.

Quả cầu sáng lên trên tay người phụ nữ có dáng hình trong suốt, bảy màu sắc đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh dương, chàm, tím hòa vào nhau, đó quả là một hợp thể sinh động và đẹp mắt. Cả L, R, F vui mừng khôn xiết khi gặp lại Tình Cầu.

“Bà... Bà là Tiên Bối ư?” L đầy ngạc nhiên, anh thốt lên không kiềm chế. Người phụ nữ trong suốt ấy khẽ gật đầu.

Vậy là, những Người Mơ đã được diện kiến một Tiên Bối, cư dân sinh sống lâu năm trên hành tinh Dương Vô Cùng mà họ hằng khao khát. Một thời, Tiên Bối đã từng là Người Mơ được chọn cho hành trình Dương Vô Cùng, đến cuối cuộc đua, Người Mơ ấy đã xuất sắc giành lấy chiến thắng để rời xa cuộc sống hiện tại, thuộc về hành tinh đó mãi mãi. Phần thưởng quý giá của cuộc hành trình đã biến họ thành Tiên Bối.

“Cuộc đua nào cũng khốc liệt. Trong bất cứ hành trình nào, gian nan, thử thách luôn chồng chất, để vượt qua tất cả những chông gai đó, tâm trí của Người Mơ cần phải tỉnh và sáng. Các con đang cần tìm vật quý giá này đúng không?” Tiên Bối đưa tay chỉ vào Tình Cầu huyền ảo. Bà tiếp lời, “Đó là tập hợp quyền năng của cư dân Dương Vô Cùng. Lucio, theo tiếng Ý, con là nguồn Ánh Sáng lớn lao, nguồn sáng được ban tặng từ lúc con chào đời đến mãi mãi về sau, hãy soi chiếu cho nhân loại vì những mục đích cao cả, đẹp đẽ. Renée, cái tên của con trong tiếng Pháp có ý nghĩa Tái Sinh, dù được sinh ra một hay nhiều lần nữa về sau, con cũng phải ghi nhớ mãi mãi trở thành một thực thể nhân văn cho người đời. Và Fernando, con

được ám chỉ cho Anh Dũng trong ngôn ngữ quê hương Tây Ban Nha, đừng bao giờ ngừng chiến đấu, chiến đấu cho loài người, mạnh mẽ như cái tên của con vậy. Lucio, Renée, Fernando, mỗi cái tên của các con đều có ý nghĩa thật đặc biệt, chúng đại diện cho sức mạnh, mang một sứ mệnh lớn lao, đúng hơn, các con được gán vác những nhiệm vụ vô cùng cao cả. Mỗi sứ mệnh đó đều là phẩm chất tốt đẹp của Người Mơ, cư dân tương lai của hành tinh Dương Vô Cùng. Một chiến thắng đẹp đẽ và vẻ vang là chiến thắng không chà đạp lên tương lai của kẻ đối đầu. L, R, F, ta trao cho các con chìa khóa và quả cầu này. Hãy giải mã và tìm đường đến Miền Vô Cực. Chúc các con may mắn!”

Nói rồi, Tiền Bối trở nên lung linh trong những chấm sáng nhỏ bé kỳ diệu, hình hài trong suốt của Tiền Bối dần tan đi. Trước khi biến mất hoàn toàn, luồng sáng quay chậm thật chậm để Tiền Bối kịp lên tiếng, “Hãy ghi nhớ, những gì chúng ta thấy, chúng ta nghe, chưa chắc đúng với những gì chúng ta nghe, chúng ta thấy.”

Tích tắc, Tiền Bối mất hút vào không gian và thời gian. Trên thảm cỏ xanh mướt của cánh đồng chỉ còn lại Tinh Cầu, đủ đầy bảy màu sắc chuyển động. Vừa lúc, mặt trời ló rạng, hừng sáng ở đằng đông. Mảng màu đen tối quấn lấy ba Người Mơ đã được thay thế bằng hàng loạt tia sáng tươi nguyên, rạng rỡ của bình minh, của ngày mới vừa bắt đầu. Đất trời bừng tỉnh sau một đêm dài.

Còn lại đây là sự ngỡ ngàng của những Người Mơ. Sứ mệnh và sức mạnh họ mang trong mình, chưa bao giờ những Người Mơ nghĩ lại lớn lao đến như thế. L, R, F; Lucio, Renée, Fernando; Ánh Sáng, Tái Sinh, Anh Dũng; nhiệm vụ bây giờ của họ là giải mã bằng được lời nhắn để lại trên Tinh Cầu và tìm đường đến Miền Vô Cực. Miền Vô Cực là gì, ở đâu? Đó vẫn còn là ẩn số phức tạp khi thông điệp chưa được hiểu thấu.

Tái Sinh chạy đến, nâng Tinh Cầu trong tay. Cô cẩn trọng quan sát Tinh Cầu, âu yếm nó như một đứa con xa cách lâu ngày được trở về bên mẹ. Cho đến khi biết chắc Tinh Cầu vẫn tròn trịa, vẫn vẹn nguyên, vẫn tỏa sáng uy nghiêm, Tái Sinh mới thở phào nhẹ nhõm, đúng là Tinh Cầu thật rồi.

“Tiền Bối đã nhắc đến chìa khóa để giải mật mã...”

“Vậy thì...” Tái Sinh đáp lại Anh Dũng, hai tay giữ chặt Tinh Cầu, ánh mắt cô vừa nghiêm nghị vừa thăm dò.

“Có khi nào đó là mật mã hoán vị Vigenère không? Nhắc lại cho tôi dòng ký tự nào.” Anh Dũng khoanh tay ngang bụng, làm điểm tựa cho cánh tay còn lại nâng cằm.

“XFSFDJYK F NFQZD. Mã hóa hoán vị Vigenère, tôi vẫn chưa hiểu?” Tái Sinh nhăn mày.

“Vigenère là một mã hoán vị phiên bản gia tăng bảng chữ cái dựa trên phương pháp mã hóa cơ bản Caesar - thuật thay thế, hoán vị thứ tự của các chữ trong bảng chữ cái. Một hình vuông Vigenère có hai mươi sáu hàng, hai mươi sáu cột, mỗi hàng là các chữ cái từ A đến Z được sắp xếp theo nguyên tắc hàng dưới lại dịch về bên trái một bước so với hàng trên. Từ bản thông điệp gốc, người ta sẽ dùng chìa khóa là một cụm viết lặp đi lặp lại với điều kiện số chữ cái trong bản chìa khóa bằng số chữ cái trong bản gốc, làm tiền đề tạo ra bản mã. Bản mã được tạo ra bằng cách đối chiếu cột xuất phát từ chữ cái trong bản gốc, qua dòng bắt đầu từ chữ cái tương ứng trong chìa khóa, khi đó, chữ cái trong bản mã là điểm gặp nhau giữa hai đường thẳng trên.” Anh Dũng giải thích.

“LRF... có phải nó là chìa khóa không? Nó đứng trước câu Tiền Bối nói ta trao cho các con chìa khóa, lại còn rất được nhấn mạnh!” Ánh Sáng reo lên, ra vẻ đắc chí với khám phá mới nhất của mình, lọn tóc dài của anh bay phần phật trong gió.

“Nhanh nhẩu đẩy anh bạn.” Anh Dũng gật đầu. “LRF có thể là ngụ ý của Tiền Bối.”

Tái Sinh gợi ý, “Thử ghép lại chìa khóa tương ứng dưới dòng mật mã và luận nó ra xem!”

“Anh chắc đây là mật mã Vigenère chứ?” Ánh Sáng thắc mắc lần cuối trước khi bước vào công đoạn giải mã quan trọng.

Anh Dũng tặc lưỡi: “Cứ đi đi rồi sẽ đến.”

XFSFDJYK F NFQZD

LRFLRFLR F LRFLR

“Như vậy, đối chiếu ngược trở về với bảng chữ Vigenère, ta có ở trên dòng L, chữ cái X ứng với cột M, F nghĩa là O qua trục R, S = N qua trục F...”

“Lần lượt xem chúng ta có gì nào.”

XFSFDJYK F NFQZD

LRFLRFLR F LRFLR

MONUMENT A COLOM

“Monument A Colom.”

“Có nghĩa là...”

“Trong tiếng Catalan, có nghĩa là tượng đài Columbus.” Anh Dũng lý giải dòng chữ thuộc về nơi anh sinh ra và lớn lên.

Bằng tinh thần đồng đội cao cả, những Người Mơ đã giải mã thành công thông điệp để lại trên Tinh Cầu với chìa khóa được trao từ Tiền Bối. Mừng rỡ, ngạc nhiên, hồi hộp, cảm xúc xen lẫn và trào dâng trong họ. Báu vật lớn cũng chỉ trở lìa khi thiếu đi sự tỏa sáng của hào hiệp, dẫn cho ích kỷ cứ như vị khách bản năng không mời mà đến. Ánh Sáng, Tái Sinh và Anh Dũng đã phát huy sức mạnh để sứ mệnh của họ tỏa sáng theo đúng nghĩa nhất. Dương Vô Cùng, chỉ còn cách những Người Mơ vài bước chân nữa thôi.

Ba Người Mơ cùng tiến đến, chạm tay lên Tinh Cầu. Tức khắc, đất trời dịch chuyển, mây đen vần vũ, cơn lốc lớn kéo đến cuộn trào mọi vật thể bay vào không trung. Trong gang tấc, sóng hấp dẫn bóp méo không - thời gian, đưa những Người Mơ đến Monument A Colom, cuối đại lộ La Rambla, Barcelona. Miền Vô Cực đang chờ đón họ.

Anh Sáng, Tái Sinh, Anh Dũng đứng trước điểm kết thúc của đại lộ La Rambla, ngự trước mắt họ là Monument A Colom - Đài tưởng niệm Columbus sừng sững hướng ra biển lớn. Cú xoay chuyển tài tình của sóng hấp dẫn đã bẻ cong không - thời gian, tích tắc đưa những Người Mơ du hành đến địa điểm vừa được khám phá từ lời nhả Tiễn Bối để lại trên Tinh Cầu. Cũng như khung cảnh ở Paris ngày không xa, Barcelona hoàn toàn không có bóng dáng của bất kỳ sinh vật nào, dường như, sự sống đã chấm dứt tại nơi đây. Như mỗi lần hòa mình trong bầu không khí quê hương, Anh Dũng lại hít căng lồng ngực vị mặn mòi của biển cả, quỳn trong từng làn gió mát rượi thổi vào từ khơi xa. Trong giây lát, anh khẽ nhắm mắt, ngẩng cao đầu để những cơn gió tấp vào mặt mình. Dù gần bó với biết bao tháng ngày cô đơn, quạnh quẽ, Barcelona vẫn mang đến cho anh một cảm giác bình yên tới lạ kỳ.

Khi đột ngột mở mắt ra, Anh Dũng bắt gặp ngay giữa trời xanh bức tượng đồng Christopher Columbus - nhà thám hiểm đã khám phá ra châu Mỹ. Ông đứng hiên ngang trên đỉnh thức cột Corinth cao chót vót, lối kiến trúc cột cơ bản của Hy Lạp và La Mã cổ đại. Tay phải của Columbus chỉ về phía đại dương xa thẳm, người ta cho rằng, ông đang hướng đến Tân Thế Giới. Anh Dũng rà mắt từ từ xuống phía dưới, đó là một nền trụ với quần thể điêu khắc đồ sộ nhưng hài hòa. Các vị thần chiến thắng rải cánh cùng nhiều nhân vật quan trọng trong cuộc đời Columbus đều được tái hiện chân thực qua từng đường, từng nét sắc sảo. Tám bức phù điêu vây quanh chân

tượng đài kể những câu chuyện cuộc đời ông rất sinh động, khéo léo. Bệ dưới cùng là hình tròn lớn với bốn cầu thang, mỗi cầu thang được canh gác bởi hai chú sư tử hùng dũng. Con người bao giờ cũng thật nhỏ bé trước những di tích của nhân loại! Chưa khi nào, Anh Dũng thôi trầm trồ bởi các công trình kiến trúc Barcelona.

Về phần Tái Sinh, cô vẫn nâng niu Tinh Cầu trong tay. Cô ôm trọn nó vào lòng mình, giữ nó chặt nhất có thể để chắc rằng bằng mọi giá, Tinh Cầu không vượt đi mất. Những Người Mơ không thể để lạc mất Tinh Cầu thêm một lần nữa. Tái Sinh, Anh Dũng và Ánh Sáng cùng tiến đến gần hơn tượng đài. Cả ba chăm chú đôi mắt theo từng đường nét được chạm khắc tỉ mỉ, nhằm tìm ra manh mối của Miền Vô Cực.

Bỗng, Ánh Sáng nhanh miệng, “Lại đây, mau mau, lại đây!” Anh vẫy lia lịa ra hiệu cho Anh Dũng và Tái Sinh.

Ánh Sáng nhìn chăm chăm vào con mắt trái của bức tượng sư tử gần anh nhất, nó đang sáng rực lên. Thật trùng hợp, kích cỡ của con mắt ấy vừa đúng với Tinh Cầu. Khi những Người Mơ vừa phát hiện ra điều đó, con mắt chuyển sang gam màu rực rỡ, bảy màu sắc bùng sáng, quyến lẩn, hết như Tinh Cầu. Những Người Mơ biết rằng thời khắc của họ đã đến.

Tái Sinh bước gần hơn đến bức tượng sư tử. Đôi chân cô run run, hòa cùng nhịp điệu rung rinh của hai cánh tay nâng đỡ Tinh Cầu. Sự hồi hộp dâng trào trong từng nhịp đập mỗi lúc một gấp gáp và mạnh hơn của con tim cô. Mỗi bước chân đưa Tái Sinh rút ngắn khoảng cách với con mắt sư tử, Tinh Cầu lại tỏa sáng hơn, nguồn sáng mãnh liệt nhất mà những Người Mơ từng được chứng kiến. Tái Sinh nhẹ nhàng đưa quả cầu lên cao, Anh Dũng và Ánh Sáng cũng đã ở sát bên cô, cả ba cùng chạm tay vào Tinh Cầu rồi áp sát vào con mắt sư tử đang phát ra thất sắc quyền lực. Ngay lập tức, Tinh Cầu sáp nhập vào con mắt, hai nguồn sáng chập lại thành một. Nói đúng hơn, con mắt sư tử đã nuốt trọn Tinh Cầu.

Vừa đúng lúc, nền trụ tượng đài Columbus xẻ ra làm đôi, một cầu thang trong suốt hiện ra, dẫn những Người Mơ vào lưng chừng hư không. Không gian đó chẳng nằm dưới mặt đất, cũng chẳng hiển hiện ở thế giới này, lại

càng không ở vút trên cao. Nơi đó cho ta định nghĩa và hình thù rõ rệt nhất của sự lừng chừng. Những Người Mơ sẵn sàng bước vào Miền Vô Cực.

Khi những Người Mơ tiến qua bậc thang cuối cùng, chiếc cầu thang trong suốt cũng tự động biến mất. Mở ra trước mắt những Người Mơ là một không gian siêu thực. Mặt đất êm ái và du dương dưới chân họ. Những Người Mơ xoay tròn trong khoảng không bát ngát, chiêm ngưỡng thế giới vô cùng lạ lẫm. Ở đây, đất trời xóa nhòa mọi giới hạn, vây quanh Ánh Sáng, Tái Sinh, Anh Dũng là một hang động vòm siêu đại. Lại thêm một sự trùng hợp nữa bởi kết cấu đó đã tạo nên Giếng Trời tròn trịa mà ngay trên đỉnh đầu là dải ngân hà lung linh, sắc sảo tuyệt vời. Ở đó, Trái Đất, Mặt Trăng, Mặt Trời và các vì sao hội tụ về gần nhau, như những người anh em sát cánh, thân thiết và nghĩa hiệp. Tất cả đều có thể dễ dàng quan sát bằng mắt thường. Màn sương với vô số hạt sáng nhỏ xíu lấp lánh phủ đầy Miền Vô Cực. Hồng và xanh dương là hai màu sắc chủ đạo nơi đây, chúng đan vào nhau mà nhất nhất không chịu thoát ra, tách rời. Vệt hồng, vệt xanh, từng luồng sáng xen kẽ để rồi nhân bản những đường vân trên bức tường hang động lên hàng ngàn lần. Những vệt ánh sáng trầm huyền ảo chồng chất lên nhau mông lung vô ngần. Tái Sinh đã bắt gặp luồng ánh sáng này ở đâu đó, nhưng cô vẫn chưa nhớ ra. À, đúng rồi, hộp đêm mà cô vô tình ghé chân lúc còn ở Paris, cô đã thả hồn mình nhẹ bẫng, đung đưa cơ thể theo điệu nhạc lá lướt dập dìu bên tai và những dải màu lập lờ thôi miên thị giác. Miền Vô Cực không có những con đường đá cổ xưa, mấy ban công rực rỡ hoa hồng hay đại dương dập dìu sóng vỗ, ấy vậy mà kỳ diệu thay, nó mang đến cho những Người Mơ cảm giác rất gần gũi, như thể họ đã được sinh ra từ đó.

Điều đáng chú ý nhất dưới vòm hang động là sự hiện diện của một bức tượng khổng lồ. Người đàn ông trong tư thế ngồi có khuôn mặt vuông vắn, cương nghị, tóc dài, râu dài. Bức tượng ấy khoác lên mình chiếc áo xẻ tà, đầu đội mũ hình thoi với nhiều hình chạm khắc, tay chống quyền trượng thẳng xuống đất. Dù bất động, bức tượng vẫn uy nghi, ngời ngời khí chất.

Đứng trước pho tượng khổng lồ, ba Người Mơ âm thầm tự đặt câu hỏi, đó là ai, có phải Tiên Bối?

Hồi lâu quan sát và thăm dò bức tượng kỹ lưỡng, những Người Mơ tản ra, tiếp tục lùng sục mạnh mẽ của cánh cửa khắp mọi ngõ ngách. Họ đưa tay lần theo từng đường vân trên bề mặt hang động, nhất quyết, họ phải tìm cho ra mấu chốt trong Miền Vô Cực để mở cánh cửa dẫn đến Dương Vô Cùng.

Những giờ đồng hồ đằng đằng trôi qua, rồi cũng đến một lúc, Anh Dũng, Ánh Sáng và Tái Sinh đều thấm mệt. Đôi vai họ nặng trĩu, những bước chân rã rời, cánh tay cũng rệu rã, còn đôi mắt chỉ muốn nhắm nghiền. Ánh Sáng ngồi bệt xuống, tựa lưng vào hang động, ngược lên mái vòm đẹp tựa cổ tích trên cao, nơi đó dải ngân hà đang đùa giỡn với các thực thể khác trong lòng vũ trụ. Anh Dũng nằm xuống đối diện bức tượng khổng lồ, co ro vòng tay ôm lấy thân mình, anh cảm nhận rõ ràng loạt chấm sáng của Miền Vô Cực đang lơ lửng triền miên. Ở một góc khác, Tái Sinh lặng lẽ, ánh mắt cô đờm buồn, thi thoảng, Tái Sinh đưa tay lên vuốt đầu, cô vẫn còn xót xa lắm vì hình hài trọc lóc thảm hại mà bọn Người Âm đã tàn nhẫn gây ra cho cô. Mỗi người một góc, ba Người Mơ chìm vào khoảng không hư vô của chính họ. Hư không dẫn họ vào vùng suy nghĩ, những suy nghĩ lê thê, bất tận.

Ánh Sáng trăn trở với những câu hỏi chưa có lời đáp anh tự đặt ra cho mình. Sau Dương Vô Cùng sẽ là gì? Một cuộc đời đẹp đẽ không nỗi đau về sau? Niềm tin của anh, vẫn mạnh mẽ lắm. Dù sao thì, anh phải tìm ra cánh cửa đã, rồi đi giải quyết cái vấn nạn mất chìa khóa của anh. Mặt khác, khám phá được cánh cửa cuối cùng rồi, thậm chí anh có màng đến chìa khóa nữa hay không? Nếu thất bại thì sao? Có lẽ cánh cửa anh cần mở là cánh cửa thoát ra Miền Vô Cực này. Khi đó, quay trở về Roma, liệu chốn phồn hoa đô thị còn chào đón anh, có khi nào thành phố ấy sẽ hoang vu không bóng người như Paris và Barcelona trong hành trình anh đã đi qua? Ánh Sáng biết rằng, nếu anh chết đi, anh sẽ biến cái chết của mình thành

một tác phẩm nghệ thuật. Tác phẩm ấy là kết tinh khoảnh khắc của anh, khoảnh khắc anh làm tình với siêu phàm để sinh ra nó.

Bấy giờ, mọi thứ đều vô định, anh chẳng biết sẽ gặp ai, làm gì, ở đâu, tương lai của anh sẽ êm đềm chảy như đợt sóng ủa về bờ, ôm ấp, nũng nịu bờ cát hay gào thét, vật vã ngoài khơi xa kia? Nó vô định như tuổi trẻ mang ước mơ chưa thành của anh vậy. Tuổi trẻ ấy, biết bao cuộc vui anh đã ghé qua, bao nhiêu hộp đêm anh đã tung hoành, bao nhiêu người anh gặp gỡ và cất tiếng ca bay bổng ngút ngàn. Anh sẽ rất ghét việc bị bỏ lại thành kẻ còn sót cuối cùng vì bị kìm hãm biến đam mê thành hiện thực. Ánh Sáng nhận thức được rằng, đó là chặng rất sớm của quy luật trưởng thành, và anh cũng ghét điều ấy. Anh phải tạo ra một cuộc đời mà bản thân không cần trốn tránh nó. Dòng chảy suy nghĩ đưa Ánh Sáng về vùng quê Eboli, nơi mẹ già đang ngày thêm yếu đi, chị gái quần quật một thân một mình vì chồng đi biên biệt, ngày ngày vẫn thay anh chăm sóc mẹ. Nghĩ đến mà không khỏi xót xa! Nhiều lúc chỉ biết phó mặc cuộc đời cho hai chữ mang tên số phận.

Anh nghĩ đến Tái Sinh, thật vô tình, anh đã phải lòng cô trong hành trình mà đáng lẽ anh bắt buộc sát phạt và diệt tiêu đối thủ. Dù biết người ta không và sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình, nhưng Ánh Sáng vẫn quyết tâm trở thành người yêu Tái Sinh nhiều nhất trong tất cả những người đã yêu cô từ trước đến nay. Anh sẽ là người yêu mà không ai có thể vượt qua được.

Thời khắc quyết định sắp đến rồi, Ánh Sáng sẽ chẳng thể buồn năm phút được, có lẽ, anh không thể sống ung dung, tự tại trong những phút giây cận kề vô tận thế này. Đó là thời khắc anh phải quyết tâm chiến đấu và chọn lựa, Dương Vô Cùng đang đón chờ anh phía trước, rất gần, rất gần rồi. Dù khó khăn, dù gian nan thử thách, hành tinh ấy là một mũi tên kéo anh lùi lại rồi bật ra thật xa, không phải là neo thuyền chôn chân anh mãi mãi.

Cũng trong giờ phút cận kề ấy, Anh Dững cho phép mình băng khuâng thật nhiều giữa đong đầy nỗi nhớ. Anh nhớ Tái Sinh nhiều lắm, bởi trong thâm tâm anh, có thể đây là thời điểm lưu giữ khoảnh khắc cuối cùng anh được ở bên cô. Ngày mai, nếu điều đó xảy ra, hoặc anh, hoặc Tái Sinh đến hành tinh Dương Vô Cùng, đồng nghĩa, họ sẽ chính thức không được ở bên

nhau nữa. Nỗi nhớ Tái Sinh dâng trào ngay cả khi Anh Dũng chưa rời xa cô. Anh mơ cô, nhớ quá nên ngủ tạm cũng nằm mơ. Rồi vô tình hay cố ý, anh lại nghe được giọng nói ấy, nụ cười ấy, điệu chuyện trò ấy. Nhớ cả cách cô hiểu anh đến tận từng tế bào li ti, anh cảm thấy yếu đuối hơn bao giờ hết vì trái tim lại rung lên những nhịp đập của yêu thương. Anh Dũng là thế, có thể đổ gục vì bất cứ ai quan tâm, hay tỏ ra họ quan tâm đến anh. Anh mãi mãi là một kẻ ngốc nghếch, vụng dại để trái tim bị tổn thương mà thôi.

Cơn mưa tí tách trên vòm hang động. Khi cơn mưa đến, điều tuyệt vời nhất là cùng người mình yêu chẳng làm gì cả. Họ sẽ đơn côi cùng nhau, giống như đã từng trên ghế sau chiếc ô tô màu mù tạt bên góc đường dày đặc mưa phùn, đêm Paris quạnh hiu. Anh Dũng nhớ về cái đêm lạnh giá mà anh và Tái Sinh đã cùng sưởi ấm cho nhau. Mưa xuống. Ướt đẫm bờ môi còn nụ hôn chưa dứt, ướt đẫm đôi bàn tay còn đan vào nhau thật chặt. Ướt đẫm cả tâm hồn. Hôm nay còn bên nhau, mà lòng canh cánh nỗi sợ rằng điều gì sẽ tới? Anh Dũng vẫn sợ một sáng thức dậy lại một nhòai, chỉ vì quờ quạng mãi mà chẳng còn vòng tay yêu thương bên mình nữa. Biết chạy đến ai đây khi người duy nhất có ý nghĩa sắp rời xa rồi? Những chặng cuối cùng của kim giây rồi đấy, liệu ngày mai Anh Dũng và Tái Sinh có còn bên nhau nữa không? Dù gì thì, Anh Dũng vẫn luôn khao khát vòng tay yêu thương, bởi ở trong vòng tay đó, mặc cho cả thế giới có náo loạn, có xô bồ đến đâu, anh vẫn cảm nhận được yên bình từ tâm khảm. Mấy ai ngờ rằng, chỉ một vòng tay mà có sức mạnh kỳ diệu đến thế.

Anh Dũng quàng hai cánh tay quanh mình chặt hơn. Anh muốn được yêu, khao khát được yêu, anh nức lòng muốn được yêu đến chết đi sống lại, cảm giác ấy cửa vào tâm can lẫn da thịt anh. Cơ thể anh như đang tan ra. Anh sợ rồi sẽ không còn ai thương mình nữa, anh sẽ hoàn toàn bị bỏ mặc ở chốn nhân gian. Dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng đến khi phải đối đầu với sự thật ấy, Anh Dũng không chắc mình có thể trụ vững được hay không. Những suy nghĩ như bọn ký sinh trùng bám riết dai dẳng và bào mòn trí não anh.

Đôi lúc, Tái Sinh là động lực để Anh Dũng bước tiếp trên con đường chông gai này. Anh Dũng chỉ cần có Tái Sinh thôi, người anh yêu mà mỗi khi được ở cạnh bên, mọi đau đớn chẳng mấy may hề hấn gì đối với anh nữa, anh không màng tới chúng và thế gian đầy rẫy tuyệt vọng này. Anh Dũng đã khác rồi mà, đã điềm tĩnh, không còn nóng vội như anh của ngày xưa. Tình yêu lạ kỳ đến thế đấy, ma lực mãnh liệt của tình yêu có thể khiến người ta thay đổi và làm những điều trước đây chưa từng, thậm chí ghét bỏ.

Giờ đây, nếu mất Tái Sinh, anh sợ sẽ mất đi tất cả. Anh sẽ quay về và đối mặt với chính mình trong cuộc sống quạnh quẽ tại Barcelona như thế nào đây? Đó quả là hình phạt khủng khiếp. Anh sẽ tự giết mình trong nỗi hiu quạnh mất. Giả định cho một cuộc sống hậu hành trình này được đặt ra, anh là kẻ thất bại, có thể lúc đấy, anh cũng không còn được gần Tái Sinh nữa, Anh Dũng sẽ phải sống tiếp ra sao? Anh nghĩ, hay là cứ ăn bận chải chuốt thật bảnh bao, đừng ru rú trong studio xó xỉnh của riêng anh nữa mà hãy bước ra ngoài kia, đi nhảy đi nào, bảo ngài DJ chơi ca khúc yêu thích của anh, rồi tình tứ đưa mắt đến ai đó mà mơn trớn nhau dưới ánh điện lập lòe. Cứ thế, ắt là vui thôi. Nhưng, chưa bao giờ sống như vậy, anh có làm được không? Hơn cả, như thế thì đau lắm, bởi anh đâu còn được ở bên người mà anh yêu thương nữa.

Còn Tái Sinh thì sao? Thực ra, cô đang yên tâm thiền định. Trái ngược với mọi rối bời trên suốt chặng đường đi, cô đang rơi vào trạng thái tịch tĩnh nhất. Tái Sinh ngẫm rằng, suy cho cùng, mảnh ghép thiếu nào cũng có nhau trong cuộc đời mà thôi, cái gì đến, tự khắc sẽ đến. Lời của Gã béo già trước lúc từ giã cõi đời văng vẳng bên Tái Sinh. Cái kẻ Người Âm độc ác ấy vậy mà lại vạch ra nhiều điều chẳng sai. Đúng là mỗi người có một niềm vui riêng mà người khác không thể nào cảm nhận được. Tại sao trên cõi đời, ta không lấy hoàn cảnh ngặt nghèo làm đòn bẩy may mắn? Tại sao không đón nhận cuộc sống bằng tất cả lạc quan, trân quý niềm đau để biến tiêu cực thành tích cực, từ đó hạnh phúc và hài lòng với hiện tại? Đừng bao giờ đổ thêm trái ngang vào cái khó mà dồn nó đi xuống, tồi tệ lại tồi tệ

thêm, thay vì đó, thêm những gia vị ngọt ngào để nâng nó tiến lên. Hãy luôn kiêu hãnh với niềm hân hoan của riêng mình.

Những giờ đồng hồ đằng đẳng trôi qua trong lặng lẽ. Cơn mưa đã dứt mà lòng người chưa thôi trăn trở. Dòng suy nghĩ trong khoảng không hư vô vẫn cuốn ba Người Mơ vào những chọn lựa dở dang. Nhưng. Cuộc đời luôn thú vị, mỗi khi đắn đo chưa biết nên xử trí thế nào cho hợp tình hợp lý thì đúng cái, một sự kiện xuất hiện, một người sẽ đến tháo gỡ mọi vướng bận trong lòng.

Tiếng động lạ đột ngột vang lên khiến những Người Mơ bừng tỉnh, thoát ra khỏi vùng chiêm bao, họ tụm lại về gần nhau giữa Miền Vô Cực. Có vẻ như, đó là tiếng rần rần đá cửa vào nhau. Giữa âm thanh kỳ quặc chưa xác định, bất thành hình, bức tượng khổng lồ động dậy, uyển chuyển đứng thẳng dậy. Bức tượng ấy càng trở nên to lớn hơn trong tư thế thẳng đứng, người đàn ông tượng vĩ đại đến mức gần chạm tới miệng Giếng trời.

Ánh Sáng, Tái Sinh, Anh Dũng lùi lại, giữ thế phòng thủ. Cho đến thời điểm này, họ đã quá quen với những gì xảy ra không báo trước sau vô vàn thử thách suốt chặng đường vừa qua, thay vì ố á, ba Người Mơ cùng tung ra chuỗi hành động nhanh gọn, dứt khoát.

Giọng nói trầm, vang vọng, mà ấm áp phát ra từ phía bức tượng lớn, “Chào mừng các con đến với Miền Vô Cực, thế giới kếp của hành tinh Dương Vô Cùng. Đến được đây, các con đã rất gần với Dương Vô Cùng rồi. Nhưng, các con vẫn không quên chứ? Hành tinh này chỉ lựa chọn duy nhất một Người Mơ cho hành trình mỗi năm.”

Ánh Sáng kính cẩn nghiêng mình trước bức tượng lớn, “Chào Tiên Bối!”

Bức tượng cười nhẹ nhàng, nụ cười ấy toát ra như vừa nghe thấy một điều hài hước, thú vị, mặt khác, vẫn chan chứa bao dung, nhân từ. Người đàn ông tượng trở nên trong suốt, toàn bộ thân hình cao lớn kết tinh và hội tụ muôn ngàn tia sáng lấp lánh, soi chiếu cả ba Người Mơ rồi lan rộng khắp Miền Vô Cực.

“Ta không chỉ là Tiên Bối. Ta là Đấng Tối Cao, người đứng đầu hành tinh Dương Vô Cùng.”

Nghe đến đây, những Người Mơ mừng rỡ, được diện kiến Đấng Tối Cao quả là niềm hạnh diện lớn lao của họ, trên những hành trình cũ kỹ, có mấy ai chạm đến thành quả này? Cánh cửa rồi cũng chẳng mấy chốc mà lộ diện thôi. Đôi mắt Ánh Sáng long lanh, trong khi Anh Dừng cố giữ cho tim mình khỏi nhảy ra khỏi lồng ngực. Ngược lại, lúc này, Tái Sinh lại giữ vẻ điềm tĩnh khó hiểu đến mức vô cảm.

Đấng Tối Cao nhìn xuống ba Người Mơ, “Mỗi con người có mặt trên cõi đời đều phải trải qua ba quá trình: được sinh ra, chịu đựng những khổ đau, và thoát kiếp, sau khi kết thúc, quá trình đó được lặp lại, ở một hay nhiều kiếp đời về sau. Tiền Bối, cư dân của hành tinh Dương Vô Cùng, tiền thân là Người Mơ, cũng đã trải qua quá trình tương tự. Có khi nào các con từng nghĩ Tiền Bối đã gây dựng nên Trái Đất từ thuở sơ khai, về sau khai tử những nỗi đau, ly tán chúng ở lại quê hương nguyên thủy ấy của họ rồi rời đi? Nếu các con từng mặc định như vậy, thì nên nhớ rằng, cuộc sống chẳng bao giờ thiếu đi thăng trầm đâu.”

Đấng Tối Cao từ tốn tiếp lời, “Từ nơi Mặt Trời đi qua những ô cửa Colosseum, đến vòng tay che tầm nhìn những tán xạ của Giếng trời tháp Eiffel, và cuối cùng là tượng đài Columbus hướng ra biển cả, ba hành trình nhỏ ấy đều gắn kết khăng khít với nhau. Mặt Trời lên cao, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, mang đến khởi đầu mới cho muôn loài, đó chính là thời khắc một con người được sinh ra trên thế gian, khởi nguồn kiếp đời mới, có thể được hoặc không kế tục từ kiếp trước. Tán xạ hình cầu, tỏa sáng từ Giếng trời soi chiếu qua khung hình che chắn bởi đôi bàn tay, những khổ ải của kiếp đời cũng thế, vẫn bị trói buộc, đè nén và chưa thể thoát ra cho đến khi chúng ta thoát kiếp. Điều đó dẫn ta đến với Đài tưởng niệm Columbus chỉ ra biển khơi, chỉ về nơi ông đã tìm ra Tân Thế Giới - một mảnh đất mà ở thời điểm bấy giờ, được coi là mới mẻ, bởi thế kỷ XVI, người châu Âu chỉ biết địa cầu này có Âu, Á và Phi - hay còn gọi là Cựu Thế Giới. Cũng giống như vậy, khi con người thoát kiếp, người ta đã không còn ở thực tại nữa mà đến với một mảnh đất mới, một cuộc đời mới. Tất cả các điểm đến

ấy đều ẩn chứa ngụ ý của ta. Các con vừa trải qua ba quá trình của một kiếp người rồi đấy.”

Ngừng nghỉ một chút, Đấng Tối Cao bắt đầu dịch chuyển thuận chiều kim đồng hồ, đồng thời giữ vững quyền trượng trên tay. Những tia sáng nổi nhau tỏa ra theo mỗi bước đi của Đấng Tối Cao.

“Bản chất của Dương Vô Cùng là thể. Khi các con, những Người Mơ dùng chìa khóa để mở cánh cửa, tâm trí các con cũng đồng nghĩa được thức tỉnh. Các con cho rằng mình đã tìm ra chìa khóa thực sự hay chưa? Cây đàn guitar đen, tách trà sứ hay chiếc gương vuông là báu vật giúp các con mở được cánh cửa ư? Sự thật hoàn toàn khác. Thể thân thuộc kế cận bên/ Trực giác gọi cái tên phản chiếu linh hồn. Chìa khóa của mỗi người phải là vật thể ở gần Người Mơ nhất, phản chiếu con người họ bằng trực giác. Chiếc chìa khóa ấy, không khác gì ngoài tâm trí của Người Mơ. LRF - chìa khóa giải mật mã cuối cùng mà Tinh Cầu để lại, Tiền Bối cũng đã trao cho các con. Vậy đấy, đó cũng chính là chiếc ‘chìa khóa’ để mở ‘cánh cửa’, Ánh Sáng, Tái Sinh, Anh Dững, mỗi người đều có một cái tên gắn liền với phẩm chất và sứ mệnh, tâm trí của các con chính là chìa khóa, thể xác của các con chính là cánh cửa, sự thức tỉnh trong tâm hồn sẽ đưa các con đến với Dương Vô Cùng.”

Những Người Mơ đã đánh mất chính họ trong suốt hành trình này ư? Mọi lầm tưởng, ngộ nhận về chìa khóa và cánh cửa đã lường gạt họ, họ sẽ đi về đâu đây sau khi biết được sự thật này từ Đấng Tối Cao?

“Các con có hiểu bản chất thực sự của con người là gì không?”

Ánh Sáng, Tái Sinh và Anh Dững giữ yên lặng.

“Đi tìm bản ngã bằng con đường khai sáng. Một thực thể được khai sáng sẽ thấy mình hoàn toàn khác trước. Thế giới của sự thức tỉnh là thế giới thanh bình, mọi nghi hồ đều bị xóa nhòa và tự giác biến mất trong cõi tĩnh mịch. Được mặc khải, đồng nghĩa với được hiểu rõ vạn vật, tâm trí mở rộng, sáng tỏ những chân lý thiêng liêng tĩnh lặng mà không còn chút nghi ngại nào.” Đấng Tối Cao vừa khơi gợi ở những Người Mơ, vừa giải thích cận kề, “Cả ba con là đều những người giàu ước mơ trên cõi đời này, nhưng

lại mắc uẩn khúc với chính giấc mơ ấy. Ánh Sáng, con có ước mơ nhưng thời cuộc này chưa cho phép con biến mơ ước đó thành sự thực. Tái Sinh, con đã mất đi đam mê, cảm hứng khi ước mơ, khát vọng còn dồi dào. Còn Anh Dũng, con lại là một Người Mơ dang dở giữa những ước mơ và luôn đối đầu với những chọn lựa. Các con là những người đi lạc, lạc giữa những lạ, lạc giữa những quen, lạc trong hư vô, lạc trong thực tại... để rồi khi những thăng trầm qua đi, chẳng lạc gì, chỉ lạc mất thanh xuân.”

Những Người Mơ nhíu mày, ném vào không trung ánh nhìn khó hiểu. Không đợi họ phải băn khoăn lâu, Đấng Tối Cao giải đáp ngay, “Để chẳng còn luẩn quẩn trong những ước mơ nữa, các con phải thực thi thành công chánh niệm. Biết nhìn lại mình, thức tỉnh mình để hòa hợp với nhân thế là các con đã thành công. Năng lực của ta giúp ta kết nối với sự sống của mình, hiểu được chính ta trong mối tương quan với vật thể khác, đó gọi là hiểu người hiểu ta. Thấu trọn những phút giây của hiện tại, của những gì đang diễn ra đương thời sẽ dẫn chúng ta đi đúng đường, đến với chính chúng ta của thực tại mà không còn quanh co nữa. Nhưng đôi khi để thức tỉnh, phải dẹp bỏ tư tưởng ham muốn về vạn vật, về sự sống, cái chết. Buông bỏ, đó chính là niềm hân hoan, hạnh phúc trên cõi đời. Vượt qua tham lam, sân si, bỏ qua tầm thường để đến với ngã cao siêu, chân thật, ý niệm này nằm trong mối tương quan với cái tôi thật và cái tôi giả. Nếu cái tôi thật bình an, nhẫn nại giải quyết chính nghĩa thì cái tôi giả luôn đổ kỵ, chia rẽ để rồi tạo nên một tâm hồn trống rỗng, vật vờ sống nép sau hình hài thể xác, sống như đã chết từ bao giờ. Đừng đánh mất cảm xúc và nhận thức thật mà diễn xuất với cái tôi giả tạo, chỉ khi đó, các con mới mở được ‘cánh cửa’ bằng ‘chìa khóa’ của các con. Nói một cách khác, thức tỉnh và khai sáng tâm trí giải thoát thể xác.”

“Thưa Đấng Tối Cao, khi đã lạc mất tâm trí của mình rồi, có cách nào cứu vãn và giúp tâm trí quay trở lại được không?” Ánh Sáng đặt câu hỏi.

“Cảm ơn con vì đã nhắc tới một phạm trù khác. Như ta đã nói đấy, mọi thể đều liên quan và tương thích với nhau trong thế gian rộng lớn này. Cùng điểm lại hành trình của các con nào! Nghịch lý ông nội với sự liên quan

mật thiết đến nhân quả, sóng hấp dẫn từ quá khứ có thể dịch chuyển và du hành đến không - thời gian ở hiện tại và tương lai, tán xạ hình cầu có bảy màu sắc tương đồng với luân xa. Ánh Sáng ạ, con đã từng nói một con người có nhiều kiếp đời. Chính xác! Con người chết đi, rời bỏ cơ thể cũ, nhưng linh hồn là mãi mãi, bởi linh hồn ấy sẽ được hòa nhập vào một cơ thể mới. Đó gọi là đầu thai. Vòng luân hồi luôn luôn tiếp diễn, mọi thể đều vận hành trong một vòng quay liên tục, nghiệp chướng đối đãi công bằng với tất cả trong cuộc chơi, kẻ xấu sẽ mang nặng khổ ải về sau, người tốt đời đẹp đạo sẽ thừa hưởng thái bình. Vì thế, chúng ta đều có quyền lựa chọn số kiếp của mình, cách hành xử để nhận lấy trái đắng hay quả ngọt là ở chính ta.”

“Khắc tinh của linh hồn và thể xác trong vòng đời này, có lẽ, ba Người Mơ ở đây đều là kẻ thất bại.” Anh Dũng nhếch mép cười, đáp trả lời Đấng Tối Cao.

Đấng Tối Cao mỉm cười, di chuyển thêm vài bước nữa rồi ngừng lại.

“Các nền văn hóa cổ đại tin rằng số ba có sức mạnh linh thiêng và quyền lực huyền bí. Nhiều lĩnh vực khoa học từ cổ xưa đã có sự hiện diện của số ba. Bên cạnh đó, các tín ngưỡng, tôn giáo phổ biến cũng tương quan mật thiết với con số này, trong đó, không thể không nhắc tới giáo lý Chúa ba ngôi mà Đức Chúa Trời là hiện thân của Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, hay Tây Phương Tam Thánh với pháp lực vô hạn cứu khổ, cứu nạn.” Ngừng một chút, Đấng Tối Cao tiếp lời, “Không phải ngẫu nhiên mà hằng năm có ba người được chọn cho cuộc hành trình này. Tuy nhiên, vai trò của họ chưa chắc đã bình đẳng.”

Nói rồi, Đấng Tối Cao quay xuống phía Tái Sinh, “Tái Sinh, ta nghĩ sứ mệnh của con đến đây có thể kết thúc được rồi.”

Đấng Tối Cao dứt lời, Tái Sinh trở nên lung linh trong nguồn ánh sáng huyền diệu, thân thể cô hóa thành trong suốt.

“Tiền Bối xin vâng lời, thưa Đấng Tối Cao.” Tái Sinh cúi người trước Đấng Tối Cao.

“Sứ mệnh dẫn dắt Người Mơ của con đã hoàn thành, đã đến lúc trở về Dương Vô Cùng!”

Cả Anh Dũng và Ánh Sáng đều không thể tin nổi vào tai mình những gì họ vừa nghe thấy từ Đấng Tối Cao, cả hình hài trong suốt của Tái Sinh đang trở nên ảo diệu hơn bao giờ hết. Mắt họ mờ dần, tai họ ù đi còn trái tim thì đau nhói.

“Tái Sinh đã được cử đến Trái Đất làm bản lề vững chãi giúp các con, Ánh Sáng và Anh Dũng chiến đấu trong cuộc đua đến hành trình Dương Vô Cùng này. Tái Sinh đã dẫn dắt các con đi qua những thử thách cam go của chuyến đi dài vừa qua, là động lực để các con khai phá năng lực tiềm ẩn của bản thân. Như ta đã nói, sức mạnh của số ba là rất to lớn, đúng không? Cả ba người đã tạo thành một tổ hợp hài hòa: một Tiên Bối và hai Người Mơ. Tiên Bối Tái Sinh chính là một trong những lời nhắn của ta, Đấng Tối Cao.”

“Tái Sinh, em... hãy nói cho anh biết chuyện này là dối trá đi.” Ánh Sáng bần thần, thân thể anh bất động, đôi mắt ngơ ngác của anh nói lên tất cả nỗi lo lắng, anh không muốn tin vào điều đó. Anh không thể tin!

Anh Dũng trân trân nhìn Tái Sinh, anh xoay người tung cú đá mạnh xuống mặt nền Miền Vô Cực để lại lỗ đất lồi lõm, bụi tung mù cả khoảng không. Làm sao anh có thể chấp nhận được sự thật phũ phàng này kia chứ?

“Em trả lời đi. Em đã dùng phép thôi miên để mê hoặc trái tim tôi đúng không? EM NÓI ĐI!” Anh Dũng hét lên, âm thanh khàn đặc thoát ra từ cổ họng anh đập vào những đường vân của hang động, dội ngược lại, hất một cú bẻ bàng vào gương mặt căm hờn của anh.

Người mà Anh Dũng và Tái Sinh đem lòng yêu mến, đối thủ của họ trên hành trình Dương Vô Cùng lại là một Tiên Bối, cư dân của hành tinh trong mơ ấy.

Tái Sinh cúi đầu. Cô chẳng đáp lại hai Người Mơ, hai đối thủ cũng từng là người đồng hành dù chỉ một tiếng lạnh lùng.

“Tái Sinh, hãy đi thôi! Ta nghĩ đến đây các con đều rõ người chiến thắng là ai rồi. Chính là người khai mở được tâm trí, sau tất cả thử thách đã qua

của hành trình này.” Đấng Tối Cao khép lời, đều đặn gõ quyền trượng ba lần xuống đất.

Miền Vô Cực là không gian có giới hạn về thời gian, nó sắp kết thúc rồi. Hang động vòm, những luồng sáng dần dần tan biến, vũ trụ trên cao từ từ khép lại. Đấng Tối Cao cũng bắt đầu nhạt nhòa đi, chờ đợi Tái Sinh cất bước.

Tái Sinh ngoảnh sang nhìn Anh Dũng và Ánh Sáng lần cuối, đôi mắt cô ngân ngấn nước. Cô đặt Tinh Cầu xuống Miền Vô Cực đang đóng lại rồi chậm rãi quay bước đi, hình hài trong suốt của cô tan ra... tan ra... Để đến Dương Vô Cùng, những Người Mơ phải từ bỏ mọi thứ ở cuộc sống hiện tại, và đó, cũng có thể là yêu thương họ vừa tìm thấy.

“Không! Không! Tái Sinh! Em phải đi theo tôi!” Ánh Sáng chạy đến, nắm lấy bàn tay trong suốt của Tái Sinh.

Từ phía sau, Anh Dũng chạy đến bắt lấy Tinh Cầu, giương quả cầu lên cao, lấy hết sức bình sinh, bậm môi bậm miệng, nghiêng răng ném thẳng xuống đất. Tinh Cầu vỡ tan thành trăm mảnh. Vội vớ lấy một mảnh ghép, Anh Dũng trợn mắt nhắm về phía Ánh Sáng, vừa lao tới vừa gào lên thất thanh man rợ, anh đang nổi cơn điên.

Chứng kiến toàn bộ khung cảnh hãi hùng, Tái Sinh lấy tay che đi khuôn miệng đang há hốc. Nhanh chóng bình tĩnh trở lại, cô nhắm mắt, miệng lầm rầm những đoạn chú chỉ cô mới hiểu. Tái Sinh cứ nhắm, cứ nhắm. Và. Tất cả những mảnh vỡ còn lại của Tinh Cầu phóng vút lên, găm thẳng vào lưng Anh Dũng, trước khi anh kịp tấn công Ánh Sáng.

Máu phụt ra từ miệng Anh Dũng, hai con mắt Người Mơ trợn tròn như muốn nổ tung. Anh Dũng nấc lên, buông mảnh vỡ Tinh Cầu trong tay, rồi đổ xuống sông soài giữa Miền Vô Cực.

Tái Sinh mở mắt. Những luồng sáng trong suốt kết tinh biến mất, nhường chỗ cho cơ thể bằng da bằng thịt của Tái Sinh, cô trở về hình hài quen thuộc. Tái Sinh nức nở, cô chạy nhanh thật nhanh về phía Anh Dũng, giọt nước mắt xuyên qua không trung, trôi theo chuyển động gấp gáp.

Tái Sinh quỳ bên Anh Dũng, bàn tay cô nâng lấy khuôn mặt anh, rà xuống hai bên xương quai hàm. Nước mắt chan hòa trên gương mặt thanh tú với sống mũi cao và đôi môi mỏng manh của Tái Sinh.

Trong ánh nhìn yếu ớt của Anh Dũng lúc này, mọi chuyển động đều như một cuốn phim quay chậm. Khi anh nhìn thấy Tái Sinh, âm thanh êm ái, dịu dàng và du dương vang vọng bên tai anh. Anh đang có cảm giác kếp mà ở đó hình hài của Tái Sinh gắn liền với âm thanh của yêu thương, Anh Dũng đang nhìn thấy âm thanh tình yêu. Yếu ớt đến thế, Anh Dũng vẫn cố với tay vuốt những giọt nước mắt đang lăn dài trên má Tái Sinh rồi xoa đầu cô, anh thấy cô đẹp hơn với mái tóc mới này. Anh Dũng cất lời, “Quả là... những gì chúng ta thấy, chúng ta nghe... chưa chắc đúng với những gì chúng ta nghe, chúng ta thấy.”

Anh Dũng trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay của Tái Sinh.

Ánh Sáng đứng lặng yên dõi theo từ phía sau. Hang động vòm xoay chuyển mạnh hơn, từng phiến đá ào ào đổ xuống, mọi vật thể chao đảo. Miền Vô Cực rung lên dữ dội.

Đấng Tối Cao tan biến hoàn toàn, ngay sau đó, Miền Vô Cực cũng mất hút, bỏ lại hai Người Mơ và vị Tiền Bối trơ trọi giữa bao la đất trời.

HẬU VÔ CỰC

Hương ô liu thơm ngát quyện trong khí trời, mùi lá cây khê lướt qua để lại ngọt ngào còn vương vấn trên da. Nắng vàng ruộm nhuộm cả cánh đồng ô liu mênh mông xóa nhòa mọi giới hạn. Xa xa, những mái nhà ngói cam nhấp nhô, xen kẽ giữa các con đường ngoằn ngoèo của thị trấn bé nhỏ.

“R, em lại đây nhanh lên! Nhìn này, chúng ta sắp thu hoạch được rồi.” L thích thú reo lên, anh nhìn vào chùm ô liu đang dần căng mọng, mỉm cười mãn nguyện.

R gục đầu vào vai L, cô đưa tay vòng qua eo anh, dõi theo từng tia nắng xuyên qua tán lá xanh cùng những quả ô liu tràn đầy sức sống. Bàn tay còn lại của cô thấm mồ hôi nhỏ giọt trên trán, rồi vuốt lọn tóc qua tai, mái tóc dài ngang vai của R khê đung đưa theo làn gió. Dù khuôn mặt lấm lem đất, R vẫn tỏa sáng với cặp môi mọng, sống mũi thẳng tắp cùng đôi mắt biết nói. Cô mặc chiếc váy rộng chạm gần tới mắt cá chân, phủ họa tiết thêu dân dã đậm chất đồng quê, cùng chiếc áo vải thô tay lỡ.

“L, R, chị và mẹ về trước đây.” Người phụ nữ nói vọng lại từ phía bên kia cánh đồng. Chị gái L trao cho anh nụ cười rạng rỡ, một tay xách đồ nghề, tay kia dìu mẹ bước đi. Mẹ anh cũng vẫy về phía L và R, bà nhoẻn miệng cười trên gương mặt hồng hào, tươi tắn.

Từ phía mình, L tươi rói, hai tay vẫy lia lịa như sợ mẹ anh không nhìn thấy. Chờ đến khi mẹ và chị gái đã đi khuất, anh đan tay vào những lọn tóc trên đỉnh đầu, mái tóc dài thường búi lên cao của L đã được thay thế bằng

kiểu tóc mới, ngay ngắn, gọn ghẽ hơn, L trông trẻ ra trong bóng hình của anh mười năm về trước.

“Mình cũng chuẩn bị thu đồ về thôi anh!” R nhẹ nhàng.

“Ừm... chờ anh chút. Hôm nay, anh muốn đưa em đến nơi này.”

“Điều gì bất ngờ đang chờ em vậy?”

L cười trừ, “Chẳng có bất ngờ gì đâu... nhưng chắc chắn em sẽ thích.”

Đã rất lâu rồi, kể từ lần gần nhất thăm lại Eboli, L chưa quay lại sườn đồi gắn liền với tuổi thơ ngập tràn kỷ niệm của anh. Mười tám năm trời gần bó, Eboli, mảnh đất quê hương mãi là nơi lưu giữ và ghi trọn những cảm xúc tươi nguyên, trong sáng nhất như báu vật của anh. Đôi bàn chân bó trong giày vải đưa R và L đến không gian bát ngát, ở đó, đất và trời hòa vào làm một, xóa tan khái niệm về không gian. Đắm mình trong màu xanh bạt ngàn của thiên nhiên, L và R ngồi kề bên nhau ngắm nhìn thung lũng xa xôi.

“Chỉ cần tình yêu thôi, cuộc sống sẽ tươi đẹp trở lại phải không?”

“Có thể đối với em, đây mới chính là Dương Vô Cùng. Đó là lý do em không muốn quay lại hành tinh ấy nữa.”

“Dương Vô Cùng đã là dĩ vãng rồi.” L nheo mắt thả ánh nhìn trôi về xa xăm.

“Hạnh phúc này quá đẹp đẽ. Ở khoảnh khắc nào đó, chúng ta đã hờ hững lướt qua cuộc đời nhau, chương này qua chương khác, đoạn trường trước kế tiếp đoạn trường sau. Thời gian phí hoài ấy cuối cùng cũng trao cho ta phần thưởng xứng đáng rồi, em đang ở cạnh anh, còn điều gì tuyệt vời hơn nữa...”

“Đỡ em biết vì sao đấy?”

“Vì sao?”

“Những người có chung phiền muộn, bất kể nỗi phiền muộn nào, trần trụi hay kín kẽ, cũng sẽ hiểu cho nhau đến tận cùng cuộc đời. Ở bên nhau ai cũng có khúc mắc, thế nhưng, đồng điệu lớn hơn bất đồng sẽ giải thoát để tất cả lại vui vẻ trở về bên nhau. Sự thấu hiểu là chìa khóa cho mọi vướng bận, bất trắc.”

“Đã có lúc, em từng thất vọng vì không tìm được một người dành cho em. Yếu đuối, em yếu đuối chứ, nhưng em không muốn lấy đó làm sự thương hại, em phải tự đấu tranh cho hạnh phúc của riêng mình.”

Ngẫm lại một chút, R tiếp tục giải bày. Cô lôi hết mọi suy nghĩ cất trong ngăn kéo sâu nhất của đáy lòng suốt bao lâu qua, trải đều đặn trước người đàn ông của mình.

“Giờ đây, không còn căn phòng ngột ngạt đó nữa, không còn ban công rực rỡ sắc hồng, trà nhài ngào ngạt, không còn Shakespeare and Company, không còn thành phố ngập tràn ánh sáng. Thay vào đó, em đã có mảnh đất yên bình này cùng anh làm bến đỗ an toàn nhất của em rồi. Em đang trải qua những chuỗi ngày bình thường lạ lẫm, để hiểu và để nhớ, để thương và để yêu. Đây chính là giấc mơ viễn vông của em, ước mơ huyền hoặc mà em từng mơ, chỉ thế này thôi.”

“Hóa ra đây là điều em giấu anh?”

R mỉm cười dịu dàng, tựa vào lòng người đàn ông yêu thương.

“Em nghĩ thế nào về F?”

“Anh thực sự muốn nhắc lại ư? Dù sao đi chăng nữa, số phận F đã an bài rồi. Trong mật mã Vigenère cuối cùng, trên dòng phiên dịch bởi chìa khóa, F là chữ cái bị loại ra trong chuỗi LRFLRFLR F LRFLR.”

“Vậy là sớm hay muộn, F cũng rời khỏi cuộc chơi...”

R gật đầu. “Mong anh ấy an nghỉ.” Nói rồi cô nhắm mắt, cố nén tiếng thở dài. Đối với F, R đã cùng một lúc làm tan nát trái tim anh và chữa lành nó.

L hướng về dãy núi nhấp nhô, tâm hồn xào xạc của anh thả lơ lửng giữa chút heo may bay về trong không khí. Bâng khuâng giữa dòng nghĩ suy, L quên cả thời gian. Bỗng nhiên, anh giật mình hoảng hốt không thấy bóng dáng R đâu. L bật phắt dậy, đảo mắt kiểm tìm. Thật may thay, anh gặp ngay ánh mắt R cười từ xa, ánh mắt ấy đã làm anh tan chảy. Phù! L thấy lòng nhẹ bẫng, lồng ngực vừa căng ra của anh dịu xuống. L nở nụ cười nhẹ nhõm, hỗn hợp cảm xúc dâng lên trong L, nỗi an tâm xen kẽ với niềm lâng lâng hạnh phúc.

Anh tiến đến trước R và chìa tay ra, họ tay trong tay bước về căn nhà nhỏ với mái ngói gạch nung. Nụ cười vẫn vang lên không ngớt suốt chặng đường đi...

Mình nhỏ bé chạy giữa cánh đồng hoa

Cuộn người như con mèo nằm ôm chai nước

Ta ở đây, ta vẫn ở đây

Mọi quá rồi nghỉ một chốc thôi

Đừng cố mệt nhoài mãi

Với những đơn côi

Lời ca băng quơ thi vị ngân dài hơn cả bước chân. L cất lên tiếng hát mộc mà không có đàn guitar đệm, giọng ca sang sảng đưa anh và R về đến nhà trước khi trời tắt nắng.

Ánh sáng dữ dội bùng lên chói lòa trước con hẻm nhà anh. Luống cuống, L và R vung tay cản nguồn sáng xuyên thẳng như đang hút lấy toàn bộ thân thể họ. Hàng trăm, hàng ngàn tia sáng thi nhau kéo đến, kết tinh thành một dáng hình trong suốt quen thuộc, Đấng Tối Cao xuất hiện, to lớn đến nỗi muốn nuốt chửng cả những ngôi nhà và cột điện tí hìn. Chứng kiến cảnh tượng lạ lẫm chưa từng có, mẹ và chị gái L sợ hãi vội ôm chặt lấy nhau trước cửa nhà.

Đấng Tối Cao cất tiếng, vẫn là giọng nói trầm ấm ấy, “R, con đã nhận ra lỗi lầm của con chưa?”

“...”

“Sai lầm của con khủng khiếp vô cùng. Ta chẳng biết có thể cứu vãn con được nữa không.”

R hoảng hốt, ánh mắt cô thất thần, sợ sệt. Cô cúi gằm mặt, người run lên bần bật trước Đấng Tối Cao.

“Cư dân của hành tinh Dương Vô Cùng sẽ sống suốt phần đời còn lại mà không biết đến nỗi đau, với duy nhất một quy định: không được yêu bất kỳ ai. Con đã cho phép trái tim mình rung động quá nhiều rồi đấy! Nếu muốn phá vỡ quy luật đó, con sẽ tiếp tục gánh chịu đòn đau thôi.”

R lắp bắp, cô định nói điều gì đó nhưng miệng cứng đờ. Nỗi tuyệt vọng hằn sâu trong đôi mắt R, cô nhìn về phía L mà những yêu thương đang phai dần. Hình hài của R bắt đầu trở nên trong suốt.

“Hành tinh Dương Vô Cùng không có nỗi đau, nhưng cũng không có chỗ cho tình yêu đâu. Điều đó đồng nghĩa, sinh sản tự nhiên không tồn tại ở Dương Vô Cùng, lý do hành tinh triệu tập người từ Trái Đất mỗi năm xuất phát từ đây.” Đấng Tối Cao nhấn mạnh.

“Đối trá!!! Vui buồn, khổ đau luôn phải song hành với nhau. Chẳng nơi nào là không có nỗi đau, đừng huyễn hoặc với hành tinh của các người nữa!” L thét lên với Đấng Tối Cao.

“Thời gian qua đi, có những thứ về sau chúng ta mới hiểu. Và ta nghĩ đến lúc này, con đã ngấm được những gì đáng lẽ con phải thấu từ lâu rồi đấy.”

Quyền trượng được gõ xuống ba lần. Cơ thể R trở nên trong suốt hoàn toàn. Đấng Tối Cao hút trọn hình hài của cô vào quyền trượng rồi nhanh chóng biến đi mất hút, trong không gian vọng lại tiếng kêu xé trời của R.

L quỳ gối giữa con hẻm lát đá trước căn nhà, hai tay ôm chặt lấy đầu. Anh gục ngã đây tuyệt vọng.

KẾT

Ca nô phóng vút đi giữa đại dương xanh ngọc, đánh những con sóng tung bọt trắng xóa, xuôi từ hướng đảo Burano về Venice. L đưa mắt dõi theo những cột đèn được dựng lên giữa biển khơi, soi sáng cho tuyến đường. Cứ ba chiếc cọc đơn sơ chụm lại với nhau tạo thành một cột đèn, trong loạt đèn ấy, anh để ý thấy có chiếc chỉ còn lại một cọc trơ trọi, chông chênh không đủ thấp sáng như những đồng đội của nó.

Tốc độ vượt ngưỡng trung bình của chiếc ca nô khiến tóc anh lòa xòa trong gió, dù ngắn, mái tóc L cũng trở nên rối bời. L diện chiếc quần kaki xám, “đóng thùng” nửa vạt áo sơ mi nâu hạt dẻ, anh toát lên vẻ chín chu của chàng trai chạm ngưỡng ba mươi. Giờ đây, L đã khoác lên mình những gam màu trầm, tiến đưa lớp trang phục đen kịt từ đầu đến chân vào quá khứ. Anh nhìn sang cây đàn guitar mới mua đặt cạnh mình. L vừa kết thúc buổi diễn cuối cùng trong chuyến công diễn lần này, album tiếp theo của anh sẽ được ra mắt trong hai tuần nữa. Suốt hành trình trải rộng khắp châu Âu, hàng vạn khán giả đã hô vang tên anh rồi cùng hát theo L trên sân khấu được dựng lên ngay giữa sân vận động. Ngày huyễn hoặc ấy vậy mà cũng đã đến. Gần trăm đêm diễn quy mô đồ sộ, nhưng cuối cùng, anh chọn về một quán pub nhỏ ở Burano, L muốn tìm kiếm chút hình hài của Tempo, nơi đã lâu rồi anh không còn ghé thăm nữa.

Dọc cánh tay trái của anh có một hình xăm mới: SEAMAA.

Trước đây, L đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ xứng đáng để thuộc về R. Cho đến thời điểm này, anh không dám chắc về điều đó, chỉ biết rằng,

anh vẫn luôn nhớ cô. Trời trở lạnh, cơn gió luồn vào da thịt rét buốt. Chuỗi ngày đều đặn của anh vẫn diễn ra bình thường và lặng lẽ, sau giờ hát, trở về phòng trọ, nấu chút gì đó cho mình, ăn tối, rửa dọn rồi nghỉ ngơi. Đôi lúc, anh muốn tìm ai đó để chuyện trò, nhưng rồi lại thôi, bởi thực sự anh cũng không buồn mở lòng giao tiếp. Anh chỉ muốn ở trong thế giới riêng của chính mình.

Em đang ở đâu? Câu hỏi đó vẫn đeo bám anh ngày qua ngày. Venice chen chúc những cặp tình nhân tay trong tay, dù đêm hay ngày, còn anh vẫn một mình mà thôi.

Lần đầu tiên L gặp R trong khoảnh khắc nào nhỉ? Khoảnh khắc! Chúng ta vẫn thường ước giá mà chậm hơn một tý, nhanh hơn một tý, giá mà đừng như thế, giá mà chọn cái này thay vì cái kia... Nhưng không, không có sai lầm nào khiến chúng ta phải “giá mà” cả. Không có bất cứ điều gì xảy ra ngẫu nhiên, tất cả đều là sự sắp đặt được gói gọn và đúc kết thành “khoảnh khắc”. Mọi thời điểm và không gian đều đúng nên dù có cố đến mấy, cũng chẳng thể nào thay đổi được. Đối chỗ cho “giá mà”, có lẽ chúng ta nên nghĩ rằng “may thay”. Sau cùng, thái độ sống tích cực vẫn đáng trân quý nhất. Vui vì những gì mình đang có luôn tốt hơn buồn với những điều chưa đạt được, bởi tất cả đều có giá của nó, hạnh phúc được đánh đổi bằng yên bình.

Thanh xuân là một trò đùa thi vị, khảng khái. Ước mơ trên đời có lẽ ai cũng đang đây, chất chứa, thế mà, cân bằng giữa giấc mơ và sinh tồn còn một khoảng cách quá đỗi xa vời. Để trốn tránh sự thật nghiệt ngã ấy, thoát khỏi vòng quay cứng nhắc của xã hội, ta lại tìm về thế giới mộng tưởng. Xét cho cùng, Dương Vô Cùng chưa bao giờ là giấc mơ, đó là hiện thực của L. Anh vẫn sẽ luôn kiên định với lập trường: yêu những thứ quanh mình, đừng biến chúng thành tôn giáo. Nỗi thống khổ của loài người không ai có thể tránh khỏi. Xã hội này, mỗi người đều có những vấn đề của riêng mình mà không thể lực nào giúp họ trốn thoát khỏi nó. Khi tìm đến niềm tin vô hình, con người hẳn đã tuyệt vọng lắm. Dù sao, tình yêu chân thành xuất phát từ con tim mãi mãi có sức sống bền bỉ, bất diệt và trường tồn với không gian, thời gian.

L tự nhủ, thôi thì mình cứ sống độc lập, ung dung, tự tại trong vùng cảm xúc của mình, không bước vào cảm xúc của người khác và tuyệt nhiên, người khác cũng không được làm điều tương tự.

Chiếc ca nô cập bến, L hòa vào dòng người chen chân nhau trên quảng trường San Marco của thành phố nổi tuyệt đẹp. Venice - miền cổ tích ngỡ như chỉ hiện diện trong giấc mơ, nào nhà cửa lênh đênh trên mặt nước, bức tường gạch cam cũ kỹ không vôi vữa đã nhuộm màu rêu phong, nào thuyền bè luồn lách qua vô số con kênh tí hon, chẳng chịt, nào từng cây cầu bắc ngang nối những kiến trúc cổ kính đậm màu sắc châu Âu xa xưa.

L bước thật chậm rãi giữa bao người qua lại, họ đều đang quan sát, chỉ trỏ, và tương tư. Hình như, ở phía xa kia là một người con gái anh từng quen. Dáng hình nhìn từ phía sau, mái tóc dài ngang vai ấy... đều rất giống! Có phải đó là R không?

“Xin lỗi cô...!” Sững lại trong giây lát, L quyết định chạy đến bên cô gái ấy, anh vỗ nhẹ vào vai cô.

“Ồ... xin lỗi, tôi nhầm người rồi.”

Cô ta giống R thật đấy, từ ánh mắt có chiều sâu, sống mũi cao, đôi môi mỏng manh, đến khuôn mặt thanh thoát, tất cả đều y hệt R mấy năm về trước, khi anh gặp cô lần cuối. Nhưng, vẫn không phải là R. Cô gái nhoẻn miệng cười, một nụ cười tươi như nắng xuân lan tỏa giữa mùa đông lạnh giá, rồi quay lưng đi. L cũng gật đầu chào đáp lại.

Luân hồi, đầu thai, điều đó có tồn tại không? Chí ít, nó cũng mang lại cho ta niềm hy vọng.

Trên cánh tay trái của L, dưới hình xăm SEAMAA, Se. Esistessa. L'Aldilà. Mi. Amarebbe. Ancora., nét bút vô hình uốn lượn theo một nhịp độ đều đặn, vẽ thêm dòng chữ Per Sempre. Trong tiếng Ý, đó có nghĩa là *Mãi Mãi*, câu trả lời cho câu hỏi Nếu kiếp sau tồn tại, anh có còn yêu em nữa không?

L nhìn xuống cánh tay trái, vừa đúng lúc chiếc đồng hồ điện tử chỉ 11:11. Đó là thời khắc duy nhất số Một không còn cô đơn nữa, bởi số Một không đứng một mình.

Table of Contents

CON ĐƯỜNG ĐÁ, BAN CÔNG HOA HỒNG VÀ GIÓ CẢNG

1

2

3

NHỮNG NGƯỜI MƠ

4

5

6

NHỮNG CUỘC HỘI NGỘ

7

8

9

CỬA

10

11

12

13

14

15

16

17

18

HẬU VÔ CỰC

19

KẾT

20